Marcu - comentarii F. B. Hole

Autorul acestei Evanghelii este acest Ioan, numit Marcu, de care ne vorbesc Faptele 15:37, care eşuase în slujire când îi însoţise pe Pavel şi Barnaba în prima lor călătorie misionară, şi care prin urmare, devenise între ei un subiect de discordie. Mai întâi greşise el însuşi şi apoi devenise şi un prilej de slăbiciune pentru alţii mai mari ca el. Trist început într-o viaţă în care mai târziu este atât de deplin restaurat, încât devine o unealtă folositoare Domnului, în această lucrare eminentă care este redactarea Evangheliei care Îl prezintă pe Domnul Isus ca slujitorul desvârşit al Domnului, adevăratul profet al Domnului.

Îşi intitulează cartea „Evanghelie" sau „veste bună" a lui „Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu"; astfel, de la început, nu ne este permis să uităm cine este acest Slujitor desăvârşit. Este Fiul lui Dumnezeu, şi acest fapt mai este subliniat de citatele extrase din Maleahi şi din Isaia în versetele 2 şi 3, unde Cel al cărui precursor trebuia a-I pregăti calea este prezentat ca fiind de origine divină: Însuşi Domnul. Misununea solului, a celui care strigă în pustiu, marchează chiar începutul anunţării veştii bune pe care o aduce Domnul.

Acest sol este Ioan Botezătorul şi în versetele 4-8 avem un scurt rezumat al misiunii şi mărturiei sale. Botezul pe care îl predică este botezul pocăinţei spre iertarea păcatelor, şi cei care se supun la acesta, vin mărturisindu-şi păcatele. Trebuie să recunoască faptul că în ei nu există nimic bun. Şi deci, după cum într-adevăr este potrivit, Ioan se ţine în întregime separat de această societate pe care trebuie să o condamne. Cu ce este îmbrăcat, cu ce se hrăneşte, locul unde stă, mergând în pustiu, îl fac să ocupe un loc separat. Moise dăduse legea; Ilie acuzase poporul de a se fi îndepărtat de ea şi îl chemase să se supună ei din nou. Ioan, deşi învie în duhul şi puterea lui Ilie, nu-i îndeamnă să păzească legea, ci mai degrabă să mărturisească sincer că au călcat-o în întregime. Aceasta îi pregăteşte pentru urmarea mesajului său cu privire la Cel care este nespus mai mare, care este pe punctul de a veni şi a-i boteaza cu Duhul Sfânt. Botezul cu care îi va boteza va fi mult mai mare decât cel al lui Ioan, întocmai cum chiar Persoana Sa este într-adevăr mai presus de a lui Ioan. Cel care poate astfel să toarne Duhul Sfânt nu poate fi mai puţin decât Însuşi Dumnezeu.

Începutul anunţării veştii bune în lucrarea lui Ioan fiind astfel descrisă, suntem apoi aduşi la botezul lui Isus, rezumat de versetele 9-11. Aici, ca în toată această Evanghelie, o scurtime şi o concizie extreme caracterizează povestirea. Isus vine din Nazaret, acest loc umil şi dispreţuit al Galileii, şi Se supune botezului lui Ioan, nu pentru că avea ceva de mărturisit, ci pentru că vrea să Se identifice cu aceste suflete care, prin pocăinţă, fac un pas în direcţia cea bună. De aceea se cuvine, înainte de intrarea Lui în slujirea publică, să fi fost arătată aprobarea cerului cu privire la Slujitorul desăvârşit de teamă să nu fie greşit interpretată smerenia de care dă dovadă lăsându-se botezat. Duhul coboară peste El ca un porumbel, şi glasul Tatălui se face auzit, dând mărturie despre Persoana şi desăvârşirea Sa. Slujitorul Domnului este El Însuşi pecetluit de Duhul Sfânt, porumbelul fiind emblema purităţii şi a păcii. După ce a devenit om, trebuie să primească El Însuşi Duhul; în curând, în înălţarea Sa, va turna acest Duh ca botez peste alţii. În puterea acestui Duh înaintează pentru a sluji. Trebuie notat de asemenea că, pentru prima dată, există o revelaţie clară a Dumnezeirii ca Tată, Fiu şi Duhul Sfânt.

Prima acţiune a acestui Duh în ceea ce-L priveşte pe Domnul ne este prezentată în versetele 12 şi 13. Înaintând pentru a răspunde voii lui Dumnezeu, trebuie să fie pus la încercare, şi Duhul Îl duce la aceasta. Aici găsim pentru prima oară cuvântul „îndată", pe care îl găsim atât de des în această Evanghelie. Pentru a fi împlinită cum se cuvine, slujirea trebuie să fie caracterizată de o ascultare grabnică; de aceea Îl vedem pe Mântuitorul nostru ca pe Cel care nu a pierdut niciodată o clipă pe calea pe care a slujit.

Trebuie să fie pus la încercare înainte de a intra în slujirea publică, şi această încercare are loc imediat. Când a apărut primul om, a fost pus repede la încercare de divolul şi a căzut. Acum al doilea Om este acolo, şi El trebuie să fie pus la încercare de către diavol. Numai că în loc de a fi într-o grădină frumoasă, este în pustiu – este ceea ce a făcut din grădina sa primul om. El este cu fiarele care sunt sălbatice din cauza păcatului lui Adam. Este pus la încercare timp de patruzeci de zile, un timp complet de punere la încercare, şi iese din aceasta biruitor, fiindcă la sfârşit îngerii Îi slujesc.

Nici un detaliu cu privire la diferitele ispitiri nu este menţionat aici, doar faptul că ispitirea a avut loc, în ce condiţii, şi ce a rezultat. Slujitorul Domnului este din plin pus la încercare şi desăvârşirea Lui este făcută cunoscută. El este gata să slujească. De aceea, în versetul 14, Ioan părăseşte scena. Introducerea la anunţarea Evangheliei este făcută şi, fără nici o altă explicaţie, pătrundem imediat într-o scurtă relatare a slujirii minunate îndeplinite de Domnul.

Mesajul Său este descris ca fiind „Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu" (v. 14), şi un foarte scurt rezumat a ceea ce comportă ea se găseşte în versetul 15. În Vechiul Testament, se vorbeşte de Impărăţia lui Dumnezeu, îndeosebi în Daniel. În capitolul 9 din această carte, o anumită perioadă fusese stabilită pentru venirea lui Mesia şi împlinirea profeţiei. Timpul era împlinit şi, în El, Impărăţia se apropiase. El cheamă oamenii să se pocăiască şi să creadă în Evanghelie. Vestind aceasta, vine în Galileea. Pentru moment, este singur în această slujire.

Dar nu rămâne singur mult timp. Ici şi colo mesajul Lui este primit, şi din rândurile celor ce cred, începe să cheme pe unii care trebuie să fie mai strâns legaţi de El în slujirea Sa pentru a deveni la rândul lor „pescari de oameni" (v. 17). El Însuşi este marele Pescar de oameni, cum este arătat în cele două circumstanţe, raportate în versetele 16-20. Ştie pe cine vrea să cheme în slujba Sa. Văzându-i pe fiii lui Zebedei, îi cheamă deîndată, şi se spunde despre fiii lui Iona că atunci când i-a chemat „îndată, lăsându-şi plasele, L-au urmat"(v.18). Ca mare Slujitor al lui Dumnezeu, Isus a fost promt în a adresa chemarea Sa; ca slujitori aşezaţi sub ordinele Lui, ei au fost promţi în a asculta. Merită să remarcăm că aceşti patru oameni care au fost chemaţi sunt sârguincioşi în munca lor. Petru şi Andrei sunt ocupaţi să pescuiască, Iacov şi Ioan nu se întindeau în timpul lor de odihnă, reparau plasele. În versetul 16 citim: „trecând", dar în versetul 21 ei intră. Oamenii pe care i-a chemat sunt acum cu EL ascultând ce spune şi văzând lucrările Lui de putere. Intrând în Capernaum, învaţă „îndată" în ziua sabatului, şi ce spune, poartă semnul autorităţii. Cărturarii repetau doar gândurile şi părerile altor persoane, bazându-se pe autoritatea marilor rabini din secolele precedente; de aceea acest semn de autoritate uimeşte oamenii. El este atât de evident încât îl remarcă imediat. El este cu adevărat acel profet care rostise cuvintele Domnului şi despre care vorbise Moise în Deuteronom 18:18-19.

Şi în El există nu numai autoritate, ci şi putere, o adevărată forţă activă. Aceasta se arată cu prima ocazie în felul în care se ocupă de omul posedat de un duh necurat. Sub dependenţa de demon, omul Îl recunoaşte ca fiind Sfântul lui Dumnezeu, deşi văzându-L ca Cel care a venit pentru a-l distruge. În faţa acestei provocări, Domnul Se descoperă ca eliberator şi nu distrugător. Diavolul este distrugătorul, şi deci demonul, care este slujitorul lui, face ce poate în acest sens scuturându-l pe bietul om înainte de a ieşi din el. Nu-şi poate păstra influenţa asupra

victimei sale în prezenţa puterii Domnului.

Oamenii sunt cuprinşi din nou de uimire. Văd autoritatea care se exprimă în ceea ce face, cum o simţiseră înainte în ce spunea, de unde dubla lor întrebare: „Ce este aceasta? Ce învăţătură nouă este aceasta?” (v. 27). Aceste două lucruri trebuie să fie menţinute întotdeauna împreună în slujba lui Dumnezeu. Ce spunem trebuie să fie sprijinit de ceea ce facem. Când nu e aşa, sau şi mai rău, faptele noastre contrazic vorbele noastre, slujirea noastră este slabă sau zadarnică.

În cazul lui Isus, cele două lucruri sunt desăvârşite. Învăţătura Sa este plină de autoritate şi cu aceeaşi autoritate, cere ascultarea demonilor; de aceea faima Lui se răspândeşte cu o rapiditate care se potriveşte cu promtitudinea cu care Îl slujeşte pe Dumnezeu în chip admirabil în favoarea omului.

Încă nu am terminat cu activităţile acestei zile admirabile la Capernaum, pentru că versetul 29 ne spune că, după ce a părăsit sinagoga, au intrat în casa lui Simon şi Andrei. Ei fac aceasta „îndată”, este tot acelaşi cuvânt caracteristic, arătând promtitudinea. Fără pierdere de timp pentru preaiubitul nostru Învăţător, fără pierdere de timp pentru cei care Îl urmează acum, pentru că Ii vorbesc îndată (acelaşi cuvânt) de nevoia care se găseşte în această casă. Nevoie omenească, rod al păcatului omului, care i se prezintă în orice clipă. Se arată la fel de bine în casa celor care au devenit uceniciii Lui, cum se arată în sinagogă, centrul local al ceremoniilor religioase.

Puterea demonului era într-adevăr prezentă în cercul religios, şi boala în cercul familial. Şi Isus poate răspunde din plin la aceste două nevoi. Demonul părăseşte omul complet şi de îndată. Febra părăseşte femeia cu aceeaşi promtitudine; şi nu este nevoie de nici o perioadă de convalescenţă înainte să-şi reia sarcinile gospodăreşti obişnuite. Nimic uimitor dacă, rapid, „toată cetatea este adunată la uşă” (v.33).

Tabloul prezentat în versetele 32-34 este foarte frumos. „Când s-a făcut seară, când a apus soarele”, munca zilei fiind terminată, mulţimile se adună, aducând un mare număr de persoane în nevoie, şi El dă harul puterii Sale în vindecare. Nu vrea ca vreo mărturie să-i fie făcută din partea puterilor întunericului. Harul şi puterea pe care o arată sunt o mărturie suficientă pentru a spune cine este Cel care slujeşte printre oameni. În Evanghelia sa, Ioan ne spune că sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus şi care nu au fost relatate. Unele sunt indicate aici fără să fie date amănunte.

Povestirea pe care ne-o prezintă Marcu avansează rapid. Seara târziu, lucrarea de har continuă şi apoi cu mult înainte de zi, Isus Se scoală şi caută singurătatea pentru rugăciune. Tocmai am remarcat autoritatea şi puterea Slujitorului desăvârşit al lui Dumnezeu. Aici vedem dependenţa Lui de Dumnezeu, fără de care nu poate fi slujire adevărată. Trebuie ca slujitorul să rămână strâns legat de Stăpân şi, deşi Cel care slujeşte este Fiu, nu renunţă la această dependenţă; dimpotrivă, El este expresia sa cea mai înaltă în ascultarea Sa desăvârşită. În Evrei 5:8, citim că a învăţat ascultarea „din cele ce a suferit” şi aceste cuvinte, fără îndoială, se aplică tot drumului Său pe pământ, şi nu numai ultimelor scene de suferinţă de ordin fizic.

Cum vorbeşte aceasta celor care slujesc, oricât de modestă ar fi slujba! Ziua Lui era atât de plină de activităţi, încât consacra o mare parte a nopţii rugăciunii, şi El era Fiul lui Dumnezeu. Neputinţa noastră este cauzată în principal de insuficienţa noastră în domeniul rugăciunii individuale în taină. Următoarele patru versete, 36-39, ne arată consacrarea Slujitorului lui Dumnezeu. Simon şi alţii par să fi considerat retragerea Lui într-un loc depărtat ca un inexplicabil exces de modestie sau poate ca o pierdere a unui timp care era preţios. Toţi Îl căutau şi El părea să lase să-I scape acest val de popularitate în creştere. Dar popularitatea nu era în nici un fel ceea ce urmărea. Înaintase ca slujitor pentru a predica mesajul divin şi astfel, fără a ţine cont de sentimentele mulţimii, Îşi continuă slujba în cetăţile Galileii. Se consacră misiunii care I-a fost încredinţată.

Şi acum, în ultimele versete ale acestui prim capitol, avem un tablou fermecător al acestui Slujitor desăvârşit al lui Dumnezeu. Un lepros vine la El, şi nu poate exista, din punct de vedere al aspectului fizic, specimen mai respingător al umanităţii. Acestui biet om nu-i lipseşte credinţa, dar credinţa lui este imperfectă. Are credinţă în puterea lui Isus, dar îndoieli faţă de harul Său. Ce ne-ar fi animat pe noi, este dezgustul, însoţit de indignare faţă de reaua cunoaştere a sentimentelor noastre binevoitoare. Domnul este pătruns de compasiune. Este mişcat de ea, remarcaţi. Nu numai că priveşte această persoană nenorocită cu o dragoste plină de compasiune, ci acţionează. Sursa profundă a dragostei divine care este în El ţâşneşze şi se revarsă. Cu mâna Sa, Isus îl atinge, cu buzele Lui vorbeşte, şi omul este vindecat. Nu este cu adevărat necesar să-l atingă, pentru că Domnul a vindecat de departe multe cazuri disperate. Nici un iudeu nu s-ar fi gândit să se întineze astfel. Dar aceasta este ceea ce a făcut Domnul. Era absolut imposibil ca El să fie întinat şi, dacă a atins bolnavul, este pentru a-Şi exprima îndurarea ca şi puterea. Aceasta confirma cunvântul Său – „vreau” – şi îndepărta pentru totdeauna din mintea acestui om orice îndoială cu privire la voia Domnului.

Vedem încă o dată cum Domnul nostru nu caută entuziasmul mulţimilor nici notorietatea. Instrucţiunile pe care le dă omului sunt destinate permiterii ca mărturia vindecării lui să se poată face potrivit cu ce prescrisese Moise. Dar el, în marea sa bucurie, face exact ce i se spusese să nu facă, astfel încât, câteva zile Domnul trebuie să evite cetăţile şi să stea în locuri pustii. Puţine lucruri stârnesc mai mult interesul şi pasiunea omului decât o vindecare miraculoasă. Dar Domnul căuta rezultate spirituale. Există în prezent mişcări religioase pentru vindecare care sunt la originea a multă tulburare, în ciuda faptului că pretinsele lor vindecări seamănă într-adevăr puţin cu cele pe care le făcea Domnul nostru. Actorii, în aceste mişcări nu fug de proiectoarele publicităţii, ci îşi găsesc mai degrabă plăcerea în ea.

Capitolul se deschide cu o altă lucrare de putere care are loc într-o casă particulară când după un anumit timp, Domnul se găseşte din nou la Capernaum. Ce apare aici este o credinţă caracterizată de tenacitate şi, ceea ce este destul de remarcabil, nu cel care suferă face dovada unei asemenea credinţe, ci prietenii săi. Domnul este pe cale să predice din nou Cuvântul. Aceea este slujba Lui înainte de toate; lucrarea Sa de vindecare se exercită doar când se prezintă ocazia.

Cei patru prieteni au acest fel de credinţă care râde de imposibilităţi, care spune: Aceasta se va face şi Isus o vede. Se ocupă imediat de partea spirituală a lucrurilor, acordând paraliticului iertarea păcatelor. Pentru cărturarii care raţionează, care sunt prezenţi, aceasta nu este decât o blasfemie. Este într-adevăr sigur că aveau dreptate gândind că nimeni în afară de Dumnezeu nu poate ierta păcatele, dar se înşeală în întregime neînţelegând că Dumnezeu este prezent în mijlocul lor, şi că vorbeşte în Fiul Omului. Fiul Omului este pe pământ, şi pe pământ are puterea să ierte păcatele.

Cu toate acestea iertarea păcatelor nu este ceva care este vizibil în ochii oamenilor, trebuie să fie acceptată prin credinţa în Cuvântul lui Dumnezeu. Vindecarea instantanee a unui caz de gravă infirmitate corporală este vizibilă în ochii oamenilor, şi Domnul face apoi această

minune. Cei care sunt acolo nu pot să-l scape pe om de boala care îl ţine rob, mai mult decât pot să-i ierte păcatele.

Isus poate face cele două lucruri cu aceeaşi uşurinţă. Este ceea ce face, prezentând minunea făcută în trup ca dovada minunii care priveşte sufletul. Astfel pune lucrurile în ordinea corectă. Minunea de ordin spiritual vine în primul rând, cea care priveşte trupul vine doar apoi. Şi aici minunea este instantanee şi deplină. Omul care fusese complet neputincios, se ridică imediat, îşi ia patul şi iese în prezenţa tuturor într-un fel care aduce glorie lui Dumnezeu prin toate buzele. Domnul porunceşte şi omul nu are decât să se supună, pentru că posibilitatea de a o face îi este dată în acelaşi timp în care primeşte porunca Domnului.

Această împrejurare, care subliniază scopul spiritual al slujirii pe care o împlinea Domnul nostru, este urmată de chemarea lui Levi care ne este cunoscut mai târziu ca Matei vameşul. Chemarea acestui om de a-L urma pe Învăţător ne arată atracţia puternică a Cuvântului Domnului nostru. Era un lucru să cheme nişte umili pescari să-şi lase plasele şi munca lor grea. Dar era altceva să cheme un om care avea avere şi sarcina plăcută de a face să încaseze banii. Dar Isus o face cu două cuvinte: „Urmează-Mă!” (v. 14), două cuvinte care cad în urechea lui Levi cu o asemenea forţă încât se ridică şi Îl urmează. Dumnezeu vrea să simţim puterea acestor două cuvinte în inima noastră.

Ce minunată vedere de ansamblu ne-a fost dată cu privire la Slujitorul lui Dumnezeu, despre promtitudinea, autoritatea, puterea, dependenţa, consacrarea, îndurările, refuzul Său pentru ce este superficial şi demagogic pentru a ne ataşa de ce este spiritual şi rămâne, şi în cele din urmă cu privire la atracţiile puternice ale Persoanei Sale!

După ce S-a ridicat pentru a-L urma pe Domnul, Levi arată într-adevăr repede că a devenit ucenic de o manieră practică. Îl primeşte pe noul său Stăpân în casa sa, în acelaşi timp cu un mare număr de vameşi şi de păcătoşi, manifestând prin aceasta ceva din spiritul Învăţătorului. El care era aşezat la vamă arată acum dărnicie, pentru ca alţii să se poată aşeza la masa lui. Se apucă să împlinească acest cuvânt: „El răspândeşte, dă săracilor” (Psalmul 112:9), şi aceasta fără să i se spună să o facă. A început să exercite ospitalitatea faţă de cei din anturajul său, pentru ca şi ei să-L întâlnească pe Cel care i-a câştigat inima. În aceasta el este un excelent model pentru noi. A început prin a cheltui pentru alţii. A făcut lucrul care era cel mai la îndemâna lui. I-a adunat ca să-L întâlnească pe Domnul pe cei care aveau nevoi şi ştiau, mai degrabă decât pe cei care erau mulţumiţi de ei înşişi în practica lor religioasă. A descoperit că Isus este un donator care îi caută pe cei care sunt dispuşi să primească.

Toate acestea sunt observate de cărturari şi de farisei, oameni drepţi fireşti, care îşi exprimă dezaprobarea sub forma unei întrebări puse ucenicilor lui Isus. De ce frecventează Isus oameni atât de josnici, atât de degradaţi. Ucenicii nu trebuie să răspundă, pentru că Însuşi Domnul răspunde acestor atacuri. Răspunsul Lui este complet şi satisfăcător şi aproape a devenit proverb. Cei care sunt bolnavi au nevoie de doctor, şi păcătoşii au nevoie de Mântuitorul. Nu pe cei drepţi, ci pe păcătoşi a venit să-i cheme.

Poate cărturarii şi fariseii erau într-adevăr versaţi de lege, dar nu înţelegeau nimic despre har. Ori Isus era Slujitorul harului lui Dumnezeu. Şi Levi înţelesese ceva din aceasta. Şi noi? Mult mai mult decât Levi, ar trebui să înţelegem aceasta în măsura în care trăim în momentul în care ziua harului este în amiaza mare. Cu toare acestea se poate întâmpla să avem vreun resentiment împotriva lui Dumnezeu pentru că este atât de bun faţă de oamenii pe care ne place să-i denunţăm ca vinovaţi: este ceea ce face Iona în cazul locuitorilor din Ninive, şi ceea ce făceau fariseii pentru păcătoşi. Marele Slujitor al harului lui Dumnezeu este la dispoziţia tuturor celor care au nevoie de El.

Împrejurarea următoare (versetele 18-22) îi arată pe contrazicători din nou la lucru. Se plânseseră ucenicilor şi acum nişte ucenici se plâng Învăţătorului. Evident le lipseşte curajul pentru a spune lucrurile în faţă. Acest mod sucit de a critica este foarte curent, să-l respingem. În cele două cazuri, ucenicii nu au avut nimic de răspuns. Când fariseii au susţinut caracterul excusiv al legii, Isus li s-a opus făcând să fie preţuit caracterul liberal al harului, şi Isus i-a redus la tăcere. Acum vor să-i pună pe ucenici sub jugul legii, şi cu forţă Isus revendică libertatea harului.

Parabola sau imaginea de care se foloseşte implică în mod evident că El este Mirele, Persoana importantă, în centrul a tot. Prezenţa Sa guvernează totul şi aduce un belşug minunat. Curând va fi absent şi numai atunci se va cuveni să se postească. Să notăm aceasta, pentru că suntem într-un timp în care a posti este un lucru care se cuvine. De mult timp Mirele este absent şi Îl aşteptăm. În momentul în care vorbea Domnul, ucenicii erau în poziţia unei rămăşiţe evlavioase în Israel, primindu-L pe Mesia la venirea Sa. După Rusalii, au fost botezaţi într-un singur trup, şi au fost aşezaţi ca temelie a acestei cetăţi care este numită „Mireasa, soţia Mirelui” în Apocalipsa 21:9. În acel moment, aveau locul de Mireasă mai degrabă decât cel de prieteni ai Mirelui. Această poziţie este a noastră astăzi. Aceasta nu face decât să redea şi mai clar că nu ni se potriveşte să sărbătorim, ci să postim. A posti înseamnă a te abţine de la lucruri legitime pentru a te consacra mai mult lui Dumnezeu, şi nu pur şi simplu de a te abţine de la hrană un anumit timp.

Fariseii se gândeau doar la a menţine intactă legea. Pericolul pentru ucenici, după cum evenimentele au arătat mai târziu, nu era atât acesta, cât mai degrabă a încerca să amestece iudaismul cu harul pe care îl aducea Domnul Isus. Sistemul legal era ca o haină veche sau ca un butoi vechi. Isus aducea ceea ce părea o solidă bucată de stofă nouă, sau vin nou cu puterea lui de revărsare. În Fapte, putem vedea cum vechile forme exterioare ale legii au cedat în faţa puterii debordante a Evangheliei.

Într-adevăr, vedem aceasta în incidentul care urmează imediat şi care termină capitolul 2. Din nou, fariseii vin să se plângă de ucenici Învăţătorului. Aceştia sunt vinovaţi de a nu-şi conforma activităţile butoiului vechi care erau anumite prescripţii cu privire la sabat. Fariseii duceau respectul lor pentru sabat atât de departe încât condamnau chiar şi faptul de a smulge spice de grâu cu mâna, ca şi cum ar fi fost vorba de a acţiona o moară. Susţineau o interpretare foarte rigidă a legii în aceste chestiuni minore. Erau dintre cei care păzeau legea cu o grijă minuţioasă, în timp ce îi considerau pe ucenici ca puţin zeloşi.

Domnul primeşte plângerea lor şi Îi apără pe ucenici amintindu-le fariseilor două lucruri. În prmul rând, ar fi trebuit să cunoască Scripturile, care relatează cum i se întâmplase lui David să se hrănească, el şi cei care îl urmau, într-o situaţie critică. Ceea ce în mod normal nu era după lege, fusese îngăduit într-o zi în care lucrurile nu erau normale în Israel, din cauza respingerii împăratului legitim. 1Samuel 24 ne vorbeşte despre aceasta. Din nou lucrurile nu sunt normale şi Împăratul legitim va fi respins. În cele două cazuri, nevoile privind Unsul Domnului trebuiau să fie considerate ca mai importante decât detaliile care se raportau la exigenţele ceremoniale ale legii.

În al doilea rând, sabatul a fost instituit pentru om şi nu invers. Deci omul trece înaintea sabatului şi Fiul Omului, care are sub autoritatea Sa toţi oamenii, conform Psalmului 8, trebuia în mod necesar să fie Domn al sabatului şi, în consecinţă, este abilitat să dispună de el potrivit voii Lui. Cine erau fariseii pentru a contesta dreptul Lui de a face, chiar dacă Isus venise printre oameni sub forma de slujitor?

Domnul sabatului era printre oameni şi era respins. În aceste circumstanţe preocupările celor care erau strâns legaţi de respectarea legii ceremoniale erau deplasate. „Butoaiele” lor erau vechi şi incapabile să conţină harul copleşitor şi autoritatea Domnului. „Butoiul” sabatului lor se sparge chiar înaintea ochilor lor.

Totuşi fariseii nu erau deloc convinşi, şi deschid din nou toată dezbaterea, puţin mai tarziu, când într-o altă zi de sabat, Isus intră în contact cu o nevoie a omului, în una din sinagogile lor. Conflictul se dezlănţuie în jurul acestui om care avea mâna paralizată. Îl privesc pe Isus, scontând că le va fi dat un prilej de a-L ataca. El acceptă această provocare care, deşi neexprimată, se găseşte în inima lor,. Spunând omului: „Ridică-te şi vino în mijloc!” (v. 3), punându-l astfel în văzul tuturor pentru ca toţi cei care asistă să fie martori ai acestei provocări.

O altă chestiune cu privire la sabat este acum ridicată. Prin lege Dumnezeu a vrut să interzică a face binele ca a face răul? Sabatul face dintr-un singur act de îndurare o încălcare de lege?

Se poate alătura această întrebare: „Este permis... a face bine, sau a face rău?” (v. 4), de Iacov 4:17. Dacă ştim să facem binele şi nu îl facem, păcătuim. Trebuia ca Slujitorul desăvârşit al lui Dumnezeu, care cunoştea binele şi care mai mult, avea toată puterea de a-l face, să-şi oprească mâna să lucreze pentru că era o zi de sabat? Imposibil!

În această manieră frapantă sfântul Slujitor al lui Dumnezeu Îşi justifica slujba de har, în prezenţa celor care I-ar fi legat mâinile prin interpretări rigide ale legii lui Dumnezeu. Este important să învăţăm lecţia care ne învaţă toate acestea, în cazul în care am cădea într-o greşeală asemănătoare. „Legea lui Hristos” este foare diferită în caracterul şi în spiritul ei de legea lui Moise; totuşi, în acelaşi fel poate fi rău folosită. Dacă jugul lui Hristos, care este uşor şi comod, este strâmbat pentru a deveni o sarcină apăsătoare şi de asemenea un adevărat obstacol la revărsarea harului şi a binecuvântării, aceasta devine o pervertire mai gravă decât tot ce vedem în aceste versete.

Inima fariseilor era dură. Era într-adevăr sensibilă la toate aspectele tehnice ale legii, dar dură când era vorba de a avea vreun sentiment al propriului lor păcat. Isus vedea în ce stare îngrozitoare se găseau şi era întristat, dar nu reţine binecuvântarea. Îl vindecă pe acest om şi îi lasă în păcatul lor. Erau indignaţi pentru că El călcase legea în unul din punctele la care ei ţineau atât. Ei înşişi ies pentru a călca una dintre cele mai importante prescripţii ale legii ţinând sfat pentru a-L omorî. Iată fariseul!

Înaintea acestei uri ucigaşe, Domnul Se retrage cu ucenicii Săi. Îl vedem, la sfârşitul capitolului 1, Se retrage din toată strălucirea pe care o dă popularitatea. Nu caută să Se facă bine văzut, nici nu doreşte să stârnească ceartă. Aici Îl găsim pe Slujitorul desăvârşit al lui Dumnezeu lucrând exact cum este îndemnat să o facă robul Domnului în 2 Timotei 2:24.

Dar Persoana Lui are o asemenea putere de atracţie încât oamenii se îndreaptă către El, chiar când Se retrage. O mare mulţime se îmbulzeşte în jurul Lui; puterea şi harul Lui se manifestă în multe feluri, şi minţile necurate recunosc în El pe Stăpânul pe care trebuie să-L asculte, deşi El nu acceptă mărturia lor. El aduce binecuvântarea oamenilor şi îi eliberează; totuşi El nu aşteaptă nimic de la ei. Mai întâi are la dispoziţie pe lac o mică barcă în care Se poate retrage departe de mulţimea care Îl îmbulzeşte; şi apoi urcă pe un munte unde îi cheamă la El numai pe cei care vrea El şi, dintre ei, alege doisprezece destinaţi să fie apostoli.

De aceea, nu numai că răspunde la ura conducătorilor religioşi retrăgându-Se de la ei, dar şi chemând pe cei doisprezece care, la momentul dorit, vor urmări slujba Lui incomparabilă. Astfel pregăteşte lărgirea slujbei şi a mărturiei. Cei doisprezece care au fost aleşi trebuie să fie cu El, şi apoi, când timpul lor de instruire şi de pregătire va fi terminat, îi va trimite. Această perioadă de instruire durează până la versetul 6 din capitolul 6. În versetul 7 din acelaşi capitol, avem relatarea adevăratului început al misiunii lor.

Faptul de „a fi cu El” este de o imensă importanţă pentru cel care este chemat să slujească. Aceasta este la fel de necesar pentru noi cum era pentru ei. Aveau prezenţa şi tovărăşia Lui pe pământ. Noi nu le avem, dar avem Duhul Lui care ne este dat şi Cuvântul Său scris. De aceea ne este îngăduit, într-un duh de rugăciune, să păstrăm contactul cu El, şi să primim această educaţie spirituală, care numai ea ne formează pentru a-I sluji cu înţelepciune. Cei doisprezece au fost mai întâi aleşi, apoi formaţi, apoi trimişi cu puterea care le fusese dată. Aceasta este ordinea divină, şi vedem aceste lucruri prezentate în versetele 14 şi 15. După ce i-a chemat şi i-a ales pe cei doisprezece pe munte, Se întoarce la locurile frecventate de oameni şi Se găseşte într-o casă. Imediat mulţimile se adună. Atracţia pe care o exercită este irezistibilă şi se cere atât de la El, încât nu are timp să ia masa. De aceea primul lucru la care sunt martori cei doisprezecei, când sunt cu El, este acest val puternic de interese, şi aparenta popularitate a Învăţătorului lor.

Cu toate acestea, ei văd repede un alt aspect al lucrurilor, şi în primul rând că Isus nu este deloc înţeles de cei care sunt cei mai apropiaţi de El după carne. Fără îndoială, sunt plini de grijă binevoitoare pentru El. Nu pot să înţeleagă o asemenea muncă neîncetată şi au sentimentul că se cuvine să-L ia pentru a-L opri ca şi cum Şi-ar fi ieşit din minţi! Ioan 7:5 face lumină asupra acestei atitudini extraordinare din partea lor. Când Domnul a ajuns în acest punct al slujbei Lui, fraţii Lui nu credeau în El şi aparent mama Sa nu are încă decât o idee obscură a ceea ce este El cu adevărat pe cale să facă.

Dar în al doilea rând, sunt duşmani care devin şi mai duri şi care sunt şi mai puţin scrupuloşi. În versetul 6 din capitolul nostru, i-am văzut pe farisei aliniindu-se cu adversarii lor irodieni, pentru a ţine sfat împotriva Lui pentru a-L omorî. Acum îi găsim pe cărturarii care coboară din Ierusalim pentru a I se opune şi a-L acuza. Este ceea ce fac în modul cel mai nechibzuit, atribuind lucrările Lui de har puterii diavolului. Nu era vorba doar de insultă grosolană, ci de ceva deliberat, inspirat de viclenie. Nu puteau nega ce făcea, dar încercau să-I păteze reputaţia. Admiteau realitatea evidentă a miracolelor şi apoi, în mod voluntar şi oficial, declarau că erau lucrările diavolului. Acesta era caracterul blasfemiei lor, şi se cuvine să fim lămuriţi asupra acestui subiect pentru a cerceta cuvintele Domnului din versetul 29.

Dar pentru a începe, îi face să vină la El, şi răspunde printr-o chemare la bunul simţ. Opoziţia lor blasfematoare era o absurditate. Sugerau într-adevăr că Satan începuse să-l alunge pe Satan, că împărăţia şi casa lui erau dezbinate împotriva lor însele. Şi dacă era adevărat, aceasta implica sfârşitul a tot ce este activitate satanică. Satan era prea avizat pentru a lucra astfel.

Trebuie să admitem, vai, că noi ceilalţi, creştinii, nu am fost prea avizaţi pentru a lucra astfel. Creştinătatea este plină de diviziuni care sunt propriu-zis suicidare, şi Satan însuşi este, fără îndoială, la originea acestui lucru. Fără puterea Domnului Isus din cer, care a rămas întotdeauna la fel, şi fără prezenţa Duhului Sfânt care locuieşte în adevărata Biserică a lui Dumnezeu, mărturia publică a creştinătăţii ar fi fost moartă de mult. Credinţa nu a pierit pentru a dispare de pe pământ, iar lauda nu este a înţelepciunii oamenilor, ci a puterii lui Dumnezeu. După ce a demonstrat absurditatea smintită a cuvintelor lor, Domnul începe să le dea adevărata explicaţie a ceea ce s-a întâmplat. El este Cel care este mai tare decât omul tare, şi acum este pe cale să-i jefuiască bunurile, eliberând pe mulţi din cei care au fost înrobiţi de Satan.

Acesta este legat când Domnul este prezent acolo.

În al treilea rând, îi avertizează clar pe aceşti nefericiţi cărturari şi farisei de enormitatea păcatului pe care l-au comis. Slujitorul desăvîrşit a eliberat oamenii de influenţa lui Satan în puterea Duhului Sfânt. Pentru a evita să admită aceasta, taxează lucrarea Duhului Sfânt drept lucrarea lui Satan. Este blasfemie pură, blasfemia oarbă a oamenilor care închid ochii la adevăr. Se plasează dincolo de iertare, având ca singură perspectivă condamnarea eternă. Sunt atinşi de această îngrozitoare stare de împietrire în ura şi orbirea care caracterizase altădată pe faraon în Egipt, şi care mai târziu marcase împărăţia din nordul Israelului când Cuvântul Domnului fusese: „Efraim s-a alipit de idoli: lăsaţi-l!” (Osea 4:17). Voia lui Dumnezeu este de a lăsa pe aceşti cărturari din Ierusalim, şi aceasta înseamnă: nu iertare, ci condamnare. Iată ce era păcatul care nu putea fi iertat. Înţelegând ce este el cu adevărat, putem cu uşurinţă să vedem că persoanele care au o conştiinţă sensibilă şi care astăzi sunt tulburate pentru că se tem de a-l fi comis, sunt ultimele care ar fi putut cu adevărat să-l comită.

Capitolul se termină cu sosirea celor apropiaţi despre care ne-a vorbit versetul 21. Cuvintele Domnului cu privire la mama şi fraţii Săi au părut unora inutil de dure. Era cu siguranţă în ele o notă de severitate, care era consecinţa atitudinii lor. Domnul a prins ocazia să dea ucenicilor Săi învăţătura de care aveau nevoie. Îl văzuseră în mijlocul a multă trudă şi aparent popular, şi de asemenea în centrul unei opoziţii blasfematoare. Acum trebuie ca ucenicii să aibă o demonstaţie frapantă a faptului că relaţiile pe care Dumnezeu le recunoaşte şi le onorează, sunt cele care au o bază spirituală.

Altădată, în Israel legăturile de rudenie în carne contau mult. Acum trebuie să fie pusă deoparte, pentru a face loc legăturilor spirituale. Şi baza a ceea ce este spiritual se găseşte în ascultarea voii lui Dumnezeu; şi pentru noi astăzi, voia lui Dumnezeu se găseşte intercalată în Sfintele Scripturi. Ascultarea este lucrul fundamental. Este la baza oricărei slujiri adevărate şi trebuie să ne caracterizeze, dacă vrem să fim legaţi de singurul Slujitor adevărat şi desăvârşit. Să nu uităm aceasta niciodata.

Capitolul precedent se termină prin această declaraţie solemnă a Domnului că legăturile pe care avea să le recunoască acum erau cele care aveau o bază spirituală în ascultarea de voia lui Dumnezeu. Această declaraţie cu siguranţă a făcut să se nască în mintea ucenicilor întrebări asupra felului în care puteau şti care este voia lui Dumnezeu. Începând acest capitol, găsim răspunsul. Prin Cuvântul Său ne face cunoscut ce este şi ce a făcut El pentru noi. Din acestea decurge voia Lui pentru noi. Sunt încă mulţimi mari adunate lângă El, astfel încât le învaţă stând în barcă; dar în acest moment începe să vorbească în parabole. Motivul ne este dat în versetele 11 şi 12. Conducătorii poporului L-au respins deja, cum a arătat într-adevăr capitolul precedent; oamenii înşişi sunt, în ansamblu, indiferenţi, când nu sunt atraşi de pasiunea senzaţionalului, curiozitate, „pâini şi peşti”. Mai târziu îşi vor schimba părerea, vor susţine conducătorii în ostilitatea lor ucigaşă. Domnul ştie aceasta, de aceea începe să dea învăţătura sub o formă pe care o rezervă celor care au urechi de auzit. Vorbeşte în versetul 11 de „cei de afară”.

Aceasta arată că deja se manifestă o ruptură şi că se puteau deosebi cei care erau înăuntru de cei care erau afară. Cei care erau înăuntru, puteau să vadă şi să audă, să simtă şi să înţeleagă, şi astfel „misterul” sau „taina” Împărăţiei lui Dumnezeu devenea clară pentru ei. Ceilalţi erau orbi şi surzi, şi calea convertirii şi iertării se închidea pentru ei. Dacă nu vrei să auzi, vine un moment când nu mai poţi s-o faci. Oamenii vroiau un Mesia care să le aducă prosperitate şi glorie în această lume. Nu aveau ce face, cum au arătat evenimentele, cu un Mesia care le aducea Împărăţia lui Dumnezeu sub forma tainică a convertirii şi iertării păcatelor.

Astăzi avem Împărăţia lui Dumnezeu tocmai sub această formă tainică şi intrăm în ea prin convertire şi iertare, pentru că astfel se stabileşte autoritatea lui Dumnezeu în inima noastră. Aşteptăm încă Împărăţia în manifestarea ei în glorie şi putere.

Prima parabolă a acestui capitol este cea a semănătorului, a seminţei şi a ceea ce se produce. După ce a spus această parabolă, Isus încheie prin aceste cuvinte solemne: „Cine are urechi de auzit, să audă” (v. 9). A avea urechi de auzit sau a nu avea, arată imediat dacă un om aparţine celor care sunt înăuntru sau celor care sunt afară. Marea majoritate a ascultătorilor Domnului au crezut evident că era o poveste plăcut de auzit, dar nu merg mai departe, arătând că sunt afară. Pentru alţii, ca pentru ucenici, aceasta nu este de ajuns. Vor să ajungă la sensul profund al parabolei şi se informează mai mult. Aparţin celor care sunt înăuntru. Ce spune Domnul în versetul 13 arată că trebuie să înţelegem această parabolă a semănătorului, dacă nu, celelalte parabole ale Lui nu vor fi inteligibile. Ea deţine cheia care le deschide pe toate celelalte. Domnul Isus, când a venit, l-a supus mai întâi pe Israel la o încercare capitală. Va fi primit Fiul preaiubit şi va fi adus lui Dumnezeu rodul care era datorat sub regimul legii? Devine evident că nu. Ei bine, o a doua ordine a lucrurilor trebuie atunci să înceapă. În loc de a cere orice ar fi din partea lor, Domnul va semăna Cuvîntul; acesta, la timpul potrivit, în anumite cazuri cel puţin va aduce rodul dorit. Este ceea ce ne arată această parabolă, şi dacă nu pricepem ce semnifică ea, nu vom înţelege ce are Domnul să ne spună mai târziu.

Însuşi Domnul este Semănătorul, fără nici o îndoială, şi Cuvântul este mărturia divină pe care o răspândeşte căci „o mărturie aşa de mare... începând să fie vestită de Domnul, a fost întărită faţă de noi de cei care au auzit-o” (Evrei 2:3). În Evanghelia după Ioan, descoperim că Isus este Cuvântul. Aici El seamănă Cuvântul. Cine putea să-l semene ca El care era Cuvântul? Dar chiar şi când El este Cel care seamănă Cuvântul, nu toate seminţele pe care le seamănă, rodesc. Numai într-un caz din patru este adus rod. Este la fel de sigur că parabola se aplică în principiile ei tuturor celor care au ieşit după Învăţător pentru a semăna Cuvântul, ca trimişi de El, de atunci până astăzi. Deci, orice semănător al seminţei trebuie să se aştepte să cunoască aceste diferite experienţe, cum se arată în parabolă. Slujitorii nedesăvârşiţi de astăzi nu pot spera mai mult decât ceea ce au indicat seminţele Slujitorului desăvârşit când era pe pământ. Sămânţa era aceeaşi în fiecare caz. Diferenţa se găsea în starea solului pe care cădea sămânţa.

La cei care au auzit Cuvântul şi sunt asemenea seminţei căzute la marginea drumului Cuvântul nu are absolut nici o intrare. Inima lor este ca o cărare pe care s-a trecut iar şi iar. Nu există nici măcar o impresie superficială, şi Satan, prin numeroşii lui agenţi, îndepărtează Cuvântul. Cazul acestor ascultători este cel al unei indiferenţe complete.

Ascultătorii asemănaţi terenurilor stâncoase sunt cei care sunt impresionabili dar superficiali. Primesc Cuvântul imediat cu bucurie, dar nu sunt deloc sensibili la ceea ce implică el cu adevărat. S-a spus despre adevăraţii convertiţi, că au „primit Cuvântul însoţit de mari întristări, cu bucuria Duhului Sfânt”. Această întristare care precedase bucuria lor, rezulta din faptul că fuseseră făcuţi conştienţi de păcatul lor, convinşi de lucrarea puternică a Cuvântului. Ascultătorul terenului stâncos nu cunoaşte acest timp de întristare pentru că nu este conştient de adevăratele lui nevoi, pentru a se aşeza într-o bucurie care nu este decât superficială, şi care dispare – şi el cu ea – în prezenţa încercării. Ascultătorii asemănaţi cu un pământ plin de spini sunt cei care sunt preocupaţi. Lumea le umple gândurile. Dacă sunt săraci, sunt copleşiţi de grijile ei. Dacă sunt bogaţi, de bogăţiile şi de plăcerile pe care le aduc bogăţiile. Dacă nu sunt nici săraci, nici bogaţi, poftesc alte lucruri. Au reuşit să iasă din sărăcie, şi poftesc pentru a avea şi mai mult din aceste lucruri bune ale lumii care par să fie acum la îndemâna lor. Absorbit

de lume, Cuvântul este înăbuşit.

Ascultătorii asemănaţi cu seminţele căzute în pământ bun, sunt cei care nu numai ascultă Cuvântul, ci îl primesc şi rodesc. Pământul a îndurat lucrarea plugului şi a grapei. Astfel a fost pregătit. Cu toate acestea, chiar şi aşa, nu tot pământul bun este la fel de roditor. Se poate să nu fie aceeaşi cantitate de rod, dar este rod.

În toate acestea era o mare învăţătură pentru ucenici; este una şi pentru noi. În curând, Domnul îi va trimite să predice, şi atunci ei vor deveni semănători. Trebuia ca ei să ştie că trebuiau să semene Cuvântul, şi la ce trebuiau să se aştepte când îl vor semăna. Atunci nu vor fi prea afectaţi când o mare parte din sământă va părea să se fi pierdut, sau când, după câteva rezultate, la sfârşitul unui anumit timp nu se va mai vedea nimic; sau chiar când rodul va fi adus, nu va fi atât cât speraseră. Dacă ştim pe de o parte care este ţelul urmărit, şi pe de alta la ce trebuie să ne aşteptăm, suntem mult întăriţi în slujba noastră.

Trebuie să ne amintim că această parabolă se aplică tot atât Cuvântului care este semănat în inima sfinţilor ca şi în inima păcătoşilor. Astfel să meditǎm la ea cu inimi foarte deprinse cu privire la felul în care noi înşine primim Cuvântul care ne este dat să-l auzim, şi de asemenea cu privire la felul în care alţii vor primi Cuvântul pe care li-l vom prezenta.

În versetele 21 şi 22 urmează scurta parabolă a luminii, şi apoi în versetul 23 un alt cuvânt de avertizare, pentru ca să avem urechi de auzit. La prima vedere, a trece de la sământa care a fost semănată în câmp la parabola luminii aprinse într-o casă, poate să pară bizar şi fără o legătură aparentă. Dar dacă avem cu adevărat urechi de auzit, vom vedea repede că, în semnificaţia lor spirituală, cele două parabole sunt într-adevăr împreună şi sunt legate între ele. Când Cuvântul lui Dumnezeu este primit într-o inimă deprinsă şi pregătită, ea aduce rodul pe care-l apreciază Dumnezeu şi astfel, lumina care este văzută şi apreciată de oameni.

Nici o lumină nu este aprinsă ca să fie ascunsă sub o baniţă sau sub un pat. Trebuie să lumineze tot în jurul ei, începând de la piciorul sfeşnicului. A doua parte a versetului 22 este destul de frapantă: „Nici nu a fost ceva tăinuit, decât ca să vină la lumină”. Lucrarea lui Dumnezeu în inimă prin Cuvântul Său are într-adevăr loc în mod tainic, şi privirea lui Dumnezeu discerne rodul când începe să apară. Dar când vine momentul, acest lucru tainic care a avut loc trebuie în mod necesar să fie pus în lumină. Orice convertire adevărată este ca o lumină nouă care se aprinde.

Baniţa poate reprezenta problemele vieţii, şi patul, mulţumirile şi plăcerile vieţii. Nu trebuie să îngăduim nici unora nici celorlalte să ascundă lumina, cum nu trebuie să îngăduim îngrijorărilor şi bogăţiilor şi altor lucruri să înăbuşe sământa care este semănată. Avem urechi pentru a auzi aceasta? Lăsăm să strălucească lumina micii noastre lămpi? „Nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit” (v. 22); de aceea este cu totul sigur că, dacă o lumină a fost aprinsă, trebuie neapărat să strălucească. Dacă nu se arată nimic, este pentru că nu este nimic de arătat.

Această parabolă este urmată de avertizarea cu privire la ce auzim. Căile lui Dumnezeu, în guvernarea de către El a oamenilor, fac parte din acest subiect. Cu ce măsură măsurăm, ni se va măsura. Dacă într-adevăr auzim Cuvântul în aşa fel încât ni-l vom însuşi, vom profita mai mult de el. Dacă nu, vom începe să pierdem chiar şi ce avem. În Luca 8:18, avem declaraţii asemănătoare care se referă la felul în care auzim. Aici ele se referă la ce auzim.

Accentul este pus pe cum auzim, în parabola semănătorului, dar ce auzim este de o importanţă cel puţin egală. Mulţi au văzut luându-li-se chiar şi ce aveau plecând urechea la eroare. Au auzit şi au auzit foarte atent, dar vai, ce au auzit nu era adevărul, şi i-a pervertit. Dacă, trecând prin urechea noastră, eroarea este semănată în inima noastră, va produce fructe dezastruoase, şi guvernarea lui Dumnezeu va îngădui şi nu va împiedica aceasta.

Versetele 26-29 conţin parabola care priveşte lucrarea tainică a lui Dumnezeu. Un om seamănă sământa şi, când secerişul este gata, reia munca, punând în ea secera pentru recoltă. Dar cu privire la însăşi creşterea seminţei, de la început până ce rodul este produs, nu poate face nimic. Timp de multe săptămâni doarme şi se scoală, noapte şi zi; lucrările naturii pe care le-a rânduit Dumnezeu îşi face munca în tăcere, deşi omul nu le înţelege. Acest „fără să ştie el cum” (v. 27) este adevărat astăzi. Oamenii şi-au împins foarte departe cercetările, dar adevăratul cum al acestor lucrări minunate care se derulează în marele laborator al naturii lui Dumnezeu tot le scapă.

La fel este în ceea ce putem numi atelierul spiritual al lui Dumnezeu şi este un lucru bun pe care trebuie să ni-l amintim. Unii dintre noi ţin mult să analizăm şi să descriem exact ce sunt lucrările Duhului în suflete. Aceste lucruri ascunse exercită uneori o mare fascinaţie asupra minţii noastre, şi vrem să înţelegem pe deplin tot ce se petrece. Este imposibil. Este fericitul nostru privilegiu să semănăm sământa şi, de asemenea, la timpul potrivit, de a trimite secera şi a recolta. Ceea ce operează Cuvântul în inima oamenilor este împlinit în taină de Duhul Sfânt. Lucrarea Sa, bineînţeles, este desăvârşită.

Lucrarea omului poartă întotdeauna marca imperfecţiunii. Dacă se întâmplă să ne fie îngăduit să fim ceva în lucrarea Dumnezeu, aducem imperfecţiunea în ceea ce facem. Este ceea ce ne arată parabola următoare în versetele 30-32. Împărăţia lui Dumnezeu există astăzi în mod vital şi real în sufletele celor care, prin convertire, au trecut sub autoritatea şi controlul lui Dumnezeu. Dar o putem, de asemenea, considera ca un lucru mai exterior care se va găsi oriunde oamenii mărturisesc că-L recunosc pe Dumnezeu. Prima este Împărăţia aşa cum este aşezată de Duhul. Cealaltă este Împărăţia aşa cum este aşezată de oameni. Cea din urmă a devenit un lucru mare şi impozant pe pământ, întinzându-şi protecţia peste multe „păsări ale cerului”. Şi ce reprezintă aceste păsări, tocmai am văzut în versetele 4 şi 15: agenţii lui Satan.

Această parabolă care termină seria este plină de avertizări pentru ucenici, cum celelalte au fost pline de învăţătură. Ei sunt cu Domnul şi sunt formaţi înainte de a fi trimişi pentru misiunea lor. Am văzut cel puţin şapte lucruri, şi anume:

1 – În prezent, lucrarea ucenicilor este în principal de a semăna.

2 – Ce trebuie să fie semănat, este Cuvântul.

3 – Rezultatele muncii semănătorului trebuie să fie clasate în patru categorii; şi numai într-un caz există rod, şi încă în mod variabil. 4 – Cuvântul produce lumină ca şi rod, şi această lumină trebuie să fie arătată în mod public.

5 – Ucenicul însuşi este ascultător al Cuvântului, şi în această privinţă, trebuie să fie atent la ce aude.

6 – Lucrarea Cuvântului în suflete este lucrarea lui Dumnezeu şi nu a noastră. Lucrarea noastră este de a semăna şi recolta.

7 – Cum lucrarea omului ia parte la această lucrarea actuală care este de a lărgi Împărăţia lui Dumnezeu, răul va pătrunde în ea. Împărăţia, considerată ca opera omului, va da ceva impozant şi totuşi corupt. Este avertizarea solemnă din care trebuie să tragem folos.

Au fost multe alte parabole expuse de Domnul şi totuşi nu ne-au fost relatate. Cele care au fost expuse şi explicate ucenicilor erau fără îndoială foarte importante pentru ei în circumstanţele lor particulare, dar nu de aceeaşi importanţă pentru noi. Cele care ne privesc direct sunt raportate în Matei 13.

Cu versetul 34 se termină învăţăturile Domnului şi, din versetul 35 la sfârşitul capitolului 5, reluăm povestirea faptelor Lui minunate. Ucenicii aveau nevoie să observe cu atenţie ce făcea şi modul Lui de a lucra, ca şi de a auzi învăţăturile ieşind de pe buzele Lui; şi noi de asemenea.

Mulţimea care a ascultat ce a spus El, fără a-L înţelege, este atunci trimisă, şi Isus şi ucenicii Lui trec pe celălalt ţărm. Este seară, şi Isus este la cârmă, şi doarme la căpătâi. Lacul este cunoscut pentru furtunile bruşte şi violente care îl tulbură şi una dintre ele, de o rară violenţă, se ridică, ameninţând să scufunde barca. Satan este „Conducătorul autorităţii văzduhului”, şi credem deci, că puterea lui se afla în spatele forţelor dezlănţuite ale naturii. Imediat, deci, ucenicii sunt puşi în faţa unei încercări şi a unei provocări. Cine este această Persoană care doarme la cârmă?

Putea Satan dispune de forţele naturii astfel încât să facă să se răstoarne o barcă în care se odihnea Fiul lui Dumnezeu? Dar Fiul lui Dumnezeu este văzut în umanitatea Lui şi doarme. Ei bine, ce importanţă are, ţinând cont că este Fiul lui Dumnezeu! Acţiunea adversarului ridicând furtuna în timp ce El doarme este într-adevăr o provocare pe care o lansează. Cu toate acestea, până atunci uncenicii nu au înţeles aceste lucruri decât de o manieră foarte obscură – şi nici măcar aceasta nu este sigur. În consecinţă, sunt plini de teamă, pentru că resursele lor în arta navigaţiei sunt epuizate. Şi Îl trezesc cu un strigăt de necredinţă care este un afront la bunătatea şi dragostea Lui, deşi, mărturisind o oarecare credinţă în puterea Sa.

Domnul Se scoală imediat în măreţia puterii Lui. Mustră vântul, care este instrumentul cel mai direct al lui Satan. Spune mării să facă linişte şi să tacă, şi ea ascultă. Cum câinele de vânătoare zgomotos se culcă smerit la vocea stăpânului său, la fel, marea se culcă la picioarele Sale. El este Stăpânul absolut al situaţiei.

După ce a mustrat astfel forţele naturii şi puterea care se ascunde în spatele lor, Isus Se întoarce către ucenici pentru a le adresa reproşuri blânde. Credinţa are o viziune spirituală a lucrurilor şi, până atunci, ochii lor de-abia se deschiseseră pentru a discerne cine era El. Dacă ar fi înţeles chiar şi puţin care era gloria Lui personală, nu ar fi fost atât de temători. După ce au fost martorii desfăşurării puterii Lui, sunt încă temători şi încă se întreabă ce fel de Om este. Un om care poate porunci vânturilor şi mării şi poate să le supună voii sale, evident nu este un om obişnuit. Dar cine este El? Iată întrebarea.

Nici un ucenic nu poate înainta pentru a sluji, atât timp cât nu a răspuns la această întrebare odată pentru totdeauna în sufletul lui. Iată de ce, înainte de a-i trimite, Isus trebuie să prezinte alte mărturii ale puterii şi harului Său înaintea ochilor lor, cum ne este relatat în capitolul 5.

Şi noi, în zilele noastre, trebuie să fim pe deplin încredinţaţi că ştim cine este El înainte de a încerca să-I slujim. Această întrebare: „Cine este deci Acesta?” (v. 41) este o întrebare care într-adevăr cere atenţia noastră. Atât timp cât nu vom putea să răspundem la ea cum se cuvine şi în mod foarte clar, trebuie să stăm liniştiţi.

„Cine deci este Acesta?” Când credinţa a fost adusă la o convingere deplină răspunzând la această întrebare care Îl priveşte pe Domnul Isus, aceasta antrenează siguranţa care trebuie să fie în mod necesar, chiar să răspundă la orice circumstanţă dificilă. Totuşi, în ciuda a orice, este bine pentru ucenic de a-L vedea cu adevărat având de-a face cu oamenii şi cu grijile pe care le cunosc din cauza păcatului, în harul Său care eliberează. În acest capitol, Îl vedem pe Domnul care Îşi arată puterea şi, chiar prin aceasta, continuă formarea ucenicilor Săi. Această formare poate fi şi a noastră parcurgând relatarea care ne este dată.

În timpul traversării lacului puterea lui Satan a fost la lucru, ascunsă în spatele furiei furtunii; la sosirea pe celălalt mal, ea devine cu totul evidentă în omul posedat de un duh necurat. După ce a cunoscut înfrângerea în lucrările lui cele mai secrete, adversarul lansează în mod deschis o provocare fără a pierde timpul, pentru că acest om Îl întâlneşte imediat pe Isus în clipa când Acesta debarcă. Este un fel de încercare-test. Diavolul a făsut din acest biet nefericit o fortăreaţă în care speră să reziste cu orice preţ şi, în această fortăreaţă, a aruncat o întreagă legiune de demoni. Dacă vreodată a fost un om care a fost menţinut iremediabil captiv de puterile întunericului, el este. În istoria lui, vedem reflectarea condiţiei în care s-a cufundat omenirea, sub puterea lui Satan.

„Îşi avea locuinţa în morminte” (v. 3), şi oamenii de astăzi locuiesc într-o lume care devine din ce în ce mai mult un vast cimitir, pe măsură ce o generaţie după alta dispare în moarte. Atunci „nimeni nu putea să-l lege” (v. 3), pentru că adeseori încercaseră cu obezi şi lanţuri, dar în zadar. Nici nu putea fi vorba de a-l stăpâni. Astfel astăzi nu lipsesc mişcări, metode care au ca ţel de a înfrâna înclinaţiile rele ale omului, de a reprima acţiunile cele mai violente şi de a supune această lume pentru a o face plăcută şi pentru a face ca în ea să domnească ordinea. Dar nimic nu funcţionează.

Atunci, cu acest demonizat, s-a încercat altceva. Şi dacă i s-ar schimba natura? Se spun totuşi că „nimeni nu putea să-l stăpânească” (v. 4). De aceea, această idee s-a revelat inutilă şi întotdeauna a fost astfel. Nu este mai mult în puterea oamenilor de a-şi schimba natura decât a-i pune frâu şi a o împiedica să acţioneze, „Gândirea cărnii... nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate” (Romani 8:7). De aceea nu poate fi constrânsă. Se mai spune: „Ce este născut din carne, este carne” (Ioan 3:6), oricare ar fi tentativele pentru a o ameliora. De aceea nici nu se pune problema de a o modifica sau schimba. „Şi tot timpul, noapte şi zi, era în morminte şi în munţi”(v. 5), întotdeauna agitat, strigând, întotdeauna nefericit, tăindu-se cu pietre, distrugându-se el însuşi în nebunia lui. Ce tablou! Şi trebuie să adăugăm, ce tablou caracteristic al omului sub puterea lui Satan! Era un caz excepţional, este adevărat. Influenţa lui asupra majorităţii oamenilor se face într-o manieră mai blândă şi simptomele sunt într-adevăr mai puţin pronunţate. Ele sunt totuşi acolo. Se poate auzi strigătul omenirii, când oamenii îşi fac rău lor înşile prin păcatele lor.

Când omul vorbeşte, cuvintele se formează pe buzele lui, dar mintea care este în spatele lor este cea a demonilor care îl controlează. Ei ştiau ce fel de Om era Domnul, chiar dacă alţii nu ştiau. Pe de altă parte, nu ştiau deloc cum era întocmai slujba Lui. Într-adevăr, va fi un ceas când Domnul îi va da pe aceşti demoni cu Satan, stăpânul lor, chinurilor, dar nu aceasta era slujba Sa în acel moment. Şi mai puţin era aceasta slujba Sa faţă de oameni. Demonizatului, Isus vine să-i aducă nu chinuri, ci eliberare.

Domnul a poruncit demonilor să iasă, şi ei ştiu că nu se pot împotrivi. Sunt în prezenţa Celui Atotputernic şi sunt obligaţi să facă ce li se porunceşte. Trebuie chiar să ceară permisiunea să intre în porcii care păşteau nu departe de acolo. Porcii, animale necurate după lege, nu ar fi trebuit să se găsească acolo. Duhurile, fiind de asemenea necurate, există afinitate între ele şi porci, afinitate care are consecinţe mortale pentru aceste animale. Demonii l-au adus pe om la autodistrugere servindu-se de pietre ascuţite; cu porcii, influenţa este imediată şi completă. Omul este eliberat, porcii sunt distruşi.

Rezultatul, în ceea ce-l priveşte pe omul însuşi, este minunat. Rătăcirile lui neîncetate iau sfârşit, căci stă aşezat. Altădată nu purta veşminte, cum ne spune Luca. Acum este „îmbrăcat". Halucinaţiile lui au încetat, pentru că este „întreg la minte" (v.15). Aplicaţia care se poate face din toate acestea pentru evanghelizare este cu totul evidentă.

Rezultatul, în ceea ce priveşte oamenii ţinutului, este totuşi cu totul tragic. Ei arată o stare de spirit care ne face să ne îndoim de bunul lor simţ, deşi nici un demon nu a intrat în ei. Nu au nici o înţelegere sau justă apreciere a lui Hristos. În revanşă, se acomodează foarte bine cu prezenţa porcilor. Dacă prezenţa lui Isus înseamnă pierderea porcilor, atunci preferă să se lipsească de ea, chiar dacă această prezenţă face să dispară un demonizat furios. Şi iată-i că Îl roagă să plece din ţinutul lor.

Domnul ascultă dorinţa lor şi pleacă. Toate aceste sunt într-adevăr o mare tragedie, chiar dacă ei nu-şi dau seama în acel moment. Va urma o tragedie şi mai mare: Fiul lui Dumnezeu va fi alungat din această lume; şi consecinţa sunt nouăsprezece secole pline de rău de orice fel. Plecarea Domnului a creat o nouă situaţie pentru omul care tocmai fusese eliberat de demoni. Natural el doreşte prezenţa Eliberatorului său, dar află că, pentru moment trebuie să rămână la locul unde îl lasă absenţa lui Isus şi să aducă mărturie pentru El, îndeosebi la ai săi.

Poziţia noastră de astăzi este cu totul asemănătoare. În curând vom fi cu Isus, dar în prezent se cuvine să aducem mărturie pentru Domnul acolo unde El nu este. Şi noi putem povesti la ai noştri ce lucruri mari a făcut Domnul pentru noi.

După ce a traversat din nou lacul, Domnul Se găseşte imediat în prezenţa altor cazuri de mizerie omenească. În drum spre casa lui Iair, unde este culcată fiica sa care e la capătul vieţii, este oprit de o femeie care are o scurgere de sânge. Răul ei durează de doisprezece ani şi scapă complet competenţei medicilor. Cazul ei este disperat, la fel cum era cel al demonizatului. El era iremediabil captiv al unei mulţimi de demoni, ea era captivă unei maladii incurabile. Din nou, putem vedea aici o analogie cu starea spirituală a omenirii, şi în particular cu eforturile unui suflet trezit, cum ne este descris în Romani 7.

Multe lupte, multe eforturi sincere, dar nici o uşurare ca rezultat; mai degrabă o agravare a stării bolnavei care va descrie cazul care ne este prezentat aici, până ce sufletul ajunge la capătul căutărilor sale şi, după ce a cheltuit totul, aude vorbindu-se de Isus. Atunci, când a încetat orice efort pentru a obţine o ameliorare şi a venit la Isus, El se descoperă a fi marele Eliberator.

În cazul demonizatului, nu putem să vorbim cu adevărat de credinţă, pentru că era complet stăpânit de demoni. În cazul femeii putem vorbi doar de o credinţă care este nedesăvârşită. Are încredere în puterea lui Isus, putere atât de mare încât chiar şi veşmintele Sale o transmit. Totuşi ea se îndoieşte de a putea ajunge până la El. Mulţimile care se îmbulzesc o împiedică şi ea nu-şi dă seama până la ce punct El, Slujitorul desăvârşit, este la dispoziţia tuturor celor care au nevoie de El. Cu toate acestea, vindecarea de care are nevoie, o primeşte în ciuda a orice. Accesul de care are nevoie este făcut posibil şi binecuvântarea îi este adusă. Satisfăcută de această binecuvântare, s-ar fi îndepărtat în grabă.

Dar nu trebuie să fie astfel. Şi ea trebuie să mărturisească despre ce a făcut puterea lui Isus, şi prin aceasta trebuie să primească o altă binecuvântare pentru ea însăşi. Modul pe care Domnul nostru îl are de a acţiona faţă de ea este plin de învăţătura spirituală. Deplina cunoaştere pe care Isus o are despre toate lucrurile este revelată. Ştie că a ieşit o putere din El şi că cineva s-a atins de hainele Lui. A pus întrebarea, dar cunoaşte răspunsul, pentru că Se întoarce pentru a o vedea pe „aceea" care a făcut aceasta. Întrebarea lui revelează şi faptul că mulţi L-au atins în multe feluri; totuşi nimeni altcineva nu a făcut să iasă putere din El atingându-L. De ce aceasta? Pentru că dintre toti, numai ea a făcut-o în conştienţa nevoilor ei şi cu credinţă. Când aceste două lucruri sunt prezente, nu suntem în zadar în contact cu Isus. Unui mare număr dintre noi, ne-ar plăcea să fim ca această femeie şi am dori să primim binecuvântarea, fără a recunoaşte public pe Cel care ne-a binecuvântat. Nu trebuie să fie astfel. Domnul merită să mărturisim adevărul şi să facem cunoscut harul Său care mântuieşte. De când puterea a ieşit din El pentru eliberarea noastră vine pentru noi clipa de a aduce mărturie. Şi cum omul a trebuit să meargă în casa lui la ai lui, femeia trebuie să îngenuncheze la picioarele Lui în public. Amândoi au adus mărturie şi, să observăm, cu totul diferit de ceea ce ne-am fi putut aştepta. Cea mai mare parte dintre oameni ar găsi poate că a aduce mărturie la sine acasă este dificil.

Pentru femei ar însemna mai degrabă să aducă mărturie în public. Omul a trebuit să vorbească acasă şi femeia în prezenţa mulţimii. Cu toate acestea, nu mulţimii s-a adresat ea, ci Lui.

Ca rod al mărturisirii ei, femeia însăşi primeşte o altă binecuvântare: primeşte siguranţa definitivă, prin cuvântul Domnului, că vindecarea ei este deplină şi completă. Cu câteva minute mai înainte, a simţit în trupul ei că era vindecată, şi apoi declară tot adevărul, ştiind ce i se întâmplase. Era foarte bine, dar nu pe deplin suficent. Dacă Domnul i-ar fi îngăduit să plece pur şi simplu cu sentimentele ei bune şi cu această cunoştinţă a ceea ce i se întâmplase, ar fi putut cădea pradă multor îndoieli şi multor temeri în zilele următoare. Cea mai mică senzaţie de rău ar fi făcut să se nască neliniştea cu privire la o eventuală recădere, dar în acest caz primeşte cuvântul definitiv al lui Isus: „Fii vindecată de boala ta" (v. 34). Iată ce reglează tot, cuvântul Lui era mult mai sigur decât sentimentele ei.

La fel este pentru noi: ceva a fost cu adevărat împlinit în noi de Duhul lui Dumnezeu la convertire, şi noi o ştim, şi sentimntele noaste pot fi sentimente de fericire. Dar cu toate acestea, nu există o bază solidă pe care se poate întemeia siguranţa noastră, nici în sentimente, nici în ce a fost făcut în noi. Baza sigură pentru siguranţă se găseşte în Cuvântul Domnului. Numeroşi sunt cei cărora astăzi le lipseşte siguranţa, pur şi simplu pentru că au comis eroarea pe care această femeie a fost pe punctul să o comită: nu L-au mărturisit niciodată cu adevărat pe Hristos şi nu au recunoscut ce Îi datorau. Dacă acceptă să repare această greşeală, cum a făcut această femeie, Cuvântul Său le-ar da siguranţă deplină.

Chiar în clipa când femeia este eliberată, cazul fiicei lui Iair devine mai critic. Soseşte vestea morţii ei, şi cei care au trimis mesajul, admiteau că boala poate dispare în faţa puterii lui Isus, dar consideră că moartea este un domeniu care Îi scapă. L-am văzut pe Isus triumfând asupra demonilor şi a bolii, chiar când victimele nu se puteau baza pe nici un ajutor omenesc. Moartea este, dintre toate lucrurile, cel iremediabil. Isus o poate birui? Poate şi aceasta face. Felul în care susţine credinţa oscilantă a conducătorului sinagogii, este foarte frumos. Iair fusese cu

totul încrezător că Isus putea vindeca, dar acum este vorba de moarte. Este marea punere la încercare a credinţei sale şi de asemenea a puterii lui Isus. „Nu te teme, crede numai” (v. 36) este cuvântul care vine de la El. Credinţa în Isus va îndepărta teama morţii pentru noi ca şi pentru acest om.

Moartea nu era decât un somn pentru Isus; cu toate acestea, bocitoarele profesionale râd de El în necredinţa lor. Le dă afară şi, în prezenţa părinţilor şi a acelora dintre ucenici care sunt cu El, aduce copilul la viaţă. Astfel, pentru a treia oară în acest capitol, eliberarea este adusă cuiva al cărui caz este disperat din punct de vedere omenesc.

Dar începutul versetului 43 se opune complet versetelor 19 şi 33. De această dată nu trebuie să fie mărturie. Aceasta se explică, noi credem, prin necredinţa dispreţuitoare care tocmai s-a arătat. În acelaşi timp, Domnul arată cea mai mare grijă pentru nevoile de hrană ale copilului. La fel cum a arătat pentru nevoile spirituale ale lui Iair cu câteva clipe mai devreme. Isus Se gândea totodată la trupul ei şi la credinţa lui.

După aceste lucruri, părăsind malul mării, Isus merge în regiunea unde Şi-a petrecut copilăria. Cum învăţa în sinagogă, cuvintele Lui uimesc pe cei de faţă. Ei recunosc perfect înţelepciunea învăţăturilor Sale, şi puterea faptelor Sale, şi totuşi aceasta nu produce nici o convingere, nici o credinţă în inima lor. Îl cunosc pe El şi pe rudele Lui după carne (a se citi v. 3), şi aceasta nu face decât să-i orbească privitor la identitatea Lui reală. Nu Îl insultă prin felul în care îşi exprimă necredinţa, dar această nu este mai puţin necredinţă pură, şi este atât de mare încât El se miră.

Ideea pe care şi-o fac despre Isus este exact cea a unitarienilor moderni. Sunt deplin convinşi de umanitatea lui Isus pentru că Îi cunosc bine originile după carne. O văd atât de clar, încât aceasta îi face orbi la tot ce este dincolo de aceasta, şi sunt scandalizaţi de El. Unitarianul vede numai umanitatea lui Isus, dar nimic dincolo de aceasta. Noi vedem unamintatea Lui la fel de clar ca unitarianul, dar dincolo de ea, vedem divinitatea Sa. Nu ne tulbură că nu putem înţelege din punct de vedere intelectual cum se pot găsi în El cele două lucruri. Ştiind că mintea noastră este mărginită, sperăm să explicăm ce comportă infinitul. Dacă am putea înţelege şi explica, am şti că ce pricepem astfel, nu este esenţa divină.

Ca urmare a acestei necredinţe, „n-a putut să facă nici o lucrare de putere acolo” (v. 5), decât să vindece câţiva bolnavi care, evident, aveau credinţă în El. Aceasta subliniază ceea ce tocmai am remarcat cu privire la versetul 53 din capitolul 5. La fel cum în prezenţa necredinţei grosolane şi batjocoritoare, Domnul a retras orice mărturie pentru El, la fel, în prezenţa compatrioţilor Săi necredincioşi, nu face nici o lucrare de putere. Ori am putea fi îndemnaţi să gândim că ar fi trebuit să acţioneze cu totul diferit. Dar Scripturile par să arate într-adevăr că, atunci când necredinţa se ridică la înălţimea batjocorii, mărturia se opreşte. A se vedea Ieremia 15:17; Fapte 13:41; Fapte 17:32 până la primul verset din capitolul 18. Este la fel de evident că dacă Isus din Nazaret era „adeverit de Dumnezeu... prin lucrări de putere şi minuni şi semne” (Fapte 2:22), totuşi scopul principal nu era să convingă necredinţa încăpăţânată, ci să încurajeze şi să întărească acea credinţă care era slabă. Vedem în Ioan 2:23-25 că atunci când lucrările de putere ale lui Isus produceau convingerea intelectuală la anumiţi oameni, El Însuşi nu Se încredea în convingerea produsă astfel. De acolo vine faptul că nu face mari lucrări de putere în ţinutul Nazaretului. Nu „poate” să facă. Este limitat de consideraţii morale şi nu fizice. În asemenea circumstanţe, nu se cuvenea să fie miracole, după căile lui Dumnezeu şi Isus era slujitorul voii lui Dumnezeu.

Dar se cuvenea, era să dea cu credincioşie o mărturie clară, şi atunci străbătea „satele din jur, învăţându-i” (v. 6). O mare desfăşurare de lucrări de putere ar fi putut produce o schimbare în sentimente şi o convingere intelectuală care nu ar fi fost de nici un folos. Învăţătura susţinută a Cuvântului înseamnă semănarea seminţei, şi din aceasta va fi rod care ar face să merite osteneala, cum am văzut.

Aceasta ne duce la versetul 7 din acest capitol, unde citim că cei doisprezece sunt trimişi pentru prima lor misiune. Perioada de ucenicie este acum terminată. Au ascultat, aşa cum sunt date în capitolul 4, instrucţiunile Domnului, şi au fost martori ai puterii Lui aşa cum se arată în capitolul 5. Avuseseră de asemenea această ilustrare frapantă a locului pe care trebuie să-l ocupe lucrările de putere, şi a faptului că, dacă sunt momente în care ele nu se cuvin, învăţătura şi predica Cuvântului lui Dumnezeu sunt întotdeauna potrivite.

Nu se văd deloc în zilele noastre lucrări de putere şi semne demne de acest nume; dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne. Să fim recunoscători că acest Cuvânt este întotdeauna potrivit, şi să fim sârguincioşi în a-l semăna.

Trimiterea celor doisprezece este începutul unei prelungiri a slujirii şi a slujbei Domnului. Până atunci, totul intrase în propriile Lui mâini, cu ucenicii ca spectatori. Acum trebuiau să lucreze în Numele Lui. Domnul singur poate răspunde la toate. Ei nu pot răspunde la toate; de aceea trebuie să meargă câte doi. Există ajutor şi curaj în faptul că sunt doi, pentru că tocmai acolo unde unul este slab, celălalt poate fi tare, şi Cel care îi trimisese ştia exact cum să le găsească perechea. A fi doi este util îndeosebi în lucrarea misionară; şi astfel în Fapte îl vedem pe Pavel care lucrează după această instrucţiune a Domnului. Slujba este o lucrare individuală, este adevărat, dar chiar şi astăzi facem bine să considerăm la justa sa valoare comuniunea în slujire. „Noi suntem împreună lucrători ai lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9).

Înainte de plecarea lor, le este dată putere sau autoritate peste toată puterea lui Satan. Le este poruncit de asemenea să se lipsească şi de ce pare în mod normal necesar călătoriilor din acea vreme. Mai mult, mesajul lor le este dat. La fel cum Învăţătorul lor predicase pocăinţa în vederea Împărăţiei (a se vedea capitolul 1:15), şi ei trebuiau să o predice.

Cei care slujesc astăzi nu sunt trimişi de un Hristos care este pe pământ, ci de un Hristos care este în cer, şi aceasta aduce anumite modificări. Mesajul nostru se raportează în mod esenţial la moartea, învierea şi gloria lui Hristos, în timp ce al lor, chiar în natura lucrurilor, nu se putea raporta la ele. Puneau deoparte ce este necesar călătoriilor, dat fiind că Îl reprezentau pe Mesia pe pământ, care nu avea nimic, dar era cu totul capabil să-i susţină. Noi urmăm un Hristos care a fost înălţat în glorie, şi în general puterea Lui se exercită pentru a-Şi elibera slujitorii de orice dependenţă de sprijin de ordin spiritual, mai degrabă decât de ordin material. Totuşi putem cu siguranţă să fim mângâiaţi la gândul că nu-Şi trimite slujitorii fără a le da putere pentru slujba care le este pusă înainte. Dacă suntem chemaţi să scoatem demoni, ne dă puterea să o facem. Şi dacă slujba noastră nu constă în aceasta, ci în altceva, ne va fi dată de asemenea puterea de a răspunde la ea.

Ei, ca noi înşine, trebuie să fie caracterizaţi de cea mai mare simplitate. Nu este vorba să alerge ici şi colo, din casă în casă pentru a căuta ceva mai bun. Ei sunt reprezentanţii Lui. El lucra prin procură prin intermediul lor; în consecinţă, a-i respinge, însemna a-L respinge pe El. Cei care Îl slujesc astăzi nu sunt apostoli, şi totuşi, într-o măsură mai mică, acelaşi lucru fără îndoială rămâne adevărat. Mesajul lui Dumnezeu nu este mai puţin mesajul Lui, chiar dacă este dat prin buze care arată slăbiciunea.

Slujba lor, fie pentru a predica, a alunga demonii sau a vindeca, produce un asemenea efect încât Numele Lui, şi nu al lor, este făcut cunoscut, şi chiar Irod aude vorbindu-se de faima Lui. Acest împărat mizerabil avea o conştiinţă atât de rea, încât crede imediat că Ioan Botezătorul, victima lui, a înviat. Alţii cred că Hristos este Ilie, sau unul dintre profeţii de altădată. Nimeni nu ştie, prntru că nimeni nu are idee că Dumnezeu poate face un lucru nou. În acel moment, Marcu face o mică digresiune pentru a ne povesti, în versetele 17-28, cum Ioan a fost omorât la ordinul unei femei răzbunătoare. Oricât de rău era, Irod avea o conştiinţă care îi vorbea, şi vedem viclenia magistrală prin care diavolul pune stăpânire pe el. Cursa este întinsă prin intermediul unei tinere femei frumoase la chip şi trup, de o femeie mai în vârstă, seducătoare, care visează la răzbunare, ca şi de o vanitate stupidă care face ca acest împărat nefericit să facă mai mult caz de jurământul său decât de legea lui Dumnezeu. Astfel, acest om vanitos şi senzual este, fără să-şi dea seama, împins până la crimă, având ca sfârşit judecata eternă. Conştiinţa lui indispusă nu face să se nască decât temeri superstiţioase.

În versetul 29, Marcu raportează pur şi simplu că ucenicii lui Ioan au pus într-un mormânt trupul său executat. Nu adaugă ca Matei că „au dat de ştire lui Isus” (Matei 14:12). El continuă relatând întoarcerea ucenicilor din călătoria lor, povestind Învăţătorului lor tot ce făcuseră şi tot ce învăţaseră pe alţii. Atunci Domnul îi face să vină deoparte într-un loc pustiu, pentru ca, departe de mulţimea şi de slujba care i-a preocupat, să petreacă un moment de linişte în prezenţa Sa. Este instructiv de remarcat că pasajul lui Matei lasă foarte puţin de presupus că ucenicii lui Ioan, întristaţi, au ajuns de asemenea exact în acelaşi moment.

Să nu uităm niciodată că o perioadă de odihnă în prezenţa Domnului, departe de oameni, este necesară după o perioadă în care am fost ocupaţi cu slujirea. Ucenicii lui Ioan s-au întors din trista lor slujire, întristaţi, cu inima grea . Ce doisprezece s-au întors din întâlnirile lor triumfătoare cu puterea demonilor şi a bolii, şi probabil foarte încântaţi de succes. Şi unii şi ceilalţi au nevoie de pacea pe care o aduce prezenţa Domnului, care este la fel de bună pentru a se revela inimilor abătute, ca şi pentru a pune frâu unui entuziasm exagerat. Totuşi această perioadă de calm nu este decât de scurtă durată, pentru că oamenii Îl caută pe Domnul în mjilocul mulţimii, şi El nu vrea să Se ascundă de ei. Inima marelui Slujitor se descoperă în mod foarte fumos în versetul 34, unde ni se spune că „I s-a făcut milă de ei”. A-i vedea „ca nişte oi fără păstor” făcea să se nască în El doar compasiune, şi nu, precum atât de des în cazul nostru, sentimente de împotrivire sau de dispreţ. Este mişcat de compasiunea pe care o simţea. Iată ceea ce este minunat.

Compasiunea Lui Îl împinge să acţioneze în două domenii diferite. Mai întâi să Se ocupe de ei cu privire la lucrurile spirituale, apoi să Se îngrijească de nevoile trupurilor lor. Remarcaţi ordinea: ce este spiritual vine în primul rând. „A început să-i înveţe multe” (v. 34), deşi nu ni se relatează ce a spus. Apoi, cum a venit seara, le potoleşte foamea. După acest exemplu, cum trebuie acţionat? Dacă oamenii au nevoi materiale, este bine să ne îngrijim de ele, după puterea noastră. Dar să dăm întotdeauna prioritate Cuvântului lui Dumnezeu. Nevoile trupului nu trebuie niciodată să aibă întâietate asupra nevoilor sufletului, în slujirea noastră.

Hrănind pe cei cinci mii, Domnul îi pune mai întâi la încercare pe ucenici. Ce înţeleseseră despre puterea pe care o avea de a răspunde tuturor nevoilor? Foarte puţin, se pare, pentru că răspunzând la cuvintele Lui: „Daţi-le voi să mănânce” (v. 37), se gândesc doar la resursele omeneşti şi la bani. Dar resursele de ordin omenesc nu sunt deloc neglijate. Sunt foarte insignifiante, dar Domnul face astfel încât puterea Sa să se desfăşoare în ele. Ar fi putut schimba pietrele în pâine sau, ce-i drept, să facă pâine din nimic, dar felul Lui de a face este de a folosi cele cinci pâini şi cei doi peşti.

Lucrarea Lui s-a continuat exact în acelaşi fel în toată epoca actuală. Slujitorii Lui au anumite lucruri mici pe care Lui Îi place să le folosească. Şi în plus foloseşte dărnicia în mod foarte ordonat, oamenii fiind aşezaţi în rânduri de câte o sută şi de câte cincizeci, şi îi foloseşte pe ucenicii Săi la această lucrare. Picioarele şi mâinile care aduc oamenilor mâncarea sunt cele ale ucenicilor. Astăzi picioarele şi mâinile slujitorilor sunt folosite, mintea şi gura lor sunt puse la dispoziţia Sa pentru ca pâinea vieţii să ajungă la cei în nevoie. Dar puterea care produce rezultate este în întregime a Sa. Chiar slăbiciunea instrumentelor folosite face aceasta clar.

Ca Slujitor desăvârşit, Isus avea grija să lege de cer tot ceea ce făcea. Înainte ca lucrarea Sa de putere să aibă loc, ridică ochii spre cer şi aduce mulţumiri. Prin aceasta gândurile mulţimii sunt îndreptate spre Dumnezeu, sursa a toate, mai degrabă decât spre El, Slujitorul lui Dumnezeu pe pământ. Un cuvânt pentru noi conţinând un principiu asemănător se găseşte în 1 Petru 4:11. Slujitorul care împarte hrana spirituală trebuie să o dea ca venind de la Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu să fie glorificat în ea şi nu sujitorul.

Putem de asemenea să fim încurajaţi de faptul că, atunci când această mulţime mare este hrănită, le rămâne mult mai mult decât puţinul cu care au început. Resursele divine sunt inepuizabile şi slujitorul care se bazează pe Stăpânul său, nu va duce niciodată lipsă. Din acest punct de vedere, există o asemănare foarte fericită între pâinile şi peştii puşi în mâinile ucenicilor, şi Biblia pusă în mâinile ucenicilor de astăzi.

După ce a hrănit mulţimea, Domnul îi trimite imediat pe ucenicii Săi de cealaltă parte a lacului şi Se consacră rugăciunii. Nu numai că lega totul de cer aducând mulţumiri în prezenţa oamenilor, ci păstra întotdeauna legătura pentru El Însuşi ca Slujitor al voii divine. Din Ioan 6 aflăm că în acest moment poporul este foarte entuziast şi L-ar fi făcut cu forţa Împărat. Ucenicii s-ar fi putut lăsa prinşi în cursă, dar nu Isus. Traversarea mării furnizează ucenicilor o nouă dovadă a identităţii Învăţătorului lor. Vântul împotrivă se opune înaintării lor, şi ei înaintează cu greutate şi încet. Din nou El Se arată mai presus de vânt şi de valuri, umblând pe mare şi putând trece pe lângă ei. Cuvintele Lui le liniştesţe spaimele, şi prezenţa Lui în barcă pune capăt furtunii; şi orice s-ar întâmpla, sensul profund al acestor lucruri le scapă. Inimile lor nu erau încă pregătite să-L înţeleagă. Cu toate acestea, oamenii în general învăţaseră să-L recunoască pe Domnul şi puterea Sa. O mulţime de nevoi îi sunt prezentate, şi El răspunde cu un belşug de har.

Începând acest capitol, vedem manifestându-se din nou opoziţia conducătorilor religioşi. Ucenicii, prinşi de lucrare, cum ne-a spus versetul 31 din capitolul precedent, nu respectau anumite spălări tradiţionale, ceea ce îi irita pe fariseii care arătau un ataşament riguros faţă de tradiţia bătrânilor. Domnul primeşte provocarea în contul ucenicilor şi răspunde scoţând la iveală, mergând în profunzimea lucrurilor, poziţia fariseică. Erau nişte făţarnici, şi El le-o spune.

Esenţa făţărniciei lor era că se lăudau cu un cult constând din rituri exterioare, în timp ce în interior inima lor era complet înstrăinată. Nimic nu contează pentru Dumnezeu dacă inima nu este dreaptă.

Apoi, împlinindu-şi ceremoniile religioase, puneau deoparte porunca lui Dumnezeu pentru a o înlocui cu propria lor tradiţie. Domnul nu face doar să afirme aceasta, ci dă dovada luând ca exemplu felul în care puneau deoparte a cincea poruncă prin regulile lor privind „corbanul”, adică lucrurile consacrate slujirii lui Dumnezeu. Sub pretextul de „corban”, nu doar un iudeu se debarasa de toate datoriile legitime faţă de părinţii săi bătrâni şi săraci. Şi făcea aceasta cu o aparenţă de sfinţenie, pentru că nu era aparent mai multă evlavie în a consacra lucruri lui

Dumnezeu mai degrabă decât părinţilor săi?

Lucrurile înţelese prin „corban” nu erau lucruri pe care le cerea Dumnezeu. Dacă ar fi fost astfel, aceste cerinţe ar fi trebuit să aibă întâietate. Erau lucruri care puteau fi consacrate lui Dumnezeu dacă se voia, în timp ce porunca de a avea grijă de tatăl său şi de mama sa, era o poruncă formală. Tradiţia fariseică permitea unui om să folosească o poruncă facultativă pentru a evita să respecte o poruncă formală. Puteau într-adevăr să încerce să-şi justifice tradiţia cu argumente înşelătoare care aveau o aparenţă de evlavie, dar Domnul îi acuza de anularea Cuvântului lui Dumnezeu. Ceea ce este scris în Exod 20:12 era, pentru Isus, „Cuvântul lui Dumnezeu”. Nu există în acest pasaj nici o justificare pentru această religiozitate care se ocupă de fleacuri, care refuză titlul de „Cuvântul lui Dumnezeu”, Cuvântul scris.

Credem că suntem îndreptăţiţi să spunem că orice tradiţie omenească în lucrurile lui Dumnezeu merge în cele din urmă în sens opus faţă de ceea ce învaţă Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care sunt la originea tradiţiei nu au probabil o asemenea gândire, ci duhul răului, care conduce toate acestea şi care se află în spate, care are tocmai această intenţie.

După ce i-a demascat pe farisei ca fiind oameni a căror inimă era departe de Dumnezeu şi care au îndrăznit să anuleze Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul cheamă mulţimea şi proclamă public adevărul care taie din rădăcină orice pretenţie religioasă. Omul nu este întinat de contactul cu lucrurile exterioare, ci în el însuşi locuieşte ceea ce-l întinează. Cuvânt dur acesta, şi nu numai cei care au urechi de auzit, îl vor primi.

Ucenicii L-au întrebat despre aceasta în particular şi, din versetul 18 la versetul 23, avem explicaţia. Omul este corupt în natura sa. Chiar ce vine din inima lui îl întinează. Din inima lui vin gândurile rele care devin tot felul de fapte rele. Este actul de acuzare cel mai teribil care a fost rostit vreodată împotriva naturii umane. Deloc uimitor că inima fariseului este departe de Dumnezeu, dar ce lucru teribil că oamenii, cu o astfel de inimă, declară că se apropie de Dumnezeu şi Îl adoră!

Aceste cuvinte pătrunzătoare ale Domnului nostru taie din rădăcină orice mândrie omenească, şi arată puţina valoare a tuturor demersurilor omului pe plan religios ca şi pe plan politic, când nu se ocupă decât de lucruri exterioare şi lasă inima omului aşa cum este.

Ucenicii nu înţelegeau încă aceste lucruri decât cu greu, şi experienţa ne va arăta, creştinii mărturisitori sunt foarte înceţi în a le accepta şi a le înţelege în zilele noastre. Dar nu vom merge prea departe, dacă nu le înţelegem cu adevărat.

Totuşi, este un lucru să descoperi inima omului, dar mai trebuie altceva, trebuie să cunoşti ce este inima lui Dumnezeu. Este ceea ce face Domnul, cum arată restul capitolului.

Se duce chiar la graniţele acelei ţări care adăpostea atâta făţărnicie, şi acolo intră în contact cu o biată femeie dintre naţiuni, care avea nevoia cea mai mare. Renumele Domnului ajunsese la urechile ei şi nu vrea să se vadă lovindu-se de un refuz. Totuşi Domnul pune la încercare prin mica Lui parabolă despre pâinea copiilor şi căţei. Răspunsul ei: „Da, Doamne, dar şi căţeii de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor” (v. 28), este din fericire lipsită de făţărnicie. De fapt ea spune: Da, Doamne, este adevărat că nu sunt un copil al Împărăţiei, ci un biet câine al naţiunilor, fără nici un drept de valorificat; totuşi, am încredere că există destulă putere în Dumnezeu, şi destulă bunătate în inima Sa, pentru a hrăni un biet câine ca mine.

Iată credinţa. Matei, într-adevăr, ne spune că Domnul a numit-o o mare credinţă, şi ea Îl bucură. Ea aduce acestei femei tot ce doreşte inima ei. Fiica ei este eliberată. Cât de mare este contrastul dintre inima lui Dumnezeu şi inima omului! Una plină de bunătate şi de har, cealaltă plină de toate felurile de rău. Ce ferice de noi când, în loc să întreţinem făţărnicia, suntem caracterizaţi de dreptate şi de credinţă.

În versetul 31, Isus Se întoarce din nou către ţinuturile Mării Galileii, pentru a întâlni acolo un om care este surdomut, condiţia care, în mod uimitor, simboliza starea în care se găseau iudeii. Biata femeie dintre naţiuni a avut urechi de auzit, şi în consecinţă limba ei s-a dezlegat, şi a putut rosti cuvinte de credinţă; dar ei sunt surzi, şi nu au nimic de zis.

Vindecând acest om, Domnul împlineşte anumite acţiuni care, fără nici o îndoială, au un sens simbolic. Îl ia deoparte, departe de mulţimi, pentru a Se ocupa de el în particular. Degetele Lui, simbol al acţiunii divine, îi ating urechile. Ce vine din gura Lui, atinge gura mutului. Astfel se împlineşte lucrarea, şi surdomutul aude şi vorbeşte în acelaşi timp. Dacă există urechi care se deschid pentru a auzi glasul Domnului, acesta este rodul acţiunii divine care se face în taină. Şi dacă o limbă poate rosti laudă lui Dumnezeu sau Cuvântul lui Dumnezeu, este pentru că ce vine din gura Lui a fost adus în contact cu a noastră.

Nu se spune nimic despre credinţa acestui om. Ce resimte, nu poate exprima, şi alţii l-au adus la Isus. Totuşi un har deplin şi fără rezervă vine în întâmpinarea lui. Încă o dată este un caz în care bunătatea inimii lui Dumnezeu este arătată prin Isus.

Evident mulţimea, într-o anumită măsură, este conştientă de aceasta, şi în uimirea lor, ei mărturisesc: „Toate le face bine” (v. 37). În acest punct al povestirii, aceste cuvinte sunt cu atât mai frapante. Începutul capitolului ni-l descoperă pe om sub adevăratul lui caracter, şi găsim că inima lui este o sursă de unde nu iese decât rău. Toate le face rău. Slujitorul desăvârşit descoperă bunătatea inimii lui Dumnezeu. Toate le face bine.

Câte motive avem şi noi de a fi de acord cu acest verdict!

Când cei cinci mii au fost hrăniţi, cum ne este relatat în capitolul 6, ucenicii au luat iniţiativa atrăgând atenţia Învăţătorului lor despre nevoile mulţimilor. În această a doua ocazie, Domnul ia iniţiativa şi atrage ucenicilor atenţia despre lipsa desăvârşită a mulţimilor, exprimându-Şi îndurarea şi grija faţă de ele. Din nou, ca prima dată, ucenicii au doar omul în faţa lor, şi nu se gândesc decât la ce poate face el, ceea ce nu răspunde deloc situaţiei. Nu învăţaseră încă să măsoare dificultatea raportând-o la puterea Domnului lor.

De aceea, învăţătura pe care o dăduse Isus hrănind o mare mulţime cu resurse materiale într-adevăr infime, este repetată. Sunt diferenţe neînsemnate, în numărul de persoane, ca şi în numărul de pâini şi de peşti folosiţi, dar esenţialul este că această lucrare de putere este o repetare a alteia, şi încă o dată versetul 15 din Psalmul 132 este împlinit, în timp ce puterea lui Dumnezeu se arată înaintea ochilor lor.

După ce a hrănit mulţimea, Isus o trimite El Însuşi, şi imediat după, pleacă împreună cu ucenicii Săi pentru a ajunge de cealaltă parte a mării, ca data trecută. La sosirea Lui, vin anumiţi farisei cu intenţii ostile, cerând un semn din cer. De fapt, Isus tocmai a dat semne din cer impresionante, în prezenţa a mii de martori. Fariseii nu aveau nici o intenţie de a-L urma, şi deci nu fuseseră acolo pentru a vedea semnul ei

înşişi; cu toate acestea exista o mărturie suficientă, dacă vroiau să o asculte. Bineînţeles fapt este că, pe de o parte, nu aveau nici o dorinţă de a fi martori ai unui semn care autentifica pe Isus şi misiunea Lui, şi pe de altă partre, erau incapabili să vadă şi să recunoască semnul când era arătat înaintea ochilor lor. Necredinţa lor deplină umple de întristare inima Domnului.

În versetul 34 din capitolul precedent, când era confruntat cu slăbiciunea omenească şi cu infirmitatea trupească, Isus a suspinat. Aici, pus înaintea orbirii spirituale, suspină adânc în duhul Său. Infirmitatea spirituală este ceva mult mai grav decât infirmitatea trupească. Ei erau conducătorii orbi ai unei generaţii oarbe, şi care bâjbâind căutau un semn. Nici un semn nu le va fi dat, pentru că pentru orbi, semnele sunt inutile. Este ocazia în care, cum ni se relatează la începutul lui Matei 16, Domnul le spune că ştiau să deosebească înfăţişarea cerului, dar nu şi semnele timpurilor. Să nu lăsăm acest subiect ca şi cum ar fi ceva care nu-i priveşte decât pe farisei; în principiu, ne priveşte şi pe noi. De câte ori adevăratul credincios a fost tulburat şi descurajat, crezând că Dumnezeu nu a vorbit, nu a lucrat, nu a răspuns, când în realitate a făcut-o; numai că nu am avut ochi de văzut. Poate am continuat sa-L rugăm fierbinte să dea mai multă lumină, când în tot acel timp, tot ce trebuia erau câteva ferestre în casa noastră.

Mobilul care îi făcea să acţioneze pe aceşti farisei era în întregime rău pentru că scopul lor era să-L ispitească. De aceea Domnul îi lasă brusc şi ajunge din nou pe celălalt mal, pe care tocmai îl părăsise cu puţin timp înainte, şi ucenicii nu au pâine. Astfel, pentru a treia oară, sunt în prezenţa problemei ridicate de cei cinci mii şi cei patru mii care trebuiau hrăniţi, dar la scară mică.

Vai, ucenicii nu înfruntă în tăria credinţei o problemă relativ mică, nu mai mult decât au făcut-o când s-a pus într-o măsură mai mare. Până atunci ei de asemenea nu avuseseră ochi pentru a vedea puterea şi gloria Învăţătorului, cum fuseseră arătate de două ori în înmulţirea pâinilor şi a peştilor. Credinţa adevărată are o viziune pătrunzătoare. Ar fi trebuit să priceapă cine era El, şi atunci ar fi privit nu la bietele lor pâini şi la bieţii lor peşti, ci la El, şi toate greutăţile s-ar fi evaporat. În micile crize care marchează propria noastră viaţă, preţuim noi mai mult decât ei?

Acuzaţia Domnului cu privire a aluatul fariseilor şi la aluatul lui Irod nu ne este explicată aici ca în Matei, dar trebuie să notăm ce înseamnă ea. Isus face aluzie la doctrina acestor două fracţiuni, care lucra ca un aluat în cei care fuseseră puşi sub influenţa uneia sau celeilalte. Aluatul fariseilor era făţărnicia, cel al irodienilor era o mondenitate extremă. În Matei citim ceea ce priveşte aluatul saducheilor, şi era vorba de mândrie intelectuală care îi ducea la necredinţă raţionalistă. Nimic nu orbeşte mai mult mintea şi priceperea ca aceste trei feluri de aluat.

Orbul din Betsaida, despre care ni se vorbeşte în versetele 22-26, ilustrează întocmai starea ucenicilor în acel moment. Când orbul este adus la Domnul, Acesta îl ia de mână şi îl duce afară din sat, depărţindu-l de locuri frecventate de oameni, la fel cum înainte a întors spatele fariseilor, şi celor care erau cu ei. În afara cetăţii, Domnul Se ocupă de el, făcându-Şi lucrarea în doi timpi. Este singura dată, după câte ne amintim, când a lucrat astfel. După ce l-a atins prima dată, orbul vede „oameni... ca nişte copaci umblând” (v. 24). Vede, dar lucrurile sunt teribil de amestecate. Ştie că obiectele pe care le vede sunt oameni, dar arată mult prea mari faţă de cum sunt în realitate. La fel era şi cu ucenicii; omul avea prea mare importanţă în ochii lor. Chiar când Îl priveau pe Domnul Însuşi, părea că, în ochii lor, umanitatea Sa eclipsa divinitatea Sa. Aveau nevoie, ca orbul, să fie atinşi o a doua oară înainte de a vedea clar toate lucrurile. Prezenţa Fiului lui Dumnezeu printre ei, în carne şi sânge, a fost această primă dată când au fost atinşi şi când prin urmare au început să vadă. După moartea, învierea şi înălţarea Sa în glorie, Domnul i-a atins o a doua oară, turnând Duhul Său, cum ne este relatat în Fapte 2. Atunci au văzut toate clar. Ne putem într-adevăr ruga cu înflăcărare ca viziunea noastră spirituală să nu fie cea a unei vederi scurte şi înceţoşate, de teamă ca pomii mari pe care credem că-i vedem să nu se dovedească a fi doar oameni mici şi lipsiţi de putere care se umflă în pene. Putem cunoaşte o asemenea stare, cum arată Epistola a doua a lui Petru. Şi suntem de nescuzat, pentru că Duhul Sfânt a fost dat.

Orbul, odată vindecat, nu trebuia să intre în sat; în plus Domnul Însuşi se retrage acum cu ucenicii Lui la Cezareea lui Filip, satul cel mai la miazănoapte la marginile ţării, şi foarte aproape de frontiera naţiunilor. Este evident că începe să Se retragă şi să retragă mărturia dată mesianităţii Lui, dinaintea acestor orbi şi a conducătorilor lor şi mai orbi. Aici ridică faţă de ucenicii Săi această chestiune de a şti cine era El. Oamenii înaintaseră diferite supoziţii, dar toţi îşi imaginau că era vreun profet de altădată, revenit la viaţă, pur şi simplu un om, şi nimeni nu se interesa destul de această chestiune pentru a găsi cu adevărat răspunsul.

Atunci Isus îi interpelează pe ucenicii Săi. Petru devine purtătorul lor de cuvânt şi răspunde mărturisind că El este Mesia, dar aceasta provoacă doar un răspuns care probabil i-a uimit mult şi care ne poate uimi şi pe noi când îl citim astăzi. Le porunceşte să nu spună nimănui că El este Mesia şi începe să-i înveţe dspre respingerea, moartea şi învierea Sa care trebuie să se întâmple în curând.

Orice mărurie care I-a fost adusă ca Mesia pe pământ este acum retrasă în mod oficial. De acum înainte, El Îşi acceptă moartea ca inevitabilă, şi începe să îndrepte gândurile ucenicilor Săi spre ceea ce, în consecinţă, se va întâmpla. Aceasta este derularea obişnuită a lucrurilor pe plan omenesc, şi aceasta nu contrazice, nici nu loveşte partea divină. Ştie de la început ce este înaintea Lui. Mai mult, ucenicii nu sunt încă deloc pregătiţi pentru a aduce o mărturie mai amplă, dacă ar fi fost nevoie. Petru, într-adevăr, are o anumită măsură de discernământ spiritual, pentru că tocmai L-a mărturisit pe Isus ca fiind Hristosul; cu toate acestea, afirmaţia că respingerea şi moartea Sa se apropie, ridică în acest om chiar o protestare vehementă. Pentru aceasta, mintea lui Petru era condusă de Satan, şi Domnul mustră acest duh al răului care era în spatele cuvintelor lui Petru. Gândurile lui Petru erau gândurile oamenilor, şi de aceea el este întrutotul ca acel om despre care ne-a vorbit, şi care îi vedea pe oameni ca nişte copaci care umblă. Deşi a recunoscut în Isus pe Hristosul, avea încă oameni în faţa lui, şi în aceasta, ceilalţi ucenici nu valorau mai mult decât el. De aceea, cum putea el să meargă ca un martor eficient al lui Hristos pe care Îl recunoştea? Nimic uimitor, la urma urmelor, că în acel moment Isus le-a poruncit ucenicilor Săi să nu vorbească de El nimănui.

Nu putem opri aici, fiecare dintre noi, pentru a înţelege că nu putem merge să dăm mărturie eficient, dacă nu-L cunoaştem cu adevărat pe Cel pentru care depunem mărturie, şi dacă nu cunoaştem şi nu înţelegem ce sunt împrejurările în care suntem chemaţi să depunem mărturie.

În ultimele versete din capitolul nostru, în prezenţa mulţimii, Domnul începe să-i înveţe pe ucenicii Săi consecinţele care vor urma respingerii şi morţii Sale. Ucenicii se vedeau urmând un Mesia destinat să fie primit şi glorificat pe pământ, dar realitatea era că avea să moară şi să învieze, pentru a fi apoi glorificat în cer. Aceasta antrena o schimbare imensă în perspectivele lor despre viitorul imediat. Aceasta însemna a renunţa la sine însuşi, a-şi lua crucea, a-şi pierde viaţa în această lume, a purta ocara fiind identificat cu Hristos şi cuvintele Lui în mijlocul unei generaţii perverse.

Forţa expresiei „să se lepede de sine” (v. 34) merge mai departe decât „să se sacrifice”, care exprimă ideea de a-şi refuza ceva. Domnul nu vorbeşte pur şi simplu de a renunţa la ceva, ci de a spune „nu” sieşi. De asemenea, „a-şi lua crucea” nu înseamnă numai a îndura încercările

şi greutăţile. Omul care în acea vreme îşi lua crucea, era dus la execuţia capitală. Era un om care trebuia să accepte moartea din mâinile lumii. A spune „nu” sieşi, înseamnă a accepta moartea în interior pentru propriul său duh; a-şi lua crucea, înseamnă a accepta moartea în exetrior din mâinile lumii. Iată ce trebuie în mod necesar să însemne a fi ucenic, pentru că Îl urmăm pe Hristosul care este mort, respins din această lume.

Acest gând este dezvoltat în versetele 35-37. Adevăratul ucenic al lui Hristos nu aspiră să câştige lumea întreagă: dimpotrivă este gata să piardă această lume, şi în această lume, să-şi piardă propria-i viaţă, din dragoste pentru Domnul şi Evanghelia Sa. Slujitorul desăvârşit pe care Îl înfăţişează Marcu Şi-a dat viaţa ca să existe o Evanghelie de predicat. Cei care Îl urmează şi sunt slujitorii Săi trebuie să fie gata să-şi dea viaţa predicând această Evanghelie. Dacă le-ar fi ruşine de Isus acum, Lui I-ar fi ruşine de ei în ziua gloriei Sale.

Aceste cuvinte trebuie că au fost o mare lovitură pentru ucenici, cât de puţin le-au înţeles însemnătatea. De aceea Domnul, ţinând cont de aceasta în tandreţea pe care o avea pentru ei, începe să le dea toată asigurarea necesară cu privire la realitatea gloriei viitoare. Speraseră că Împărăţia lui Dumnezeu va veni cu putere şi glorie în timpul vieţii lor, şi această iluzie fiind risipită, riscau cu uşurinţă să tragă în grabă această concluzie că nu trebuia să vină deloc. Atunci cei trei ucenici care par să fie în primul plan printre ei, sunt duşi deoparte pe un munte înalt, pentru ca să fie martori la transfigurarea Domnului. Acolo, ei văd Împărăţia lui Dumnezeu venind cu putere, nu în plinătatea sa, ci ca un eşantion. Le este dat să aibă în avans viziunea ei.

În primul capitol al celei de-a doua epistole a sa, Petru ne arată efectul pe care acestă scenă l-a avut asupra lui. Fusese martor ocular la măreţia lui Hristos, şi prin aceasta ştia că puterea şi promisiunea venirii Lui nu era un basm meşteşugit închipuit, ci un fapt glorios, şi astfel, cuvântul profetic era făcut „mai ferm”, sau era „confirmat”. Ştia, şi noi putem şti, că nici o frântură sau o singură literă din ce a fost anunţat, privind gloria Împărăţiei viitoare a lui Hristos, nu va lipsi.

Această scenă a transfigurării era ea însăşi o profeţie. Hristos trebuie să fie centrul strălucitor al gloriei Împărăţiei, cum a fost pe vârful muntelui. Sfinţii vor fi cu El în condiţii cereşti, la fel cum erau Moise şi Ilie, unii dintre ei îngropaţi apoi înviaţi şi chemaţi de Dumnezeu, ca Moise, alţii luaţi la cer fără a muri, ca Ilie. În Împărăţie vor fi de asemenea sfinţi jos pe pământ, bucurându-se de binecuvântări pământeşti în lumina gloriei cereşti, cum cei trei ucenici erau conştienţi că aveau o binecuvântare, în timpul acestei scurte viziuni. Aceasta s-a petrecut „după şase zile” (v. 2), şi numai şase persoane erau prezente; deci totul era la o scară redusă şi incompletă, totuşi esenţialul era acolo.

Petru, gata să vorbească precum întotdeauna, lasă să-i scape ceea ce crede el că este un compliment, dar care în realitate este cu totul altceva. Această scenă de glorie nu se putea prelungi pe pământ, şi nici Hristos, nici chiar Moise şi Ilie, nu puteau fi puşi în limitele restrânse ale corturilor pământeşti. Dar mai grav decât această eroare, era gândul că Isus nu era decât cel dintâi dintre cei mai mari oameni. El nu este cel dintâi dintre cei mari, ci „Fiul Preaiubit” al Tatălui, cu totul unic, nimeni nefiind pe măsura Sa, dincolo de orice comparaţie. Nu se poate, în aceeaşi secundă, să vorbim de altcineva şi de El. El este deosebit. Este ceea ce declară glasul Tatălui, adăugând că Isus este Cel de care trebuie să ascultăm.

Glasul Tatălui a fost foarte rar auzit de oameni. Tatăl a vorbit la botezul lui Hristos, şi vorbeşte din nou acum, în timpul transfigurării Lui, adăugând de această dată: „De El să ascultaţi!” (v. 7). De atunci, glasul Lui nu a mai fost niciodată auzit de oameni în mod inteligibil. Fiul este purtătorul de cuvânt al Divinităţii şi de El trebuie să ascultăm. Dumnezeu a vorbit altădată prin profeţi, Moise şi Ilie; acum a vorbit în Fiul Său Preaiubit. Aceasta îl excludea pe Petru, ca şi pe Moise şi Ilie, ceea ce este important când ne amintim de ceea ce sistemul catolic roman a făcut din Petru şi din pretinsa lui autoritate. În această împrejurare, Petru a arătat din nou că era încă exact ca omul a cărui vedere era înceţoşată şi care vedea oamenii ca nişte copaci care umblă.

De-abia a înălţat glasul Tatălui pe Fiul Său Preaiubit, că toată viziunea dispare, şi nu mai rămâne decât Isus cu cei trei ucenici. Sfinţii dispar, dar Isus rămâne. Aceste cuvinte: „N-au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus singur cu ei” (v. 8) au multă importanţă. Dacă tindem către aceasta în viaţa noastră spirituală, nu vom mai fi asemnea unui om care vede oamenii precum copaci care umblă, ci vom fi cum a fost acest om după ce a fost atins a doua oară, vom vedea foarte clar. Isus va ocupa câmpul nostru vizual în ceea ce ne priveşte, şi tot ce este omul va fi eclipsat.

Toate acestea au fost revelate ucenicilor, cum ne arată versetul 9, în vederea unui timp când moartea şi învierea Lui vor fi fost împlinite. Numai atunci aveau să înţeleagă toate acestea, luminaţi de Duhul Sfânt, şi vor putea să se servească eficient de ele pentru a aduce mărturie. Dar înainte, nu înţeleg nici măcar ce înseamnă cu adevărat „a învia dintre morţi”, cum arată versetul următor. Învierea morţilor nu-i va fi intrigat în mod deosebit; această înviere „dintre morţi” (v. 9), care a avut loc pentru prima dată cu Hristos, ridică atâtea întrebări. Prima înviere a sfinţilor, învierea de viaţă, este de aceeaşi natură. Nu sunt mulţi care se numesc creştini, şi care pun astăzi multe întrebări în această privinţă? Întrebarea ucenicilor despre Ilie şi vestea venirii lui s-a născut în mod firesc în mintea lor ca urmare a scenei transfigurării. Domnul se foloseşte de ea pentru a le îndepărta încă o dată gândurile către propria Lui moarte. În ce priveşte prima venire a Domnului, rolul lui Ilie fusese jucat de Ioan Botezătorul, şi omorârea lui indica într-adevăr ce trebuia să I Se întâmple Celui care era mai mare decât el şi al cărui înainte-mergător era.

Scena de pe muntele înalt se termină rapid, dar nu la fel este cu scenele de păcat, de mizerie şi de suferinţă ale omenirii care umplu câmpiile de jos. Trebuia ca din înălţimi să coboare în adâncuri, pentru a-i găsi pe ceilalţi ucenici care au pierdut bătălia şi care sunt foarte neliniştiţi în absenţa Învăţătorului lor. Cum apare Isus, mulţimile sunt uimite, şi toate privirile îi părăsesc pe ucenicii scoşi din minţi pentru a se aşeza asupra Învăţătorului senin, şi care numai El poate să răspundă la toate. În momentul anterior, cărturarii puseseră întrebări jenante ucenicilor; acum Isus îi întreabă pe cărturari, îl invită pe tatăl tulburat la încredere şi arată că El este de ajuns pentru toate.

Fericit sfântul care poate aduce ceva din harul şi din puterea lui Hristos în această lume tulburată! Cu toate acestea, va trebui să aşteptăm venirea Sa şi Împărăţia, pentru a vedea pe deplin împlinit ceea ce anunţă această scenă. Numai atunci va transforma lumea întreagă şi va face să treacă poporul Său încercat şi netulburat, de la înfrângere şi nelinişte la calmul prezenţei Lui, într-o biruinţă deplină şi cunoscută de toţi.

Exista o manifestare deosebită a gloriei lui Dumnezeu în scena liniştită din vârful muntelui, în timp ce la poalele muntelui puterea întunecată a lui Satan se desfăşurase în toată confuzia pe care o aduce. Un băiat posedat de demon, un tată dezamăgit şi zăpăcit de durere, ucenicii abătuţi după eşecul lor, cărturari cărora nu le repugnă să exploateze în favoarea lor această împrejurare. Domnul şoseşte în mijlocul a toate acestea şi totul se schimbă. Mai întâi pune degetul acolo unde se găsea rădăcina eşecului. Erau o generaţie necredincioasă. Rădăcina era

necredinţa. Aceasta era adevărat pentru ucenicii Săi ca şi pentru alţii. În cazul în care credinţa lor ar fi priceput pe deplin cine era El, nu ar fi fost decernaţi de această încercare, nu mai mult decât atunci când era vorba de a hrăni mulţimile. Încă erau ca omul din capitolul 8, înainte de a vedea toate clar.

Dar acum Învăţătorul Însuşi este în mijlocul lor şi cuvântul Lui este: „Aduceţi-l la Mine" (v. 19). Cu toate acestea, când băiatul a fost adus, primul rezultat este amăgitor, pentru că demonul îl aruncă la pământ în convulsii teribile. Dar toate acestea se întâmplă pentru a sluji planurilor Domnului, pentru că pe de o parte aceasta nu face decât să arate şi mai bine starea îngrozitoare în care se afla acest băiat, chiar înainte să fie eliberat, şi pe de altă parte slujeşte la a pune în evidenţă sentimentele şi gândurile acestui tată îngrijorat. Strigătul lui: „Dacă poţi să faci ceva, ai milă de noi şi ajută-ne!" (v. 22), arată că-i lipseşte credinţa în puterea lui Isus, în acelaşi timp nefiind prea sigur de bunătatea Lui.

Răspunsul lui Isus la: „Dacă poţi", este „Crede!", ceea ce înseamnă a spune: Nu există „dacă" din partea Mea singurul „dacă" intervenind aici este din partea ta. Nu este „dacă pot face ceva", ci „dacă poţi crede". Aceasta pune totul în adevărata lumină şi omul o vede îndată. Văzând crede, mărturisind necredinţa lui trecută.

După ce a trezit credinţa acestui om, Domnul lucrează. Scopul Lui este să facă senzaţie în popor. Dacă acesta ar fi fost cazul, ar fi aşteptat ca mulţimea să se adune. Scopul Lui evident era de a întări credinţa tatălui şi a tuturor celor care au ochi de văzut. Demonul trebuie să se supună, deşi face tot răul pe care-l poate face înainte de a da drumul prăzii sale. Această desfăşurare de putere demonică, la drept vorbind, nu face decât să dea prilej unei mai mari desfăşurări de putere divină. Nu numai că băiatul este eliberat pe deplin, dar este eliberat pentru totdeauna, pentru că demonul primeşte ordinul de a nu mai intra în el.

După ce arătat astfel puterea şi bunătatea lui Dumnezeu, Slujitorul desăvârşit nu caută popularitatea în mijlocul mulţimilor, ci Se retrage într-o anumită casă. Acolo, în linişte, ucenicii Lui întreabă care este motivul eşecului lor, şi primesc răspunsul Domnului. Nu ar trebui să încetăm să punem întrebarea lor, când experimentăm slăbiciune în prezenţa duşmanului. Făcând-o, vom primi fără îndoială acelaşi răspuns pe care l-au primit ei, după cum îl găsim în versetul 29. Domnul declarase deja că la baza neputinţei lor, era necredinţa. Acum desemnează alte două lucruri. Nu numai credinţa este necesară, ci şi rugăciunea şi postul. Credinţa indică un duh de încredere în Dumnezeu, rugăciunea – un duh de dependenţă faţă de Dumnezeu, postul – un duh de separare pentru Dumnezeu, sub forma abţinerii de la lucruri legitime. Iată lucrurile care duc la putere în slujirea lui Dumnezeu. Contrariile lor, necredinţa, încrederea în sine, complezenţa faţă de sine însuşi, sunt lucruri care duc la slăbiciune şi la eşec. Aceste cuvinte ale Domnului nostru joacă rolul unui proiector asupra numeroaselor noastre lipsuri în slujirea noastră pentru El. În lumina lor să ne privim cu luare aminte căile.

În versetele 30 şi 31, Îl vedem din nou pe Domnul retrăgându-Se departe de mulţime şi învăţându-Şi ucenicii despre moartea şi învierea Sa viitoare. Este ceea ce am văzut, pentru prima dată, în versetele 30 şi 31 din capitolul precedent.

Era următorul mare eveniment din programul divin, şi Isus începe să-l prezinte în mod continuu minţii ucenicilor Săi, deşi în acel moment sunt incapabili să îl înţeleagă. Mintea lor era încă plină de aşteptarea venirii unei Împărăţii vizibile. De aceea sunt incapabili să conceapă orice idee care ar veni să contrazică aceasta.

Ideea că Împărăţia lui Hristos va apare imediat le surâdea, pentru că se aşteptau să aibă un loc de cinste în ea. O concepeau în mod carnal, şi aceasta trezea în inima lor dorinţe carnale. De aceea, în timpul călătoriei care îi duce la Capernaum, încep să discute între ei ca să ştie cine va fi cel mai mare. Întrebarea Domnului ajunge ca să-i convingă de nebunia lor, cum dovedeşte tăcerea lor jenată. Totuşi El ştie tot, pentru că începe să le răspundă, deşi ei nu fac nici o mărturisire.

Răspunsul Lui avea o dublă însemnătate. Mai întâi singura cale care duce la adevărata măreţie este cea care vă face să coborâţi cel mai jos pentru a fi slujitorul tuturor. Şi aşa stând lucrurile, putem vedea cum Domnul Isus este deasupra tuturor, chiar dacă punem deoparte divinitatea Sa. În umanitatea Sa, a luat locul cel mai umil şi a devenit slujitorul tuturor, într-un mod care merge dincolo de tot ce-ar fi putut face cineva. Şi precum se pare, cel dintâi este cel care Îi seamănă cel mai mult.

În al doilea rând, El arată că personalitatea slujitorului are puţină importanţă: ceea ce contează, este Numele în care vine. Avem această scenă frumoasă şi mişcătoare în care pune mai întâi un copilaş în mijlocul lor, şi apoi îl ia în braţe pentru a face să se înţeleagă bine ce vrea să spună. Acest copil nu este decât un eşantion neînsemnat al umanităţii; cu toate acestea, a primi pe unul dintre aceşti copilaşi, însemna a-L primi pe Domnul Însuşi şi de asemenea pe Tatăl care Îl trimisese. A primi mii de asemenea copii, în numele oricui altcuiva, sau pe un cu totul alt teren, ar avea doar puţin sens. Fapt este că Învăţătorul este atât de mare încât poziţia relativă a neînsemnaţilor Săi slujitori nu merită să fie discutată.

Această învăţătură pare să fi fost ca o iluminare pentru Ioan, şi i-a trezit conştiinţa cu privire la atutidinea pe care o avusese faţă de un om zelos care lucra în Numele lui Isus, deşi nu-i urma pe cei doisprezece. De ce nu îi urma, nu ni se spune, dar ne face să ne amintim că nu oricine avea libertatea ca, dacă vroia, să se alăture celor doisprezece. Alegerea Domnului hotăra aceasta. În orice caz, răspunsul Domnului pune accentul pe valoarea Numelui Său. Lucrând în numele lui Isus, omul era evident pentru Isus şi nu împotriva Lui.

De fapt, această persoană, care nu fusese investită cu o misiune oficială, făcuse chiar lucrul pe care ucenicii nu reuşiseră să-l facă: alungarea unui demon. Slujba este un lucru, puterea este un alt lucru, cu totul diferit. Ele trebuiau să meargă împreună în măsura în care slujba este o instituţie în creştinism. Dar foarte frecvent, nu acesta a fost cazul. Şi în vremurile din urmă, când slujbele au fost instituite în mod nescriptural, vedem foarte des o persoană simplă, şi care nu are o slujbă deosebită, că face lucrul pe care persoana investită cu o slujbă nu l-a putut face. Puterea este în Nume, nu în slujbă.

Versetul 41 arată că cel mai mic dar făcut în Numele lui Hristos şi pentru dragostea lui Hristos are valoare în ochii lui Dumnezeu şi îşi va primi răsplata din mâinile Sale. Versetul 42 ne dă reciproca: a fi un prilej de poticnire pentru cel mai slab dintre cei care Îi aparţin lui Isus, înseamnă a merita şi a primi o judecată severă. A-şi pierde viaţa în această lume este un lucru mic, comparat cu a o pierde în lumea viitoare. Aceasta duce la acest pasaj foarte solemn care închide capitolul. Unii dintre ascultători au crezut că ce spusese Domnul vorbind de piatra de moară, era puţin excesiv. El adaugă cuvinte mai tari care deschid perspectiva focului iadului. Gândurile Sale, în acel moment, evident se întind şi merg dincolo de ucenicii Săi, pentru a Se adresa oamenilor în general, şi arată că orice pierdere, în această lume, este foarte mică, în comparaţie cu pierderea a tot ce există în viaţă în lumea viitoare, şi cu faptul de a fi aruncat în focul gheenei. Mâna, piciorul şi ochiul sunt

mădulare ale trupului nostru care au un mare preţ şi de care nu ne despărţim uşor, dar viaţa în veacul care va veni nu are preţ, şi flăcările infernului sunt o realitate îngrozitoare.

Valea lui Hinon, câmpul de murdării din exteriorul Ierusalimului, unde focurile ardeau întotdeauna şi unde viermii îşi făceau continuu treaba, era cunoscută sub numele de Gheena. Şi acest cuvânt, pe buzele Domnului, devenea o imagine care se potrivea perfect locaşului celor pierduţi. Într-adevăr, infernul va fi marea hazna a eternităţii, unde tot ce este iremediabil rău va fi despărţit de ce este bun, şi va rămâne pentru totdeauna sub judecata lui Dumnezeu. Acest fapt îngrozitor ne este comunicat prin gura Celui care i-a iubit pe păcătoşi şi a plâns pentru ei.

Prima declaraţie din versetul 49 decurge din ceea ce tocmai a spus Domnul. Focul pătrunde, arde, curăţeşte. Sarea nu doar sărează, ci conservă. Focul simbolizează judecata lui Dumnezeu, pe care toţi trebuie să o întâlnească de o manieră sau alta. Credinciosul trebuie să-l cunoască precum indică 1Corinteni 3:13, şi prin el va fi „sărat”, pentru că aceasta înseamnă că tot ce este bun va fi conservat. Nelegiuiţii vor fi supuşi la el în persoana lor, şi chiar această judecată îi va săra, adică vor fi conservaţi în El şi nu distruşi de El.

Sfârşitul versetului este o aluzie la Levitic 2:13. S-a descris sarea ca simbolul acestei puteri de har care sfinţeşte, care leagă sufletul de Dumnezeu şi în interior îl păzeşte de rău. Nu ne putem prezenta trupul ca jertfă vie lui Dumnezeu, dacă acest har care sfinţeşte este absent. Într-adevăr sarea este bună, şi nimic nu ar putea compensa lipsa ei. Trebuie să avem în noi înşine acest har sfânt care vrea să ne judece şi să ne despartă de tot ce este rău. Dacă fiecare vrea să-l aibă în el însuşi, nu va fi nici o greutate să fim în pace între noi.

Începutul acestui capitol ne apropie de ultimele scene din viaţa Domnului. El este dincolo de Iordan, dar aproape de graniţele Iudeii, şi fariseii vin să I se opună, punându-L la încercare. Punând întrebări despre căsătorie şi divorţ, sperau să-L antreneze în vreo contradicţie cu poruncile date de Moise, şi, astfel, să găsească un punct prin care să-L atace. Domnul nu-l contrazice pe Moise, ci merge mult înainte de el, la ce fusese gândul lui Dumnezeu la început creând omul şi femeia. Fariseii erau observatori foarte scrupuloşi ai legii lui Moise, dar El le arată că în acest caz, legea nu era aplicarea a ceea ce era gândul lui Dumnezeu la început. Este important de remarcat, că aceasta ne furnizează o explicaţie a faptului că legea nu constituie regula de viaţă pentru creştin. Legea se plasa la un nivel care era mai prejos de gândurile lui Dumnezeu. Domnul menţinea acest gând în plinătatea lui. Versetul 9 ridică toată această chestiune a căsătoriei, de la nivelul omului şi al intereselor sale, la nivelul lui Dumnezeu şi al lucrării Sale. Este vorba de o instituţie divină, şi nu de un aranjament omenesc, de aceea omul nu trebuie să se atingă de ea. Dacă Dumnezeu uneşte, omul nu trebuie să despartă.

Acest verset stabileşte un mare principiu care este un adevăr de o importanţă generală. Opusul ar fi de asemenea adevărat, omul nu trebuie să unească ce a despărţit Dumnezeu. Este o tristă realitate că, de când păcatul este aici, omul n-a început să desfacă ce a făcut Dumnezeu. Este adevărat pentru lucrurile naturale, şi, multe rele de care suferim, vin din faptul că ne-am atins de cele date de Dumnezeu, chiar în ce priveşte hrana etc., bulversând, în toate domeniile, echilibrul pe care îl stabilise El. Cu siguranţă aşa este în domeniul celor spirituale. Multe greutăţi, multe probleme de suflet, de care ne-am fi putut cruţa, vin din necunoaşterea lucrurilor pe care Dumnezeu în Cuvântul Său le-a unit, sau din cele pe care le-a despărţit.

După ce a pus înaintea lor căsătoria în adevărata sa lumină, Domnul Se ocupă, în versetele 13-16, de copii. În cei îi priveşte, ucenicii împărtăşesc ideile obişnuite ale lumii, care sunt departe de a fi la nivelul gândurilor lui Dumnezeu. Ucenicii considerau că aceşti copii nu meritau cu adevărat să reţină atenţia Învăţătorului, dar El gândea cu totul altfel. Îi primeşte cu bucurie, îi ia în braţe, Îşi pune mâinile peste ei şi îi binecuvântează. Arată astfel că singurul mod de a intra în Împărăţia lui Dumnezeu, este de a avea starea de spirit şi starea de suflet a unui copilaş. Cel care se apropie de această Împărăţie ca fiind cineva care are ceva de preţuit, găseşte intrarea închisă. Cel care vine ca neavând nimic de pus în evidenţă, poate intra.

Apoi, în versetele 17-27, avem învăţătura Domnului în ce priveşte bunurile noastre. Şi este uimitor de văzut cum căsătoria, copiii şi bunurile se succed în acest capitol, pentru că o parte atât de importantă din viaţa noastră în această lume este luată de aceste trei lucruri. Toate trei sunt pervertite, rău folosite în mâinile oamenilor păcătoşi. Toate trei sunt puse la locul care se potriveşte în învăţăturile Domnului nostru.

Cel care aleargă la Isus arată multe calităţi lăudabile. Matei ne spune că era tânăr, şi Luca ne spune că era un conducător al poporului. Era serios, plin de reverenţă, şi recunoştea în Isus un mare Învăţător, care putea să arate oamenilor calea vieţii eterne. Pentru El, era de înţeles că această viaţă eternă trebuia să se obţină prin fapte omeneşti, potrivit legii. Evident, nu avea nici o idee despre divinitatea lui Isus, de unde cuvintele Domnului din versetul 18. Acesta respingea ideea de a fi bun cu excepţia lui Dumnezeu, spunând de fapt: Dacă nu sunt Dumnezeu, nu sunt bun.

Cum tânărul îi punea întrebarea gândindu-se la lege, Domnul îl trimite la lege, îndeosebi la poruncile care privesc îndatoririle unui om faţă de aproapele său. Tânărul putea pretinde că le ţinuse, cel puţin în ce privea faptele sale. Şi Isus, după ce l-a privit, l-a iubit. Aceasta arată că atunci când pretinde că a ţinut corect lucrurile pe care le prescria, spune adevărul. Era o persoană cu totul remarcabilă ale cărei trăsături de caracter, în ele însele, erau plăcute lui Dumnezeu. Domnul nu a nesocotit aceste trăsături de caracter plăcute. Le recunoaşte şi îl priveşte pe tânăr cu dragoste.

Totuşi, îl pune la încercare. Îi lipsea un lucru, şi acesta era credinţa pe care o dă Dumnezeu, cea care ar fi înţeles cine era Isus şi l-ar fi îndemnat să ia crucea şi să-L urmeze; credinţa care ar fi preferat o comoară în cer unei comori pe pământ. Spera că Domnul îi va indica vreo faptă a legii prin care putea moşteni viaţa eternă; în loc de aceasta, i s-a indicat o faptă de credinţă. Întristat în inimă, pleacă. Nu avea credinţă, de aceea îi era imposibil să-şi arate credinţa prin fapte. Aceeaşi punere la încercare vine la noi. Cum am răspuns la ea?

Este o întrebare de o însemnătate imensă. Cum toţi suntem înceţi la a renunţa la păzirea legii pentru a-L avea pe Hristos, şi la pământ pentru a avea cerul! Nimic uimitor că Domnul vorbeşte de greutatea cu care bogaţii intră în Împărăţie. Versetul 23 vorbeşte de cei care „au bogăţii” şi versetul 24 de cei care „se încred în bogăţii”. Fapt este, bineînţeles, că este foarte greu să ai bogăţii fără să te încrezi în ele. Din fire, ne apropiem de bogăţii şi de pământ. Hristos ne oferă crucea şi cerul.

Ucenicii, obişnuiţi să considere bogăţiile ca un semn al bunăvoinţei lui Dumnezeu, sunt cu totul uimiţi de aceste cuvinte. Au sentimentul că fac să le fugă pământul de sub picioare. Şi într-adevăr, aşa este. Şi „cine poate fi mântuit?” (v. 26) este o întrebare capitală. Versetul 27 dă un răspuns clar: Mântuirea este imposibilă la oameni, dar posibilă la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, este ca şi cum Domnul ar spune: dacă este vorba de a şti ce poate face Dumnezeu, nu este nimeni care să nu poată fi mântuit.

Punem bine accentul pe acest cuvânt. Mântuirea la oameni nu este improbabilă, ci imposibilă. Uşa, în ce priveşte eforturile noastre, nu este complet închisă. Dumnezeu a deschis totuşi o altă uşă, dar către moarte şi înviere îndreaptă acum Domnul gândurile ucenicilor Săi.

Deşi moartea şi învierea sunt înaintea minţii Domnului, gloria pământească tot ocupă mintea lui Petru, şi trădează aceasta prin remarca pe care o face şi care este relatată în versetul 28. Bineînţeles face aluzie la încercarea la care Domnul tocmai l-a pus pe tânărul conducător al iudeilor. Petru are sentimentul că dacă tânărul bogat a eşuat în faţa acestei încercări, nu la fel a fost şi pentru el şi tovarăşii săi. Într-adevăr a adăugat, cum relatează Matei: „Ce va fi deci cu noi?" (Matei 19:27). Mintea lui curioasă şi impetuoasă vrea să vadă dinainte lucrurile bune care vor veni. Rspunsul Domnului arată că în acel timp trebuie să fie un mare câştig, deşi cu persecuţii, şi în veacul care vine, viaţa eternă.

Ce spune Domnul nostru este ilustrat prin viaţa de slujire a lui Pavel, cum vedem în pasaje ca: Fapte 16:15; 18:3; 21:8; Romani 16:3, 4 şi 23; 1 Corinteni 16:17; Filipeni 4:18; Filimon 22. Case erau la dispoziţia sa în mai mult de o cetate şi mulţi considerau că era o cinste să joace faţă de el rolul de frate, soră, mamă sau copil. Persecuţiile au fost cu siguranţă partea sa. Viaţa eternă în lumea care va veni este înaintea lui. Iată starea celor care Îl urmează şi Îl slujesc pe Slujitorul desăvârşit al lui Dumnezeu. Ceea ce avem în versetul 31 a fost evident rostit pentru a-l avertiza şi a-l mustra pe Petru. A fi în primul plan pe pământ nu înseamnă obligatoriu primul loc acolo sus. Totul depinde de ceea ce ne-a împins să slujim. Dacă Petru vrea să facă un târg – atâta consacrare pentru atâta răsplată – numai aceasta descoperă mobilele care nu sunt cele bune. Dar versetul nu spune că toţi cei care sunt cei dintâi trebuie neapărat să fie cei din urmă, şi că toţi cei din urmă trebuie să fie cei dintâi. Pavel i-a întrecut pe toţi cei din timpul său, şi cine poate pune la îndoială puritatea intenţiilor sale, sau realitatea consacrării sale faţă de Domnul său? Petru şi ceilalţi ucenici aveau mare nevoie să realizeze şi să înţeleagă că moartea şi învierea Învăţătorului lor se apropia rapid. La nouăsprezece secole după acest eveniment, este ceea ce avem încă mare nevoie să realizăm şi să înţelegem astăzi. Nu numai că este baza oricărei binecuvântări pentru noi, ci aceasta imprimă propriul Său caracter întregii vieţi creştine. Nici o slujire pricepută nu poate fi împlinită dacă nu este în lumina a ceea ce avem acolo.

Versetele 32-34 ne dau a patra ocazie în care Domnul îi învaţă pe ucenicii Săi cu privire la moartea şi învierea Sa; şi cererea lui Iacov şi a lui Ioan, relatată în versetul 37, dă Domnului o a cincea ocazie. Mintea lor era încă plină de ceea ce sperau într-o Împărăţie glorioasă pe pământ, şi vor să facă ceva să fie favorit intereselor lor în acea Împărăţie. Dar Domnul Isus era aici Slujitorul desăvârşit al voii lui Dumnezeu, şi aceasta avea ca urmare pentru El paharul suferinţelor şi botezul morţii. Locuri de cinste în această Împărăţie, care va veni, vor fi date celor care vor fi slujit Acestui minunat Slujitor, în măsura în care vor fi acceptat suferinţa şi moartea din dragoste pentru Numele Lui. Dar orice ar fi, nu Isus dă aceste locuri de cinste. Totul este lăsat la discreţia Tatălui, pentru că Isus păstrează acest loc de Slujitor pe care l-a luat. Dacă nu păstrăm locul în care am fost puşi, acest loc de identificare cu Domnul nostru respins, nu putem spera la o cinste deosebită în gloria Împărăţiei.

Această vânătoare neruşinată după onoruri pe care o fac Iacov şi Ioan, ne-ar putea împinge să-i blamăm mai mult decât pe ceilalţi, dacă nu ar fi versetul 41 care arată că toţi ceilalţi nutreau aceleaşi dorinţe egoiste, şi că au protestat nu pentru că cei doi ucenici făcuseră această cerere, ci pentru că îi devansaseră în demersul lor. Contrarietatea lor totuşi, nu face decât să dea harului desăvârşit al lui Dumnezeu o altă ocazie să se manifeste.

Ce uşor era, pentru ucenicii lui Isus, şi ce uşor este încă, de a accepta şi adopta criteriile şi obiceiurile lumii care ne înconjoară, de a considera normal de a face aceasta sau aceea, pentru că, aparent toată lumea o face! Dar Domnul nostru nu va obosi spunându-ne: „Dar între voi nu este aşa" (v. 43). Naţiunile au pe oamenii lor mari care îşi exercită autoritatea cu aroganţă. Printre ucenicii Domnului, măreţia se manifestă într-un mod cu totul diferit. Adevărata măreţie se manifestă luând locul smerit al celui care îi slujeşte pe ceilalţi – şi care slujeşte Domnului slujindu-i. Fiul Omului Însuşi este exemplul însemnat al unei asemenea slujiri. Cine este la fel de mare ca El în sfera de unde vine? „Mii de mii Îi slujeau" (Daniel 7:10). Cine a luat un loc atât de smerit ca El care slujea pe alţii? Cine şi-a împlinit slujirea până la punctul de a-Şi da „viaţa ca răscumpărare pentru mulţi" (v. 45)? Din acest singur motiv, neţinând seama de nici o altă consideraţie, locul de întâietate trebuie neapărat să fie al Său. Cei care acum Îl urmează cel mai îndeaproape într-o slujire smerită, vor fi primii în acea zi. În versetul 45, Domnul nu numai că prezintă moartea Sa ucenicilor Săi pentru a cincea oară, ci explică ce înseamnă ea. Înainte insistase pe faptul că trebuia să moară pentru ca mintea ucenicilor să nu mai fie obsedată de aşteparea venirii unei Împărăţii vizibile. Acum apare de ce-ul mortii Lui. Va muri pentru a plăti răscumpărarea pentru mulţi. Avem aici, chiar din gura Lui, o declaraţie clară că moartea Sa va avea caracterul de substituire şi de ispăşire. Aici este pentru „mulţi", pentru că e vorba de rezultatele efective şi reale ale vieţii Sale date ca răscumpărare. În 1 Timotei, unde este vorba de însemnătatea, de câmpul de acţiune pe care îl are moartea Sa, cuvântul este pentru „toţi".

Domnul Se ocupa astfel de ucenicii Lui când „erau pe drum, suindu-se la Ierusalim" (v. 32). În versetul 46, sosesc la Ierihon, şi atunci încep ultimele scene din viaţa Sa. Bartimeu, cerşetorul orb, dă Domnului o ocazie remarcabilă de a desfăşura îndurarea lui Dumnezeu. Îndurarea, este lucrul de care avea mare nevoie acest orb, atunci când celor care nu înţelegeau îndurarea divină, le-ar fi plăcut să-l facă să tacă. Totuşi primeşte îndurare şi dincolo de ce scontează el, pentru că nu numai că îi dă vederea, ci îl înrolează ca ucenic în urma Celui care făcea să se reverse îndurarea. Credinţa lui Bartimeu se arată prin faptul că Îl numeşte pe Isus: Fiul lui David, în timp ce alţii vorbeau despre El doar ca Isus din Nazaret. Poate că era credinţa lui mică, pentru că nu se ridică până la a da Domnului înaltul titlu de Fiu al lui Dumnezeu; totuşi o credinţă mică primeşte un răspuns îmbelşugat la fel de sigur ca o credinţă mare. Să fim recunoscători pentru aceasta.

Acum Isus se apropie de Ierusalim. Ucenicii Lui merg în urma Lui, şi nu numai cei care petrecuseră trei ani în tovărăşia Lui, ci şi Bartimeu care poate că nu este cu El decât de trei ore. La Betania locuiau câteva persoane pe care le iubea; şi acolo găseşte măgăruşul, pentru a intra în cetatea Ierusalimului cum vestise Zaharia. Domnul are nevoie de acest măgăruş; îi cunoaşte proprietarul şi ştie că va fi un răspuns imediat la ce are nevoie. El era Slujitorul desăvârşit al lui Dumnezeu, şi ştia unde să găsească tot ce era necesar pentru a-Şi împlini slujba, fie că este vorba de măgarul din acest capitol, sau de marea cameră de oaspeţi din capitolul 14, sau de alte ocazii.

Isus intră în Ierusalim cum spusese profetul: drept, smerit şi având mântuire. Este un elan de entuziasm efemer, pentru că oamenii nu au nici o dorinţă durabilă pentru ce este drept, şi nici sfinţenia nu îi atrage. Mai mult, mântuirea pe care o doreau era doar pentru pământ: ar fi fost mulţumiţi să fie eliberaţi de tirania Romei, dar nu aveau nici o dorinţă de a fi eliberaţi de robia păcatului. Strigătele lor de osana erau cu privire la împărăţia lui David pe care sperau să o vadă venind, ceea ce face ca foarte repede strigătele lor să se stingă. Domnul merge drept la partea importantă a lucrurilor, intrând în templu. În ce priveşte relaţiile lui Israel cu Dumnezeul lor, era centrul a tot; şi acolo se manifesta cel mai bine starea lor pe plan religios. Nimic nu scapă cercetării Domnului, pentru că se spune că privea „în jur la toate" (v. 11).

Incidentul cu privire la smochin are loc în dimineaţa următoare. Smochinul este o imagine a lui Israel, şi îndeosebi a rămăşiţei naţiunii care fusese restabilită în pământul părinţilor lor şi în mijlocul căreia venise Hristosul. Luca 13:6-9 ne arată aceasta. Întreaga naţiune fusese viţa

Domnului şi rămăşiţa, restaurată ca un smochin plantat în această viţă. Împăratul intrase; după cuvântul profetic, momentul suprem al încercării venise. Nu erau decât frunze. Deşi nu era timpul smochinelor, ar fi trebuit să fie multe smochine verzi, promisiune a unei rodnicii viitoare. Smochinul nu era bun de nimic, şi nu trebuie să mai dea niciodată rod.

Urmarea acestui lucru, în versetele 15-19, avem ce face Domnul pentru a curăţi templul. Gândul lui Dumnezeu, stabilindu-Şi casa la Ierusalim, era ca aceasta să fie un loc de rugăciune pentru toate naţiunile. Dacă un om, oricine ar fi fost şi oricărei rase i-ar fi aparţinut, Îl căuta pe Dumnezeu bâjbâind, putea să vină la această casă şi să intre în relaţie cu El. Iudeii o transformaeră într-o peşteră de tâlhari. Iată spectacolul înfricoşător pe care îl întâlneşte privirea sfântă a lui Isus când cercetează casa lui Dumnezeu, în seara precedentă.

Fără îndoială iudeii ar fi dat motive bune pentru a permite asemenea urâciune: nu erau străinii obligaţi să schimbe diferitele lor monede? Nu era nevoie de porumbei pentru cei mai săraci care nu aveau mijloacele de a oferi o jertfă mai importantă? Dar toate acestea fuseseră depreciate la nivelul unei întreprinderi lucrative. Cel care venea de departe să-L caute pe Dumnezeu risca, atunci când sosea la templu, să fie alungat de necinstea celor care îşi desfăşurau acolo afacerile. Îngrozitoare situaţie! Păzitorii case erau o bandă de hoţi, şi Domnul le-o spune. Aceasta îi înfurie pe cărturarii şi pe preoţii de seamă, şi ei hotărăsc să-L omoare. De mult timp, rele asemenea acelora, se manifestă în creştinătate. Este un lucru îngrozitor de spus, dar adevărul cere să fie spus. Din nou religia a fost transformată în întreprindere lucrativă, până în punctul în care cel care pretindea că vrea să-L găsească pe Dumnezeu a fost adeseori complet dezgustat. Se poate vedea acesta, sub formele sale cele mai exagerate, în marele sistem catolic roman, dar se pot vedea în altă parte sub o formă diferită. Este rătăcirea lui Balaam, şi mulţi se dedau la ea „pentru răsplată”, cum ne spune Iuda (v. 11). Să veghem cu grijă să evităm aceasta. Astăzi casa lui Dumnezeu pe pământ este formată din sfinţi – nu din pietre moarte, ci din pietre „vii” – şi trebuie să învăţăm cum trebuie să ne purtăm în ea: Epistola întâia a lui Pavel către Timotei ne dă instrucţiunile necesare. În această epistolă sunt expresii cu totul remarcabile ca: „nu iubitor de bani” (2:3), „nu doritori de câştig josnic” (2:9); „lipsiţi de adevăr, care consideră că evlavia este sursă de câştig. Dar evlavia cu mulţumire este mare câştig” (6:5). Dacă ne conduc asemenea expresii, vom fi păziţi de acestă capcană.

Cum intră în Ierusalim, în dimineaţa următoare, văd smochinul căruia îi vorbise Domnul, uscat din rădăcini. Răul care l-a lovit, a lucrat într-o manieră care nu este naturală; altmiteri s-ar fi uscat începând de sus în jos. Acest fapt proclamă că Domnul a făcut aceasta şi aceasta îl surprinde pe Petru care atrage atenţia asupra acestui punct, invitându-l astfel pe Domnul să facă o dublă remarcă cu privire la ce s-a întâmplat.

Mai întâi spune: „Aveţi credinţă în Dumnezeu” (v. 22). Tendinţa ucenicilor era de a avea credinţă în lucrurile vizibile, în sistemul mozaic, în templu, în ei înşişi ca popor, sau în preoţii şi în conducătorii lor. Avem exact aceeaşi tendinţă, şi nu ni se întâmplă cu uşurinţă să ne legăm credinţa de sistem, de mişcări sau de conducători dotaţi? De aceea avem nevoie să învăţăm exact aceeaşi lecţie, care este că toate acestea se vor termina, dar Dumnezeu rămâne. El este credincios, şi rămâne ca ţintă a credinţei când o nenorocire cade pe micul smochin pe care l-a iubit mult. Literalmente expresia este: „Aveţi credinţa lui Dumnezeu”. Este ca şi cum Domnul ne-ar spune: Bazaţi-vă cu încredere pe credincioşia lui Dumnezeu, puţin contează ce se poate usca şi dispare.

Dar aceasta duce la ceea ce spune Domnul apoi cu privire la rugăciune, şi unde se pune din nou accent pe credinţă. „Oricine va zice... şi nu se va îndoi în inima lui, ci va crede... va avea orice va spune” (v. 23). Expresiile: „oricine” şi „orice” fac din ea o declaraţie absolută şi una dintre cele mai pătrunzătoare când îi măsurăm însemnătatea. Dar aceasta se leagă de rugăciunea menţionată în versetul care urmează, unde avem: „Tot ce veţi cere... credeţi... şi veţi avea” (v. 24). În aceste două versete, evident, este vorba înainte de toate de a şti dacă noi credem.

Dar a crede înseamnă a avea credinţă, şi credinţa nu este pur şi simplu ceva care vine de la om, un fel de himeră sau produs al imaginaţiei. Versetul 24, de exemplu, nu înseamnă că ajunge să-mi imaginez că primesc ce am cerut ca să primesc efectiv. Rugăciunile mele, după versetul 24, şi cuvintele mele, după versetul 23, trebuie să fie rezultatul unei credinţe autentice; şi credinţa este această facultate spirituală în mine care primeşte Cuvântul divin. Credinţa este ochiul sufletului, care primeşte şi apreciază lumina divină. Dacă rugăciunea mea este întemeiată pe o credinţă pricepută, voi crede că primesc şi voi primi efectiv ce doresc. Şi la fel va fi cu ce pot spune, cum găsim în versetul 23.

Am putea cita cazuri din lucrarea misionară contemporană care ilustrează versetul 23. Mai mult deodată, în ţinuturile păgâne, slujitorii Domnului s-au aflat în prezenţa unor triste cazuri de posesiune demonică, cazuri care desfidau puterea Evangheliei. Cu o deplină credinţă în puterea Evangheliei, s-au rugat şi au vorbit totodată. Ce au spus, s-a împlinit, şi demonul a fost obligat să plece.

Versetele 25 şi 26 introduc o altă condiţie indispensabilă. Credinţa ne aduce în relaţii cu Dumnezeu care sunt ce trebuie să fie, dar relaţiile noastre cu aproapele nostru trebuie să fie cum se cuvine dacă vrem să ne rugăm şi să spunem, şi să fie rezultate. După ce am fost noi înşine obiecte ale îndurării, cărora li s-a iertat atât de mult, trebuie să fim noi înşine umpluţi de acest spirit de îndurare şi de iertare. Dacă nu, vom avea de-a face cu guvernarea lui Dumnezeu.

Cum Domnul, din nou la Ierusalim, se plimbă în templu, preoţii de seamă şi alţi responsabili ai templului vin să conteste autoritatea prin care a lucrat în ajun, curăţind aceste clădiri. Domnul le răspunde cerându-le să se pronunţe asupra unei întrebări preliminare: slujba şi botezul lui Ioan erau de primit sau nu? Cereau scrisorile de acreditare ale Învăţătorului suprem, dar ce trebuia să se creadă despre cele ale umilului Său precursor? Era într-adevăr timpul să aprecieze problema capitală, când vor fi reglat cea care era secundară. Să rezolve problema în ceea ce-l privea pe Ioan.

Se trădează prin felul în care răspund. Nu aveau intenţia să se pronunţe asupra frontului; pentru ei problema importantă era ceea ce le putea sluji pe moment, şi asupra acestei chestiuni se aflau într-o dilemă. A se pronunţa de o parte sau de alta, îi punea într-o poziţie dificilă. Sunt destul de avizaţi pentru a-şi da seama şi se hotărăsc deci să pledeze pentru ignoranţă. Dar acest pretext nu le mai permite ca Domnul să-şi spună scrisorile de acreditare examinării lor riguroase. Ei îşi proclamă incompetenţa în ce era uşor şi astfel nu pot insista să te supui exigenţelor lor în ceea ce era dificil.

„Din cer, sau de la oameni?” (v. 30) aceasta era întrebarea cu privire la Ioan. Este şi întrebarea care se punea cu privire la Însuşi Domnul nostru. În epoca noastră, putem merge mai departe şi putem spune că această întrebare se pune cu privire la Biblie. Ioan nu era decât un om, şi totuşi slujba lui era din cer. Domnul venise cu adevărat pe pământ, fiind născut din Fecioară, totuşi era din cer, cum era şi slujba Lui incomparabilă. Biblia este o carte care ne este dată de oameni, cu toate acestea nu este un cuvânt de om, pentru că cei care au scris „au vorbit sub puterea Duhului Sfânt” (2 Petru 1:21).

Când avem în suflet o convingere care ne este dată de Dumnezeu, că şi Cuvântul viu şi Cuvântul scris sunt amândouă din cer, autoritatea lor este bine întemeiată în inima noastră.

La sfârşitul capitolului 11, am auzit de conducătorii iudeilor pledând ignoranţa. Dacă botezul lui Ioan era din cer sau de la oameni, nu puteau să spună; şi mai puţin puteau înţelege munca şi slujba Domnului nostru. Deschidem acest capitol 12 pentru a vedea demonstrat în el în mod evident că Isus îi cunoştea şi-i înţelegea perfect pe aceşti oameni. Ştia ce îi împingea, ce gândea, şi ţinta pe care o urmăreau. Descoperă că ştie bine cine sunt ei, într-o parabolă remarcabilă.

Primul verset ne vorbeşte de „parabole”, şi Evanghelia după Matei ne arată că atunci Isus a spus trei. Marcu ne relatează decât a doua dintre cele trei, cea care anunţă în avans ceea ce conducătorii iudei aveau să facă, şi care vor fi pentru ei consecinţele. În această parabolă, „viticultorii” îi reprezentau pe conducătorii responsabili în Israel, şi ne este dat un rezumat al felului în care, de-a lungul veacurilor, refuzaseră toate cererile lui Dumnezeu. Vorbind de o vie, Domnul Isus relua o imagine care fusese folosită în Vechiul Testament în Psalmul 80, în Isaia 5 şi în altă parte. În acest psalm, viţa îl reprezintă în mod evident pe Israel, şi din el trebuie să iasă o ramură, un butaş, care este „fiul omului pe care Ţi l-ai întărit” (Psalmul 5:17). În Isaia, este foarte clar că Dumnezeu nu a scos din via Lui ceea ce era în drept să aştepte. Şi iată că acum, mulţi ani după, regăsim această istorie. Stăpânul viei făcuse ce se cuvenea furnizând tot ce era necesar şi responsabilitatea pentru rod revenea viticultorilor cărora le fusese încredinţată via. Nu au fost la înălţimea responsabilităţii lor, şi apoi s-au apucat să nege drepturile stăpânului şi să-i maltrateze pe reprezentanţii săi. Şi în cele din urmă au fost puşi la încercare prin venirea fiului stăpânului viei. La fel, conducătorii lui Israel maltrataseră pe profeţi şi omorâseră pe unii dintre ei. Şi atunci a apărut Fiul, care este acea ramură de care vorbeşte psalmul. Iată suprema punere la încercare.

Poziţia iudeilor aflaţi sub lege este descrisă în această parabolă. Deci problema este de a vedea dacă pot să producă ce cere Dumnezeu. Ei nu au făcut-o. Nu numai că a lipsit rodul, dar a existat prezenţa unei uri declarate pentru Dumnezeu şi cei care Îl reprezintă, şi această ură a atins apogeul când a apărut Fiul. Conducătorii responsabili erau împinşi de gelozie şi vroiau să păstreze toată moştenirea numai pentru ei; de aceea se pregăteau să-L dea morţii pe Isus. Cu o zi sau două înainte hotărâseră să-L omoare, cum ne-a făcut cunoscut versetul 18 din capitolul precedent. Acum Domnul le descoperă faptul că le cunoaşte gândurile rele.

Şi le arată şi care vor fi pentru ei teribilele consecinţe. Vor fi deposedaţi şi nimiciţi. Aceasta s-a împlinit din punct de vedere istoric la distrugerea Ierusalimului şi, fără nici o îndoială, va avea mai târziu o împlinire deplină care va fi definitivă în zilele din urmă. Cel pe care L-au respins va deveni piatra din capul unghiului a tot ce Dumnezeu este pe cale să zidească pentru eternitate. Când va realiza această prezicere, va fi, cu adevărat, o minune înaintea ochilor lui Israel. Această declaraţie că stăpânul viei „o va da altora” (v. 9) este o anunţare a ceea ce este mai mult pus în lumină de Ioan 15. Alţii vor deveni mlădiţe ale adevăratei viţe şi vor aduce rod. Numai că nu o vor mai face sub lege, şi nu vor fi aleşi numai dintre iudei. Cuvintele Domnului îi avertizează că, pentru că L-au respins, Dumnezeu îi va pune deoparte: alţii vor fi adunaţi şi introduşi, până ce, la sfârşit, Cel pe care L-au respins, stăpâneşte peste toţi. Îşi dau seama că această parabolă a rostit o judecată împotriva lor.

Neîndrăznind, pentru moment, să pună mâinile pe Domnul, se lansează într-un atac verbal împotriva Lui, încercând să-L prindă cu vorba. Mai întâi vin fariseii asociaţi cu irodienii. Întrebarea lor despre banii tributului este combinată cu abilitate pentru ca, într-un fel sau altul, Isus să ofenseze sentimentele patriotice ale iudeilor sau ale romanilor. Cu toate acestea, răspunsul Lui îi face neputincioşi. Îi obligă să admită servitutea lor faţă de Cezar, după ce a recurs la baterea monedei lor. Şi gurile lor, nu a Lui, declară că ea era imaginea lui Cezar. Apoi, nu numai că dă întrebării lor răspunsul care era pe deplin evident, în lumina a ceea ce au recunoscut ei înşişi, dar aceasta duce la introducere chestiunii mult mai importante a drepturilor pe care Dumnezeu le avea asupra lor. Se înţelege într-adevăr că sunt uimiţi cu privire la El.

Putem remarca, în versetul 14, că aceşti adversari aduceau omagii adevărului Său desăvârşit într-o manieră care mergea mult dincolo de tot ce puteau concepe, în sensul cel mai absolut; El era adevărul şi învăţa adevărul, fără a Se lăsa deturnat de om şi de micul lui univers. Nu s-a putut spune aceasta despre nici un alt slujitor al lui Dumnezeu. Chiar şi Pavel a fost influenţat de consideraţii omeneşti, cum arată Fapte 21:20-26. Numai Isus este Slujitorul desăvârşit al lui Dumnezeu, şi era atât de sărac încât a trebuit să ceară să I se aducă un dinar.

Apoi vin saducheii, care Îi cer să descurce încurcătura matrimonială pe care I-o prezintă. Este ceea ce face Isus şi îi convinge de nebunia lor. Dar înainte de a o face, descoperă cauzele profunde ale acestei nebunii. Nu cunoşteau Scripturile – ceea ce era ignoranţă. Nu cunoşteau puterea lui Dumnezeu – ceea ce era necredinţă. Eroarea lor necredincioasă se baza pe aceşti doi stâlpi. Necredinţa modernă, pe care o putem asemăna cu cea a saducheilor, se bazează exact pe aceşti doi stâlpi. Se citează continuu Scripturile, dar pe dos, şi se interpretează rău, se mutilează şi se concepe Dumnezeu ca şi cum nu ar fi cu adevărat cel Atotputernic, ca şi cum ar fi pur şi simplu un om având doar puteri mai mari decât noi. Domnul dovedeşte învierea din morţi citând Vechiul Testament. Lucrul se găseşte în mod implicit în Exod 3:6. Dumnezeu era tot Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, sute de ani după moartea lor. Deşi morţi pentru oameni, trăiau pentru Dumnezeu şi aceasta însemna că trebuiau neapărat să învieze. Faptul era acolo, în Scripturi. Negându-l, saducheul demonstra pur şi simplu ignoranţa lui.

Pentru că acest fapt se găsea acolo în Scripturi, Domnul, consecvent cu caracterul Lui de Slujitor, face apel la Scripturi şi nu îl afirmă în mod dogmatic bazându-se pe propria Lui autoritate. Ceea ce declară în mod dogmatic se găseşte în versetul 25, unde El arată clar în ce stare sau în ce condiţii ne va introduce învierea, mergând astfel dincolo de ce învăţa Vechiul Testament. Lumea învierii este diferită de lumea în care suntem noi. Relaţiile pământeşti încetează în această stare cerească. Nu suntem destinaţi să fim îngeri, ci să fim „ca îngerii în ceruri” (v. 25). Nemurirea şi nestricăciunea vor fi partea noastră. Este deci clar că, în ignoranţa lor, saducheii ridicaseră o dificultate care, în realitate, nu avea motiv să fie. Deruta lor era completă. Unul dintre cărturarii care asculta, îşi dă seama şi riscă să pună o întrebare care era deseori subiect de discuţie între ei şi se referea la importanţa relativă a diferitelor porunci. Răspunsul Domnului mătură raţionamentele lor laborioase şi certurile de cuvinte cu privire la una sau alta dintre cele zece porunci, mergând drept la ce se găseşte în Deuteronom 6:4-5. Există acolo o poruncă care le cuprinde pe toate celelalte. Dumnezeu cere să fie absolut mai presus de orice în afecţiunile creaturilor Sale. Dacă este astfel, restul ia locul care i se cuvine. Este vorba de porunca supremă care guvernează totul.

În această poruncă se găsea un element de mare încurajare. De ce I-ar păsa lui Dumnezeu să aibă dragostea neîmpărţită a creaturii Sale? La această întrebare, credinţa va răspunde spunând: Pentru că El Însuşi este dragoste. Fiind dragoste, şi iubindu-Şi creatura, chiar dacă este pierdută în păcatele ei, nu poate fi satisfăcută fără dragostea creaturii Lui. Fiii lui Israel nu-şi puteau aţinti privirea la sfârşitul legii (2 Corinteni 3:13). Dacă ar fi putut-o face, ar fi văzut.

Pentru a doua poruncă, Domnul îl trimite pe cărturar la Levitic 19:18, alt pasaj neașteptat. Dar evident, această poruncă decurge din prima. Nimeni nu poate avea capacitatea şi dorinţa de a lucra cum se cuvine cu aproapele său, dacă nu este mai întâi într-o relaţie corectă cu Dumnezeul său. Dar dragostea este esenţa acestei a doua porunci la fel ca şi a celei dintâi. A-ţi iubi aproapele ca pe tine însuţi esre măsura pe care o dă legea. Numai că sub har, se poate face un pas în plus. Este ce au făcut, de exemplu, Acuila şi Priscila, cum ne este relatat în Romani 16:4. Totuşi „dragostea este... împlinirea legii” (Romani 13:10), şi aceasta se spune în legătură cu a doua poruncă.

Cărturarul simte forţa acestui răspuns, cum arată versetele 32 şi 33. Seria de întrebări începuse cu această declaraţie: „Învăţătorule, ştim că... înveţi cu adevărat calea lui Dumnezeu” (v. 14). Aceasta fusese spus de farisei şi de irodieni într-un sprit de fățărnicie. Ea se termină cu acest cărturar care spune cu toată sinceritatea: „Bine, Învăţătorule, ai vorbit potrivit adevărului” (v. 32). Acest om vedea că dragostea care ducea a împlinirea deplină a acestor două mari porunci era într-adevăr mai importantă decât darul tuturor jertfelor pe care le descria legea. Jertfele aveau locul lor, dar nu erau decât un mijloc pentru a ajunge la o ţintă. „Ţinta poruncii este dragostea”, cum ne spune 1 Timotei 1:5. Ţinta este mai mare decât mijloacele. De aceea, acest cărturar aproba răspunsul care îi fusese dat.

Replica Domnului în versetul 34 este foarte frapantă. El declară că acest om nu este „departe de Împărăţia lui Dumnezeu”, şi aceasta arată două lucruri. În primul rând: oricine se îndepărtează de ce este exterior si ritual, pentru a-şi da seama de ce este interior şi vital înaintea lui Dumnezeu, nu este departe de binecuvântare. În al doilea rând: oricât de important este aceasta, nu este suficient pentru a intra în Împărăţie; trebuie ceva mai mult. Trebuie să ai şi dispoziţia de spirit a unui copilaş, cum am văzut analizând capitolul 10. Acest cărturar era aproape de Împărăţie, dar nu intrase încă în ea. Acest răspuns, ni se pare, închide gura acestui om, ca şi a celorlalţi ascultători, şi din această cauză nimeni nu îndrăzneşte sa-I spună lui Isus alte întrebări. Un om ca acest cărturar, bine versat în legea lui Dumnezeu, era considerat ca fiind din Împărăţie. Aceasta venea de la sine. Cuvintele Domnului le tulbură gândurile. Totuşi, pentru că acest cărturar vedea că Dumnezeu caută şi apreciază ce este moral şi spiritual, dincolo de ce este ritual şi carnal, făcuse un bun început de drum în direcţia Împărăţiei. Romani 14:17 subliniază aceasta în ce ne priveşte, cel puţin în principiu. Am primit şi noi aceasta pe deplin?

După ce adversarii Lui au terminat cu întrebările, Domnul le pune întrebarea Sa fundamentală despre ce se spune în Psalmul 110. Cărturarii ştiau perfect că Mesia trebuia să fie Fiul lui David; totuşi iată-l pe David care vorbeşte de El ca fiind Domnul său. Printre oameni, în acea vreme, un tată nu se adresa niciodată fiului său cu aceste cuvinte. Mai degrabă contrariul. Fiul îl numea pe tatăl său: domn.

Cum putea fi Hristosul Fiul lui David? Cărturarii se înşelau spunând aceasta? Sau puteau să dea o explicaţie? Nu pot să dea explicaţie. Tac. Explicaţia era extrem de simplă; dar confruntaţi cu Hristos, şi nedorind, dinadins, în mod deliberat, să-I recunoască drepturile, refuă să o vadă. Isus era Fiul lui David şi David Îl numea Domn prin Duhul Dfânt; de aceea nu se înşela. Iată explicaţia: Fiul lui Dumnezeu devenea Fiul lui David după carne, cum se declară atât de clar în Romani 1:3. O dată ce dumnezeirea lui Hristos este deplin recunoascută, totul devine simplu. Aceste versete aruncă multă lumină asupra a ceea ce se spune în 1 Corinteni 12:3: „Nimeni nu oate spune: „Isus este Domn!” decât prin Duhul Sfânt”.

Domnul răspunsese acum la toate întrebările adversarilor Săi şi le pusese o întrebare la care nu ştiuseră să răspundă. Dacă ar fi fost capabili să răspundă, ar fi intrat în posesia explicaţiei întregii situaţii. Mulţimii îi făcea încă plăcere să-L asculte, dar cărturarii erau orbi şi, în versetele 38-40, Domnul pune în gardă poporul împotriva lor. Cei care se lăsau duşi orbeşte sunt puşi în gardă împotriva conducătorilor lor orbi. Adevăratele mobile şi scopuri ale cărturarilor sunt demascate. Cuvântul lui Dumnezeu care iese din gura Domnului ating până la despărţirea sufletului şi duhului în mod infailibil.

Păcatul care îi caracteriza era că ei căutau propriul lor interes în lucrurile lui Dumnezeu. Fie în piaţa publică – centru de afaceri, la sinagogă, la mese – cercul social, trebuia neapărat să aibă opoziţie predominantă, se foloseau de ea pentru a strânge bunuri în detrimentul văduvelor, partea cea mai dezarmată a comunităţii. Obţinerea puterii şi a banilor era sfârşitul şi scopul religiei lor. Ei urmau „calea lui Balaam al lui Bosor, care a iubit răsplata nedreptăţii” (2 Petru 2:15). Şi sunt prea mulţi, în zilele noastre, cei care calcă pe această cale rea, al cărei sfârşit este o „mai aspră sentinţă” (v. 40). Calificativul, observaţi, nu este „mai lungă”, ca şi cum ar putea fi diferenţe de durată în pedeapsă. Dar vor fi într-adevăr diferenţe cu privire la severitate.

Adversarii Domnului provocaseră această discuţie cu întrebările lor. Dar El este Cel care are ultimul cuvânt. Şi cuvintele cu care închide discuţia au trebuit să cadă de pe buzele Lui cu forţa unui cuţit de ghilotină. Calm, Îşi asumă funcţia de judecător al întregului pământ şi rosteşte condamnarea lor irevocabilă. Dacă nu ar fi fost Fiul lui Dumnezeu, aceasta ar fi fost nebunie şi chiar mai rău. Dar toto Fiul lui Dumnezeu Se aşează vizavi de vistieria templului şi priveşte darurile mulţimii, şi ce aceeaşi siguranţă apreciază valoarea acestor daruri. O văduvă săracă se apropie – poate o văduvă care suferise din cauza escrocheriilor cărturarilor rapaci – şi aruncă în vistierie tot puţinul pe care îl are. Nu îi rămâneau decât doi bănuţi, cele mai mici monede, şi îi aruncă pe amândoi. După părerea oamenilor, darul ei era absurd şi de dispreţuit, atât de mic era; prezenţa lui nu va fi remarcată şi absenţa lui nu va fi resimţită. După părerea lui Dumnezeu, aveau mai multă valoare decât toate celelalte daruri la un loc. Aritmetica lui Dumnezeu, în asemenea cazuri, nu este ca a noastră.

Pentru Dumnezeu, mobilele care ne fac să acţionăm sunt totul. Iată o femeie care, în loc să facă reproşuri lui Dumnezeu din cauza faptelor rele ale cărturarilor care pretindeau că Îl reprezintă, consacră tot ce are în slujba lui Dumnezeu. Aceasta bucură inima Domnului nostru.

El Îşi cheamă ucenicii, cum ne relatează versetul 43, şi le arată această femeie , proclamând valoarea a ceea ce a făcut ea. Este în mod particular frapant dacă remarcăm cum se deschide capitolul 13, pentru că ucenicii Lui doresc să Îl facă să remarce grandoarea şi frumuseţea clădirilor templului. Ei atrag atenţia pietrelor magnifice fasonate de lucrarea mâinii omului. El, Domnul, subliniază frumuseţea morală a ceea ce a făcut o văduvă săracă. Le spune că marile lor clădiri se vor prăbuşi pentru a deveni ruine. Ce a făcut această văduvă va fi amintit în eternitate.

Şi totuşi, această văduvă a dat doi bănuţi vistieriei care primea contribuţiile pentru întreţinerea clădirilor templului. Domnul a întors deja spatele templului şi rosteşte acum condamnarea sa. Ea nu ştie acest lucru; dar chiar dacă mintea ei nu a priceput încă aceasta, darul ei este primit şi preţuit pe măsura devotamentului inimii ei care a împins-o să îl facă. Ce încurajare!

Făcând un dar, Îl are pe Dumnezeu înaintea ei, şi Dumnezeu rămâne, chiar când templele sunt distruse. Lucrurile materiale, în care riscăm să ne punem inima, dispar. Dumnezeu rămâne.

Anunţul făcut de Domnul că templul trebuia să fie complet distrus, introduce discursurile Lui profetice. Ucenicii nu pun la îndoială împlinirea cuvintelor Sale: vor pur şi simplu să cunoască vremea când se vor împlini şi, ca buni iudei ce erau, care va fi semnul lor. Răspunsul Lui la întrebările lor este foarte instructiv.

În primul rând, nu stabileşte nici o dată: toate răspunsurile care privesc timpul, le dă în mod indirect. În al doilea rând, El revarsă perspectivele imediate ale întrebărilor lor pentru a ajunge la orizontul mai vast al zilelor din urmă şi a propriei Lui veniri în glorie. Găsim acest mod de prezentare în multe profeţii ale Vechiului Testament care au fost date pentru un eveniment istoric apropiat, care au avut în mod efectiv o aplicaţie directă a acestui eveniment şi care totuşi au fost de asemenea formulate pentru a se aplica, cu o însemnătate şi mai mare, unor evenimente care trebuie să vină în ziua din urmă. Pentru cazul care ne preocupă acum, a fost o împlinire în distrugerea templului de către romani în anul 70 al erei noastre. Aceasta reiese mai clar în darea de seamă a acestui discurs pe care ne-o face Luca. Şi totuşi, împlinirea propriu-zisă a acestei profeţii este legată de venirea Domnului. La această particularitate a profeţiei se face aluzie în ceea ce spune Petru în a doua sa epistolă în capitolul 1, versetul 20: „Nici o profeţie a Scripturii nu se interpretează singură”.

În al treilea rând, El face să atârne greu importanţa profeţiei prezentate asupra conştiinţei şi inimii ascultătorilor Săi. Dacă întrebarea lor este dictată în mare parte de curiozitate, Domnul ridică tot subiectul la un nivel într-adevăr superior prin Cuvintele Lui de introducere: „Vedeţi să nu vă amăgească cineva” (v. 5). Cursul lucrurilor pe care îl revelează profeţia merge împotriva oricărei aşteptări fireşti a oamenilor. Ceea ce atrage la falşii profeţi, este că prezic întotdeauna lucruri care răspund dorinţelor oamenilor şi care par cu totul rezonabile. Trebuie să veghem, pentru că falşii profeţi nu lipsesc astăzi din amvoanele creştinătăţii.

Prima avertizare, în versetul 6, îi priveşte pe cei care vin, dându-se drept Hristos. Acolo se găseşte întotdeauna centrul conflictului. Diavolul ştie că dacă îi poate înşela pe oameni în ceea ce Îl priveşte pe Hristos, poate să-i înşele în ce priveşte restul. Dacă ne înşelăm în privinţa centrului, ne înşelăm în privinţa a ceea ce este în jur. A fi înrădăcinaţi în cunoaşterea adevăratului Hristos, ne pune la adăpost de amăgirile celor car sunt falşi hristoşi.

Apoi suntem avertizaţi că nu trebuie să ne aşteptăm la vremuri uşoare cu privire la starea lumii. Trebuie să ne aşteptăm la războaie, la necazuri printre naţiuni şi perturbări în univers. Nu trebuie să interpretăm aceste lucruri ca indicând marea conflagraţie finală, pentru că nu este vorba decât de începutul durerilor. Mai mult trebuie ca ucenicii să fie confruntaţi cu dificultăţi deosebite. Vor fi expuşi la opoziţie şi persecuţie; cei care le sunt cei mai aporpiaţi, se vor întoarce împotriva lor; şi ra oamenilor trebuie să fie cel mai adesea partea lor. Dar în schimb, cum arată Domnul aceste circumstanţe adverse vor deveni prilejuri de a aduce mărturie, şi vor avea un sprijin deosebit, dat de Duhul Sfânt, pentru ce vor avea de spus.

Unii au dedus din versetul 10, apropiindu-l de Matei 24:14, că Domnul nu poate veni să-Şi caute sfinţii atât timp cât Evanghelia nu a fost dusă tuturor naţiunilor de astăzi. Dar nu trebuie uitat că ucenicii cărora Se adresa Domnul erau, în acel moment, rămăşiţa evlavioasă a lui Israel, şi nu fusese încă botezaţi într-un singur trup, biserica. Nu trebuie uitat nici că „Evanghelia”, în acest verset, este un termen general care se referă nu numai la mesajul predicat astăzi, ci şi la această Evanghelie a Împărăţiei de care vorbeşte Matei, şi care va fi vestită de rămăşiţa evlavioasă care va fi ridicată după răpirea Bisericii.

Versetul 14 ne dă semnul pe care îl cereau ucenicii. Daniel vorbeşte de „urâciunea pustiirii” (12:11), şi la aceasta se face aluzie în versetul nostru, pentru că acest cuvânt „pustiire”, ni se spune, este un cuvânt cu sens activ, având sensul de: „care cauzează pustiire”. Trebuie să aibă loc instalarea publică a unui idol în sanctuarul din Ierusalim – cum este vestit în Apocalipsa 13:14-15 – o insultă dintre cele mai grosolane faţă de Dumnezeu. Acest semn va indica două lucruri: mai întâi că timpul de strâmtorare particular, de care vorbeşte Daniel 12:1, a început. Apoi sfârşitul timpului prezent şi intervenţia lui Hristos în gloria Sa sunt foarte apropiate. Restul discursului Domnului tratează aceste două lucruri. Versetele 15-23 îl tratează pe primul; versetele 24-27 îl tratează pe al doilea.

Felul în care Se exprimă Domnul în versetul 19, arată că vorbeşte de necazul cel mare, şi versetele precedente arată că va avea centrul şi cea mai mare intensitate în Iudeea. Versetele 15 şi 16 par să indice că va incepe foarte neaşteptat. O fugă imediată va fi singurul mijloc de a scăpa pentru cei care se tem de Dumnezeu. Violenţa acestui necaz va fi astfel încât, dacă ar fi fost îngăduit să se prelungească, acesta ar însemna exterminare. Din cauza celor aleşi, această strâmtorare nu se va putea prelungi, şi va fi brusc întreruptă de venirea lui Hristos. Citind Daniel 9:27, înţelegem că acest necaz va începe în momentul în care conducătorul Imperiului Roman restabilit „va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare”, mijlocul acestor ultimi şapte ani. Şi astfel nu vor rămâne să treacă decât trei ani şi jumătate până ce Domnul îi va pune capăt prin arătarea Lui glorioasă.

Prin acest necaz, diavolul va căuta să zdrobească şi să-i nimicească pe cei aleşi. Dar aceasta nu este tot, cum arată versetele 21 şi 22. Vor exista în acel moment un număr excepţional de falşi hristoşi şi de falşi profeţi care vor apare şi prin care va căuta să-i amăgească pe cei aleşi. Ar face-o „dacă este posibil” (v. 22). Graţie lui Dumnezeu, nu este posibil. Adevăraţii sfinţi vor şti că adevăratul Hristos nu Se va ascunde în vreun loc tainic astfel încât oamenii trebuie să spună: „Iată, Hristosul este aici, iată, este acolo”. La venirea Lui, va apărea strălucind în gloria Sa, şi orice ochi Îl va vedea.

Acest necaz se va termina în ultimele clătinări care vor afecta chiar şi cerurile, cum arată versetele 24 şi 25. Soarele, luna şi stele sunt folosite uneori în Scripturi ca simbol respectiv ale puterii supreme, ale puterii conferite, şi ale puterilor subordonate; şi aici este vorba de „puterile care sunt în ceruri”, cum arată sfârşitul versetului 25. Totuşi discursul Domnului nu este marcat de o mare utilizare de simboluri, cum este Apocalipsa. De aceea, gândim că nu trebuie să excludem că vor fi şi clătinări care vor afecta corpurile cereşti, cu atât mai mult cu cât ştim că soarele a fost cu adevărat întunecat când Isus a murit. Întunecarea din acea zi va sluji să facă să reiasă mai bine strălucirea arătării Lui, când va veni în nori „cu mare putere şi glorie” (v. 26). Glorioasa arătare a Fiului Omului va fi urmată de strângerea aleşilor Săi. Aceştia au fost menţionaţi în versetul 20: este vorba de „cine va răbda până la sfârşit” (v. 13) şi prin arătarea lui Hristos trebuie să fie mântuiţi. Aceşti aleşi sunt rămăşiţa evlavioasă a lui Israel din zilele din urmă, pentru că Domnul se adresa ucenicilor Săi care erau atunci rămăşiţa evlavioasă din mijlocul lui Israel, şi în acel sens, fără nici o îndoială, vor fi înţeles cuvintele Lui. Aceşti aleşi se vor găsi în toate părţile pământului, şi instrumentele care vor servi la a-i strânge vor fi îngerii. Odată strânşi, vor deveni Israelul răscumpărat care va intra în Împărăţia de o mie de ani. Toate acestea trebuie să fie deosebite de venirea Domnului pentru sfinţii Săi, cum se vesteşte în 1 Tesaloniceni 4, unde Domnul Însuşi va coborî din cer şi ne va strânge la El.

Aluzia la smochinul din versetul 28 este o parabolă; trebuie, deci, să ne aşteptăm să găsim în ea un sens mai profund decât cel care se leagă de o comparaţie sau o ilustraţie. Fără nici oîndoială smochinul îl reprezintă pe Israel, cum am văzut citind capitolul 11, şi deci înmugurirea

ramurilor lui indică începerea trezirii naţionale ale acestui popor. Vara reprezintă epoca de binecuvântare milenară pentru pământ. Când o adevărată renaşere va începe pentru Israel, atunci apariţia lui Hristos şi a mileniului vor fi foarte apropiate.

Cuvântul „generaţie" din versetul 30 este evident folosit într-un sens moral şi nu literal. El reprezintă persoane de acelaşi tip şi cu acelaşi caracter, cum îl foloseşte Domnul în versetul 19 din capitolul 9 şi în Luca 11 versetul 29. generaţia necredincioasă nu va trece înainte de a doua venire a lui Hristos, nici chiar generaţia celor care Îl caută pe Domnul. Venirea Domnului va însemna dispariţia generaţie necredincioase şi în acelaşi timp îndeplinirea deplină a tuturor cuvintelor Sale, care sunt mai ferme şi mai durabile ca toate lucrurile create.

Versetul 32 a prezentat multă dificultate pentru mai mult de o persoană, din cauza expresiei: „nici Fiul". Fără îndoială, nu este posibil să îl explicăm în întregime, dar putem cel puţin să spunem două lucruri. Mai întâi, în aceast Evanghelie, Domnul este prezentat ca mare profet al lui Dumnezeu şi este vorba de o problemă păstrată de către Tatăl şi pe care nu Îi este dat s-o releveze ca profet. Apoi, dacă citim Matei 20:23 şi Ioan 5:30 comparându-le cu versetul nostru, vom vedea că cele trei pasaje sunt paralele, dar pe trei planuri diferite: respectiv a da, a şti şi a face. În Matei avem: „nu este al Meu să dau". Am putea rezuma Marcu prin: „nu este al Meu să ştiu", şi Ioan: „Nu este al Meu să fac". Necredinţa s-a folosit mult de ceea ce se spune în Filipeni 2:7: „S-a golit pe Sine Însuşi", construind pe aceasta teoria că S-a lipsit El Însuşi de cunoaştere, pentru a deveni un iudeu cu ideile timpului său; şi astfel, cred ei, I Se pot impute erori cu privire la multe chestiuni. Într-adevăr „S-a golit pe Sine Însuşi", pentru că Scripturile spun că a făcut-o. Cele trei pasaje pe care le-am citat, ne dau o idee exactă despre ceea ce era implicat în aceasta, şi ne fac să binecuvântăm Numele Său pentru coborârea Lui plină de har. Teoria necredinţei ar vrea sa-L lipsească pe El, de gloria Sa, şi pe noi, de orice respect pentru cuvintele Lui. Cuvinte care tocmai ne-a spus, nu vor trece niciodată. Cele cinci versete care termină acest capitol conţin un apel foarte solemn care ar trebui să ne atingă pe toţi. În versetul 33 avem pentru a patra oară aceste cuvinte: „Luaţi seama". Cu aceste cuvinte Şi-a început Domnul discursul. Cu ele îl termină. Chiar în timpul discursului le-a rostit de două ori (v. 9,23). Relaţiile profetice pe care le-a dat sunt toate făcute pentru a atrage atenţia cunoştinţei noastre şi a ne influenţa viaţa. Ne previn ca să fim feriţi. Cunoscând infailibilitatea cuvintelor Sale, dar necunoscând când va fi timpul, ceea ce avem de făcut este să veghem, adică să nu dormim deloc şi să fim foarte atenţi; şi se cuvine şi să ne rugăm, fiindcă suntem o pradă uşoară pentru puterile întunericului, şi astfel trebuie să rămânem dependenţi de Dumnezeu. Suntem lăsaţi pe pământ pentru a face lucrarea care ne-a fost dată, într-un spirit de aşteptare, având înaintea noastră venirea Fiului Omului.

Tripla repetiţie a acestui cuvânt: „Vegheaţi" în aceste cinci versete este foarte frapantă. Trebuie să-i acordăm o atenţie cu totul deosebită în mintea noastră, cu atât mai mult cu cât partea noastră este de a ne găsi în zilele din urmă din această dispensaţie, când venirea Lui nu poate fi foarte îndepărtată. Este foarte uşor să cădem pradă amăgirilor acestei lumi când duhul nostru aţipeşte şi nu mai veghează. Aceasta este o expresie de cea mai mare importanţă „VEGHEAŢI", şi ultimul verset din capitolul nostru arată că ne priveşte, cu siguranţă.

Începând acest capitol, revenind la detalii istorice, şi ajungem la ultimele clipe din viaţa Domnului nostru. Versetele 1-11 ne dau o introducere foarte remarcabilă a acestor ultime scene. În versetele 1 şi 2, o ură plină de viclenie ajunge la culme. În versetele 10 şi 11 este relatată pe scurt manifestarea supremă a unei trădări de neiertat. Şi versetele care separă aceste două paragrafe povestesc istoria unei iubiri pline de devotament pe care o dovedeşte o femeie obişnuită. Frumuseţea acestei povestiri este mărită de faptul că se găseşte între ceea ce ni se spune despre o asemenea ură şi o asemenea trădare.

Ura preoţilor de seamă şi a cărturarilor avea ca egal doar viclenia lor; totuşi, ei nu erau decât unelte în mâinile lui Satan. Ei spun: „Nu în sărbătoare" (v. 2), dar va fi în sărbătoare. Şi: „Ca nu cumva să fie tulburare în popor" (v. 2), dar va fi tulburare în popor, numai că va fi în favoarea lor şi împotriva Hristosului lui Dumnezeu. Cunoşteau prost puterea diavolului căruia i se vânduseră.

Această femeie din Betania – Maria, cum ştim din Ioan 12 – poate că nu înţelege deplin ea însăşi, importanţa şi valoarea a ceea ce face. Este împinsă probabil de o intuiţie spirituală, dându-şi seama de ura ucigaşă care Îl înconjoară pe Cel pe care Îl iubeşte. Şi-a adus parfumul de mare preţ şi îl varsă peste Isus. Gestul ei este interpretat greşit de către „unii" (v. 4). Matei ne spune că aceştia sunt ucenicii şi Ioan adaugă că trădătorul Iuda era la originea acestei critici. Ei se gândesc la bani şi la săraci, dar mai ales la bani. Domnul ia partea acestei femei, şi aceasta ajunge. El acceptă ce a făcut ea şi preţuieşte acest lucru, potrivit înţelegerii pe care o are El despre ceea ce semnifică aceasta, şi nu după înţelegerea ei, chiar dacă această femeie era, după cum credem, cea mai inteligentă dintre ucenici. În aceasta putem vedea anunţarea, plină de blândeţea harului, cu care trece în revistă, la judecata Sa, faptele sfinţilor.

Verdictul Lui este: „Ea a făcut ce a putut" (v. 7), şi acesta este un elogiu foarte mare. Mai mult, El vesteşte că se va vorbi despre ce a făcut ea, oriunde va fi predicată Evanghelia. Numele ei este cunoscut şi ce a făcut ea este amintit de milioane de persoane astăzi, nouăsprezece secole mai târziu şi totul în cinstea ei, la fel cum Iuda este cunoscut, dar spre ruşinea lui, şi numele a devenit sinonim cu josnicia şi perfidia.

Aceste versete introductive ne arată deci că, atunci când se apropie momentul decisiv, fiecare apare în adevărata sa lumină. Ura şi perfidia adversarilor devin mai întunecate. Dragostea adevărată este însufleţită, deşi nimeni nu o exprimă precum Maria din Betania. În versetul 12, trecem la pregătirea ultimei cine, în cursul căreia Domnul dă o mărturie mai mult decât mişcătoare despre tăria dragostei Sale faţă de ai Lui. Sunt câteva semne ale dragostei lor faţă de El, dar acestea nu sunt nimic în comparaţie cu dragostea Lui faţă de ei.

Domnul Isus nu avea locuinţă personală, dar ştia foarte bine cum să-Şi procure tot ce era necesar pentru slujirea lui Dumnezeu. Proprietarul camerei mari, aşternută gata, era, fără nici o îndoială, cineva care Îl cunoştea şi Îl cinstea. Ucenicii ştiau că Învăţătorul lor putea să Se îngrijească de toate. Nu încercaseră nimic din proprie iniţiativă. Privesc pur şi simplu la El pentru a avea instrucţiunile Lui şi acţionează în consecinţă. Astfel, Cel care nu are un loc unde să-Şi plece capul, nu duce lipsă de o locuinţă potrivită pentru ultima adunare cu ai Săi.

Timp de multe secole se sărbătorise Paştele, şi cei care îl mâncau, ştiau că el comemora eliberarea lui Israel din Egipt; erau puţini israeliţi, dacă erau, care îşi dădeau seama că el vestea moartea lui Mesia. Acum, pentru ultima oară, el trebuie să fie mâncat înainte de a-şi găsi împlinirea. Ce ocupa mintea ucenicilor, nu ştim, dar este limpede ca ziua, că mintea Domnului este ocupată cu moartea Lui şi spre ea leîntoarce gândurile, anunţând că cel care Îl va preda, este printre ei şi că era sub blestem. Apoi instituie propria Lui Cină. Totuşi toatele elementele se găsesc acolo: pâinea şi lucrul al cărui semn este; paharul, ce reprezintă el şi lucrul la care se poate aplica, ceea ce face ca el să fie desemnat de Pavel ca fiind „paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm" ( ). Pentru Domnul Însuşi, rodul vieţei – şi ce simbolizează el, bucuria pământească – a trecut în întregime. Niciodată nu va mai bea din el, până când, în Împărăţia lui Dumnezeu, va bea din el într-un mod cu totul diferit. Toate speranţele şi toate lucrurile pământeşti care se bazau pe vechea temelie, sunt închise pentru El.

Lecţia pe care o avem de reţinut este într-adevăr în armonie cu ce avem acolo. Dumnezeu poate, în darurile Lui providenţiale pline de har, să ne îngăduie să ne bucurăm pe pământ de multe lucruri care sunt fericite şi plăcute; totuşi toate adevăratele noastre bucurii de creştin nu sunt de ordin pământesc, ci ceresc.

Din camera de sus, unde a instituit Cina Sa, Domnul Îşi duce ucenicii la Ghetsimani. Un imn (sau psalm) este cântat, Psalmii 115-118 fiind, se spune, porţiunea din Scripturi care era în general cântată atunci. Pentru ucenici, era fără îndoială pur şi simplu ceea ce se făcea de obicei; dar ce a trebuit să fie aceea pentru Domnul? A cânta, atunci când înainta pentru a împlini ceea ce era Paştele în imagine, devenind jertfa; şi Psalmul 118, în ultimele lui versete, vorbeşte de a lega „cu funii jertfa până la coarnele altarului" (v. 27). El mergea către suferinţă şi moarte, legat de funiile dragostei Lui şi ucenicii mergeau către slăbiciuni, înfrângere, împrăştiere.

Îi avertizează de ceea ce îi aşteaptă, trimiţându-i la profeţia lui Zaharia, care vestise că Păstorul Domnului va fi bătut şi turma va fi risipită. Dar profetul adăugase: „şi-Mi voi întoarce mâna asupra celor mici" (13:7); ceea ce corespunde versetului 28 din capitolul nostru. Cei care erau oile Lui pe plan naţional vor fi risipiţi, dar cei mici, pe care Zaharia îi numeşte în altă parte „săracii turmei" ( ), vor fi adunaţi din nou pe o bază nouă, de când Păstorul va fi fost înviat. Deci în Galileea şi nu în Ierusalim, trebuie să-i întâlnească.

Petru, sigur de el, afirmă că nu se va poticni, chiar dacă aceasta se va întâmpla altora şi spune aceasta după declaraţia foarte explicită a Domnului care prevede căderea lui. Ceilalţi nu vor să rămână mai prejos şi se lansează în aceleaşi afirmaţii ca Petru. Aceasta se explică prin acea rivalitate profană care intrase între ei pentru a şti cine va fi cel mai mare. Marcu face să reiasă aceasta cu o claritate deosebită, cum se poate vedea dacă se compară versetele 29-31 cu ce se spune în versetele 33 şi 34 din capitolul 9, şi în versetele 35-37, 41 din capitolul 10. Cu siguranţă, Petru simte că acum îi este oferit prilejul de a demonstra, odată pentru totdeauna, că îi întrece pe toţi ceilalţi cu un cap. Şi aceştia sunt foarte hotărâţi să nu îl lase să profite. Trebuie să se menţină la înălţimea lui. Căderea lui Petru pare într-adevăr bruscă, dar toate acestea ne arată că rădăcinile tainice ale acestei căderi urcau departe în trecut.

Cuvintele temerare ale lui Petru trebuiau să fie puse rapid la încercare şi mai întâi la Ghetsimani unde ajung imediat după aceea. Lui şi tovarăşilor săi, nu le este cerut decât să vegheze un ceas. Sunt incapabili să o facă, dar numai lui Petru, care s-a lăudat atât, îi adresează Domnul cuvintele Sale de reproş pline de blândeţe, folosind numele lui de altădată, Simon. Aşa se cuvine pentru că, în acel moment, Petru nu este consecvent cu noul său nume, ci arată mai degrabă caracterele firii vechi care este încă în el. Învăţătorul lor este întristat, tulburat adânc şi „întristat până la moarte" (v. 34), şi totuşi ucenicii dorm, şi nu numai o dată, ci în trei reprize.

Pe aceste arierplan întunecat al slăbiciunii lor, străluceşte totuşi, cu atât mai multă strălucire, desăvârşirea Învăţătorului lor. Realitatea umanităţii Sale ne este prezentată în mod foarte uimitor în versetele 33 şi 34, ca şi desăvârşirea Lui. Fiind Dumnezeu, El ştia, într-o plinătate nemărginită, tot ce cerea a muri purtând păcatul. El era pe deplin om şi tot ce face sensibilitatea omenească era intact în El. Sensibilitatea noastră a fost slăbită de păcat, dar în El nu era păcat. El resimţea deci totul într-o măsură atât de nemărginită şi cu ardoare dorea ca acest ceas să fie depărtat de El. Şi cu toate acestea, după ce a luat acest loc de Slujitor, El este desăvârşit în consacrarea Sa faţă de voia lui Dumnezeu şi astfel, deşi doreşte ca paharul să se depărteze de la El, adaugă: „Dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie" (v. 36).

Putem poate să rezumăm totul spunând: că fiind în mod perfect Dumnezeu, avea facultatea infinită de a şti şi de a resimţi tot ce însemna pentru El acest ceas al morţii care se apropia. Fiind în mod perfect om, intra pe deplin în tristeţea acelui ceas şi nu putea face altfel decât să Se roage ca acest pahar să se depărteze de El. Slujitor desăvârşit, Se prezenta El Însuşi pentru jertfă, într-o supunere totală a inimii faţă de voia Tatălui Său. De trei ori Domnul nostru vorbeşte astfel cu Tatăl Său, apoi revine pentru a-l înfrunta pe trădător şi ceata lui de oameni păcătoşi. Putem să ne amintim că de trei ori a fost ispitit de Satan în pustiu la începutul slujbei Sale şi pare sigur, deşi aceasta nu este menţionat aici, că puterea lui Satan era astfel prezentată la Ghetsimani, pentru că ieşind din camera de sus, spusese: „Vine stăpânitorul lumii şi el nu are nimic în Mine" (Ioan 14:30). Aceasta ajută şi la a explica extraordinara aţipire a ucenicilor. Puterea întunericului era prea mare pentru ei, cum este şi pentru noi, cu excepţia cazului când suntem susţinuţi activ de puterea divină. Să nu uităm: nu numai că puterea lui Satan îi provoacă uneori pe credincioşi să comită fapte rele, ci şi că uneori, se mulţumeşte să-i adoarmă.

Spunându-i lui Petru: „Duhul... este plin de râvnă" (v. 38), Domnul recunoaşte evident că exista, la ucenicii Săi, ceva ce putea aprecia şi preţui. Totuşi carnea este fără putere şi Satan, chiar în acest moment, era teribil de activ, atât de bine încât nimic, în afară de a veghea şi a se ruga, nu ar fi răspuns situaţiei. Să luăm aceasta şi pentru noi. Atunci când se apropie sfârşitul vremurilor, activitatea lui Satan nu poate decât să crească şi nu să se micşoreze, şi trebuie să fim treji, cu toate facultăţile noastre spirituale în alertă şi să fim de asemenea umpluţi de un duh de rugăciune în dependenţa de Dumnezeu.

Versetele 42-52 se ocupă de arestarea lui Isus de către populaţia trimisă de preoţii de seamă, sub conducerea lui Iuda. Nu este vorba, bineînţeles, de soldaţi romani, ci de oameni în slujba templului şi de clasele conducătoare ale iudeilor. Ce relatare! Mulţimea şi violenţa ei, pe care o arată prin săbii şi ciomege, Iuda cu trădarea cea mai abjectă, care Îl predă pe Domnul cu un sărut, Petru care se lansează brusc într-o activitate carnală, toţi ucenicii care Îl părăsesc pe Domnul şi fug, un tânăr necunoscut care încearcă să-L urmeze, dar care sfârşeşte prin a fugi, ruşinea adăugându-se panicii lui – violenţă, trădare, falsă activitate care greşeşte, teamă şi ruşine. Spunem din nou: Ce relatare! Iată ce suntem când suntem confruntaţi cu puterea întunericului, fără a fi în comuniune cu Dumnezeu.

Cât despre Petru, este a treia etapă pe calea sa care coboară. S-a lăsat mai întâi prins în această rivalitate care cauzează atâtea nedreptăţi, pentru a avea locul dintâi printre ucenici, şi care a dus la încrederea în sine şi la afirmarea propriei importanţe. Apoi lipsa lui de vigilenţă şi de rugăciune l-a dus la somn, când ar fi trebuit să fie treaz. În al treilea rând, este furia şi violenţa sa carnale, urmate de fuga lui ruşinoasă. A patra etapă, care va mettra un comble la toate acestea, o găsim la sfârşitul acestui capitol.

Dar, pentru Domnul Isus, totul este serenitate într-o supunere perfectă faţă de voia lui Dumnezeu, cum a fost exprimat în Scripturile profetice. Lumina Lui nu încetează să strălucească fără a tremura:

„Credincios printre necredincioşi

Singura lumină în întuneric".

Versetele 53-65 rezumă pentru noi procesul care se derulează înaintea autorităţilor religioase iudaice. Toţi sunt adunaţi pentru a-L judeca pe Domnul şi astfel lucrul se face, în ce-i priveşte, în văzul şi în auzul tuturor. Aceasta arată limpede ca ziua ce pasiuni s-au ridicat. Un sinedriu complet şi aceasta în plină noapte! Un foc arde în curte şi îl vedem pe Petru care se strecoară în mijlocul duşmanilor Domnului său, pentru a

se încălzi puţin.

Nu este vorba de judecată imparţială. Judecătorii Domnului, cu cinism, caută martori care le vor permite să pronunţe împotriva Lui sentinţa de moarte. Totuşi puterea lui Dumnezeu este la lucru în spatele scenei. Orice încercare de a-I imputa lui Isus acuzaţiile născocite împotriva lui, este zadarnică. Eforturile nu au lipsit. Un exemplu ne este dat în v. 58 şi recunoaştem o deformare a ce a declarat şi care ne este relatat în Ioan 2:19. O acuzaţie după alta cade, pentru că aceşti oameni care jură fals se cufundă în confuzie şi se contrazic. Este ca şi cum Dumnezeu le acoperea mintea, de obicei atât de subtilă, cu o ceaţă care îi cufundă în zăpăceală.

În disperare de cauză, marele preot se ridică pentru a-L interoga, dar la prima lui întrebare, Isus nu răspunde nimic. Evident, pentru simplul motiv că nu are nimic de răspuns. Când este somat să spună dacă este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, răspunde imediat şi zice: „Eu sunt” (v. 62). Întrebarea şi răspunsul sunt amândouă precise. Acolo se tren Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, potrivit cu ce recunoaşte El Însuşi lămurit; şi nu numai aceasta, dar afirmă că în calitate de Fiu al Omului, va avea toată puterea în mâinile Sale şi că Se va întoarce din cer în glorie. Ca urmare a acestei mărturisiri, Isus este condamnat la moarte. Profetul Mica anunţase că Judecătorul lui Israel trebuia să fie supus judecăţii oamenilor. Este ceea ce se întâmplă. Totuşi este cu totul remarcabil că, atunci când marele Judecător este chemat efectiv să fie judecat de oameni, orice tentativă pentru a-L condamna pe baza unei mărturii omeneşti eşuează. Toţi aceşti oameni care mărturisesc împotriva Lui cad într-o confuzie totală. Este condamnat pe baza mărturiei pe care Şi-a adus-o El Însuşi şi făcând aceasta, încalcă ei înşişi legea. Era scris în Levitic 21:20: „Şi preotul care este mai mare decât fraţii săi... să nu-şi descopere capul şi să nu-şi sfâşie veşmintele”. Şi marele preot nu ţine seama de aceasta, atât este de tulburat în prezenţa victimei sale şi purtat de mânie şi de ură. Această furtună de ură se abate asupra Domnului de când au descoperit un pretext pentru a-L condamna; dar cu palmele şi cu scuipatul lor, nu fac, fără să-şi dea seama, decât să împlinească Scripturile. Această parodie de proces înaintea sinedriului se termină cu scene de dezordine, exact cum confuzia marcase primele lor dezbateri – confuzie pusă cu atât mai mult în evidenţă prin prezenţa Sa plină de pace în mijlocul lor. Singurele cuvinte pe care le rosteşte Domnul, în relatarea din Marcu, sun relatate în versetul 62. Versetele 66-72 ne fac să vedem, într-o paranteză, până unde ajunge în sfârşit slăbiciunea lui Petru. Am văzut deja primele etape care l-au dus acolo. Iată-l acum pe cale de a se încălzi în compania celor care îi slujesc pe adversarii Domnului Său şi în trei reprize, Îl tăgăduieşte. Satan este în spatele scenei, cum ne arată Luca 22:31 şi aceasta este ceea ce explică maniera abilă în care aceşti servitori diferiţi, prin remarcile lor, îl împiedică să se ascundă. Prima servitoare afirmă că el a fost „cu” Isus. A doua este că „este dintre ei” (v. 69), vrând evident să spună prin aceasta că este unul din ucenicii Lui. Este ceea ce afirmă din nou al treilea servitor, care pretind că are dovada în felul lui de a se exprima şi se pare că este vorba de o rudă a acelui Malhus, căruia Petru îi tăiase urechea, cum relatase Ioan.

Pe măsură ce Petru vede plasa de acuzaţii, cu ochiurile ei fine strângându-se în jurul lui, tăgăduirile lui devin mai violente; mai întâi, face pe cel care nu înţelege; apoi, opune o dezminţire formală; şi în sfârşit declară că nici nu-L cunoaşte pe Domnul şi „a început să blesteme şi să se jure” (v. 71). Ceilalţi nu erau dispuşi să accepte că el declară că nu este ucenic al lui Isus, dar trebuie că au fost convinşi, de tristele fapte pe care le făcea, că Isus este cu adevărat un necunoscut pentru el. Să meditǎm la acest avertisment pe care ni-l dă conduita lui Petru şi să veghem să avem credinţa care se exprimă prin fapte care o reflectă.

Dar dacă Satan este la lucru în ce-l priveşte pe Petru, şi Domnul este, cum ne arată Luca 22:32. El S-a rugat pentru el şi Domnul face ca în mintea înfierbântată a lui Petru să revină clar cuvintele de avertizare pe care i le-a spus. Când îşi aminteşte de ele, conştiinţa lui este trezită; este făcut să verse lacrimi şi în această lucrare care se face în inima şi conştiinţa lui, se găseşte punctul de plecare al restaurării lui. Când este permis ca un sfânt să aibă o cădere asemănătoare şi ca păcatul lui să devină public şi să facă scandal, putem fi siguri că acest păcat are rădăcini ascunse care urcă în trecut. Putem fi într-adevăr siguri că drumul de întoarcere spre o vindecare completă nu se face într-o clipă.

Primul verset al acestui capitol reia firul povestirii din versetul 65 al capitolului 14. Romanii le luaseră iudeilor dreptul de a pronunţa pedeapsa cu moartea şi numai reprezentantul Cezarului era abilitat să o facă. Conducătorii religioşi ştiau decă că trebuiau să-L facă pe Isus să apară înaintea lui Pilat şi să ceară pedeapsa cu moartea cu motive care să i se pară întemeiate. Versetul 3 ne spune că „Îl acuzau de multe”, dar Marcu nu ne spune despre ce anume era vorba. Suntem totuşi frapaţi de felul în care o expresie revine fără încetare în prima parte a acestui capitol: „Împăratul iudeilor” (versetele 2, 9, 12, 18, 26). Luca ne relatează în mod expres că ei spuneau că Isus oprea „a da tribut Cezarului, spunând că El este Hristos, un împărat” (23:2). Este ceea ce pare să fie subânţeles în scurta relatare a lui Marcu, deşi nu în mod precis.

Din nou, înaintea lui Pilat, Domnul mărturiseşte cine este. Somat să spună dacă este Împăratul iudeilor, răspunde simplu: „Tu zici” (v. 3), ceea ce înseamnă a spune: „Da”. Pentru restul din nou nu răspunde nimic, pentru că nu este de răspuns la acuzaţiile extravagante ale preoţilor de seamă. Merită efortul de a remarca faptul că Marcu nu raportează decât două cuvinte ale Domnului nostru înaintea judecătorilor Săi. Înaintea ierarhiei iudaice, mărturiseşte El Însuşi că este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului. Înaintea guvernatorului roman, mărturiseşte că este Împăratul iudeilor. Nici o mărturie nu poate fi reţinută împotriva Lui. Este condamnat din cauza a ceea ce este şi nu Se poate renega El Însuşi.

Mai mult, Pilat era suficient de informat pentru a înţelege ce era la baza tuturor acestor acuzaţii: „Ştia că preoţii cei mai de seamă din invidie Îl dăsuseră în mâna lui” (v. 10), de unde încercarea lui zadarnică de a face mulţimea să se gândească la Isus, când este vorba de întemniţatul care trebuie eliberat. Influenţa preoţilor asupra poporului este totuşi prea puternică pentru el şi, în consecinţă, vrând să placă mulţimii, Pilat renegă orice simţ al dreptăţii pe care îl putea avea. Îl eliberează pe Baraba, rebel şi ucigaş şi după ce L-a biciuit pe Isus, li-L predă pentru a fi răstignit. Glasul poporului a avut întâietate faţă de cea mai bună apreciere a lucrurilor pe care o are reprezentantul lui Cezar. Cu alte cuvinte, cu acest prilej, autocraţia a abdicat în favoarea democraţiei şi votul popular a decis. Un vechi proverb latin spune că glasul poporului este glasul lui Dumnezeu. Ce s-a întâmplat la răstignirea Domnului dezminte total acest proverb. Aici glasul poporului era glasul diavolului.

Versetele 16-32 ne descriu în mod foarte realist teribilele circumstanţe care înconjoară răstignirea. Toate clasele societăţii sunt unite împotriva Domnului. Pilat a spus deja să fie biciuit. Soldaţii romani îşi bat joc de El în mod pe cât de crud, pe atât de dispreţuitor. Oamenii din mulţimi – simpli trecători – Îl huleau. Preoţii îşi băteau joc de El cu sarcasmele lor. Cei doi tâlhari răstigniţi, care îi reprezintă pe ucigaşi, însuşi rebutul umanităţii, Îl insultă. Că sunt de origine nobilă sau umilă, toţi, iudei şi păgâni, sunt implicaţi. Şi totuşi, în definitiv, toţi contribuie la împlinirea Scripturilor, deşi o fac, fără nici o îndoială, fără ştirea lor.

Este uimitor îndeosebi cazul soldaţilor romani, oameni care ignorau existenţa Scripturilor. Versetul 28 face să reiasă că răstignirea tâlharilor de o parte şi de alta era împlinirea lui Isaia 53:12, dar au făcut multe alte lucruri care împlineau de asemenea Cuvântul. De exemplu, faţa Lui trebuia să fie desfigurată „mai mult decât a oricărui om” (Isaia 52:14), şi a fost o împlinire a acestui lucru în cununa de spini şi în lovituri. Judecătorul lui Israel trebuia să fie lovit „cu o nuia peste obraz” după Mica 5:1: este ceea ce au făcut soldaţii, cum arată versetul 19 din

capitolul nostru. Versetul 24 relatează cum au împlinit versetul 18 din Psalmul 22. „Mi-au pus fiere în mâncare şi, în setea mea, mi-au dat să beau oţet”, spune Psalmul 69, versetul 21. Şi aceasta este de asemenea ce au făcut soldaţii, deşi împlinirea aceste profeţii nu este raportată aici, ci în Matei. Credem că avem temei să spunem că cel puţin 24 de profeţii au fost împlinite în această zi de 24 de ore în care Isus a murit.

Toţi oamenii, în acel moment, se prezintă sub aspectul cel mai întunecat şi, în aceste versete, nu citim că Isus a spus ceva. Exact cum spusese profetul: „Ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, aşa nu Şi-a deschis gura” (Isaia 53:7). Este ceasul omului şi apogeul puterii întunericului. Desăvârşirea sfântului Slujitor al Domnului se manifestă în faptul că suferă în tăcere tot ce îndură din mâna oamenilor. Suferinţele pe care le-a îndurat Domnul din mâna oamenilor au fost foarte mari şi totuşi aceasta devine relativ insignifiant dacă începem să considerăm ce a îndurat din mâna lui Dumnezeu, când era jertfă, fiind făcut păcat pentru noi. Totuşi acest subiect, de o importanţă ciu atât mai mare, este condensat de Marcu în două versete: versetele 33 şi 34; în timp ce povestirea despre ceea ce este de importanţă mai mică, însumează 52 de versete (de la versetul 53 din capitolul 14 până la versetul 32 din capitolul 15). Bineînţeles, pentru că cel mai puţin important se poate descrie, în timp ce, ceea ce este cel mai important, nu poate fi descris. Întunericul care coboară la prânz acoperă privirii omului chiar decorul acestei scene.

Tot ce poate fi povestit din punct de vedere istoric, este că, timp de trei ore, Domnul a pus tăcerea nopţii pe pământ şi că a orbit astfel ochii oamenilor şi că, la sfârşitul acestor ore, Isus a scos acel strigăt de nelinişte adâncă care fusese descris ca profeţie cu o mie de ani înainte, în versetul 1 din Psalmul 22. Cel care este sfânt şi care a purtat păcatul este părăsit, pentru că trebuie ca Dumnezeu să judece păcatul şi să-l alunge irevocabil din prezenţa Sa. Această alungare completă şi eternă, noi am meritat-o şi va cădea peste toţi cei care mor în păcatele lor. El a îndurat-o deplin, dar cum avea sfinţenia, eternitatea, nemărginirea Dumnezeirii în plinătatea ei, a putut să iasă din ea la sfârşitul acestor trei ore. Totuşi acest strigăt, ieşit din gura Lui în acel moment, arată că a resimţit toată groaza ei, şi măsura în care putea resimţi totul era infinită.

Ce a suferit din mâna omului nu trebuie considerat ca puţin lucru. Evrei 12:12 spune: „care... a răbdat crucea, dispreţuind ruşinea”, dar trebuie să notăm diferenţa dintre ruşine şi suferinţă. Mai mult de un om, curajos din punct de vedere fizic, va resimţi ruşinea mai mult decât suferinţa. Domnul a resimţit suferinţa, dar a dispreţuit ruşinea în care era infinit mai presus şi ştia că era, conform Isaia 49:5: „glorificat înaintea Domnului”. Credem că se poate spune că nu a fost niciodată mai glorios în ochii lui Dumnezeu decât în momentul când suferea sub judecata divină ca Cel care a purtat păcatul. Acesta este paradoxul sfinţeniei şi dragostei divine!

Efectul pe care l-a produs acest strigăt asupra celor care sunt prezenţi acolo, ne este dat în versetele 35 şi 36. Se vede greu cum ar fi văzut o aluzie la Ilie în cuvintele lui Isus, dacă nu ar fi fost evrei. Dar atunci ce profundă ignoranţă arată, nerecunoscând acest strigăt care urcă spre Dumnezeu şi care era cuprins în propriile lor Scripturi!

Ceea ce priveşte moartea lui Isus este redat de Marcu în modul cel mai scurt. Îşi dă ultima suflare şi Îşi încredinţează duhul în mâinile lui Dumnezeu imediat după ce a strigat cu glas tare. Ce a spus este relatat în Luca şi în Ioan. Aici ne este pur şi simplu indicat felul în care a spus. Nu a existat o slăbire treptată a puterilor pentru ca aceste ultime cuvinte să nu fie mai mult de o şoaptă slabă. În clipa dinainte strigă cu glas tare, în clipa următoare este mort. Moartea Lui a fost supranaturală în mod atât de clar, încât îl impresionează mult pe centurionul care era de serviciu şi care observa scena. Oricare a putut în mintea lui înţelege sensul exact al cuvintelor sale, trebuie cel puţin să fi simţit că era martor la ceva supranatural. Subscriem la ce a spus şi spunem în mod absolut: „Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!” (v. 39).

Este adusă mărturie pentru adevărul acestor cuvinte prin faptul că perdeaua templului se rupe. Acest mare eveniment pare să fi avut loc chiar în clipa morţii lui Isus. Mâna divină este cea care o rupe, pentru că o mână omenească ar fi fost obligată să o rupă de jos în sus. Tot sistemul minuţios al imaginilor instituit în Israel cu privire la jertfe şi la templu, totul, dinainte, vestea moartea lui Hristos, şi când această moarte s-a împlinit, mâna divină rupe perdeaua din templu pentru a semnifica faptul că vremea imaginilor a luat sfârşit şi că drumul pentru a intra în locul sfânt este revelat.

În caz de nevoie, Dumnezeu are întotdeauna ca rezervă un slujitor care va înainta pentru a împlini voia Sa. Pietrele ar striga sau ar fi ridicate pentru a deveni oameni, dacă Dumnezeu ar avea nevoie de aceasta în caz de dificultate; dar aceasta nu se întâmplă niciodată, pentru că Dumnezeu nu Se găseşte niciodată în dificultate. El are întotdeauna un om de rezervă şi Iosif este acest om în această ocazie. Acest ucenic timid şi ascuns, este deodată umplut cu curaj şi îl înfruntă cu îndrăzneală pe Pilat. El este omul care s-a născut în această lume pentru a împlini la vremea sa cuvântul profetic din Isaia 53:9, „cu cel bogat în moartea Lui”; şi după ce l-a împlinit, nu s mai aude deloc vorbindu-se despre el. A pierdut prilejul de a fi una cu Hristos când Acesta era viu, dar această comuniune a realizat-o când Hristos era mort. Iată ce este remarcabil, pentru că este exact contrariul a ceea ce au făcut ucenicii. Se întovărăşiseră cu Isus în timpul vieţii Lui şi au lipsit în mod mizerabil când a murit. Înfrângerea aparentă a lui Isus a avut ca efect să-l facă îndrăzneţ pe Iosif. Aceasta a reînsufleţit credinţa lui, cum se aprind deodată cărbunii stinşi ai unui foc care mocneşte. „Aştepta şi el Împărăţia lui Dumnezeu” (v. 43) şi putem fi siguri că în ziua Împărăţiei, credinţa şi faptele lui Iosif nu vor fi uitate de Dumnezeu. Această credinţă pe care o are este tocmai cea de care avem nevoie astăzi, o credinţă care se aprinde când înfrângerea pare sigură.

Ceea ce a făcut Iosif are, în treacăt ca efect faptul că atrage atenţia lui Pilat asupra caracterului supranatural al morţii lui Hristos. Nimeni nu putea să-I ia viaţa, Şi-a dat-o El Însuşi, şi la momentul potrivit, când totul a fost împlinit. Pentru cei doi tâlhari, după cum ştim, moartea a fost mult mai lentă; agonia s-a mai prelungit timp de ore întregi şi a trebuit să fie scurtată prin mijloace crude. Pilat se miră, dar după confirmarea că Isus este deja mort, cedează la cererea lui Iosif. Astfel se împlineşte voia lui Dumnezeu şi începând din acea clipă, trupul sfânt al Domnului este luat din mâinile necredincioşilor. Mâini călăuzite de credinţă şi dragoste fac ultimele îndatoriri care se cuvin şi îl depun în mormânt. Sunt şi femei, ataşate de Domnul, care au rămas acolo ca martore, chiar când ucenicii au dispărut şi ele văd unde a fost pus.

Dragostea şi credinţa, este evident, sunt acolo, dar credinţa lor este încă înceată şi fără pricepere cu privire la învierea Domnului. Chiar aceste femei devotate nu se gândesc decât să-I îmbălsămeze trupul, cum arată primele versete din acest capitol. Dar acestă lipsă de discernământ care îi caracterizează, nu face decât să pună în valoare ceea ce este de necombătut în aceste dovezi, care în cele din urmă îi conving că Domnul a înviat. Cum se ridică soarele, în prima zi a săptămânii, ele sunt la mormânt pentru a descoperi doar că piatra mare care închide intrarea a fost răsturnată. Ele intră şi nu găsesc trupul sfânt al Domnului, ci un înger, având înfăţişarea unui tânăr.

Matei şi Marcu vorbesc de un înger. Luca şi Ioan vorbesc de doi. Aceasta nu reprezintă, bineînţeles, nici o dificultate, pentru că îngerii apar şi dispar după cum doresc. Îngerul care le apare femeilor înspăimântate sub forma unui „tânăr... îmbrăcat în veşmânt lung, alb” (v. 5), le apăruse puţin înaintea păzitorilor ca cineva a cărui înfăţişare era „ca fulgerul şi veşmântul alb ca zăpada” ( ), astfel încât îi cuprindea un fel de paralizie. Apărea lumii sub o înfăţişare şi sub o cu totul altă înfăţişare ucenicilor. Ştia să facă deosebire. Ştia că aceste femei Îl căutau pe Isus,

chiar dacă ele credeau că Isus era tot mort. Erau neştiutoare. Totuşi Îl iubeau şi aceasta schimba totul.

Cu toate acestea mărturia îngerilor nu are mare rezultat pe moment. Fără îndoială le impresionează puternic, dar aceasta se traduce mai ales prin teamă, cutremur, stupefacţie. Nu produce această siguranţă calmă a credinţei care deschide gura pentru a mărturisi altora. Nu puteau încă şă-şi însuşească aceste cuvinte: „am crezut, de aceea am vorbit" (Ps. 116:10; 2 Cor. 4:13). În curând vor împărăşi acest „duh de credinţă" pe care l-au avut Pavel şi psalmistul, dar aceasta va fi când vor fi puse personal în legătură cu Hristosul înviat.

Scriptura arată cu claritate că îngerii au o slujbă de împlinit în favoarea sfinţilor, cum mărturiseşte Evrei 1:14. Slujba lor, când se adresează sfinţilor, nu este frecventă şi provoacă în general o mare spaimă la cei ale căror ţinte sunt, cum este cazul aici. Cu toate acestea mesajul lor este clar. „Nu este aici" (v. 6) este partea lui negativă şi este ceea ce femeile pot verifica ele însele. Partea pozitivă este: „El a înviat" (v. 6). Aceasta nu pot verifica în acea clipă şi în consecinţă nu par să fie profund convinse.

Urmează, în versetele 9-14, un scurt rezumat al celor trei apariţii marcate ale Domnului înviat, despre care avem o relatare mai detaliată în celelalte Evanghelii.

Mai întâi îi apare Mariei din Magdala, apariţie care ne este descrisă cu atâtea detalii în Evanghelia după Ioan. Ea a fost prima care L-a văzut cu adevărat pe Domnul înviat. Marcu nu permite nici o îndoială în această privinţă. Aceasta are importanţa sa, pentru că arată că Domnul S-a gândit mai întâi la cea a cărei inimă este poate mai copleşită ca oricare alta, pentru că L-a pierdut pe Domnul. Cu alte cuvinte, dragostea are primele drepturi la atenţia lui Isus. În consecinţă, ea crede cu adevărat şi poate deci să vorbească pentru a mărturisi înaintea altora. Totuşi cuvintele ei au doar puţin efect. Ceilalţi Îl iubesc cu adevărat pe Domnul, pentru că sunt în doliu şi plâng şi chiar profunzimea mâhnirii lor îi face insensibili la orice mărturie care nu îi face să-L vadă pe El Însuşi cu proprii lor ochi.

Este apoi arătarea Lui celor doi care merg pe câmp, ceea ce ne este relatat cu atâtea detalii în Luca. Aceia nu L-au tăgăduit ca Petru, dar au pierdut atât de mult curajul încât merg în derivă, fără ţintă, departe de Ierusalim, ca şi cum ar vrea să întoarcă spatele unui loc care nu evoca pentru ei decât speranţe pierdute, o pierdere şi o nenorocire dintre cele mai tragice. Vederea unui Hristos înviat îi face să facă o semiîntoarcere şi îi duce la fraţii lor cu această veste bună. Totuşi aceasta nu pune capăt descurajării celorlalţi care refuză să creadă. Şi este un lucru bun pentru noi că a fost astfel. Învierea ne transportă în afara ordinii prezente a lucrurilor şi învierea Domnului este un fapt de o însemnătate atât de considerabilă încât trebuie să fie neapărat stabilită prin multiple dovezi ce nu pot fi recuzate.

În al treilea rând, arătarea Lui celor unsprezece. Se poate face bine să nu fi fost una dintre acele ocazii care ne sunt date în mod mai detaliat în Luca şi în Ioan, pentru că se spune: „Pe când stăteau la masă" (v. 14). Luaţi povestirea lui Luca, de exemplu. Concepem greu că Domnul ar fi întrebat: „Aveţi ceva de mâncare aici?" (Luca 24:41), dacă ei ar fi fost la masă. Prezenţa mâncării ar fi fost prea evidentă. Se poate deci să fi fost o ocazie care nu a fost relatată în celelalte Evanghelii. Cu această ocazie, îi face să simtă necredinţa lor făcându-le reproşuri şi cu toate acestea, în ciuda a orice, le încredinţează o misiune.

Este remarcabil de văzut cum aceste misiuni, care sunt raportate în cele patru Evanghelii, diferă una de cealaltă. Ce ne este spus în Fapte 1:3 ne face să înţelegem de ce. Deseori, în timpul acestor patruzeci de zile, le-a apărut ucenicilor, vorbind de lucruri care privesc Împărăţia lui Dmnezeu. Evident, în această perioadă, le-a prezentat misiunea lor din diferite puncte de vedere şi Marcu ne dă unul dintre ele. Ne putem într-adevăr mira că după ce a fost obligat să le reproşeze necredinţa, îi trimite să predice Evanghelia pentru ca alţii să creadă. Totuşi, după toate, cel care prin duritatea inimii, s-a încăpăţânat în necredinţă este, când a fost el însuşi complet câştigat, un martor preţios pentru alţii.

Câmpul de aplicaţie al acestei misiuni, care este de a vesti Evanghelia, este cum nu se poate mai vast. Este „toată lumea" (v. 15) şi nu numai micul teritoriu al lui Israel. Mai mult, Evanghelia trebuie predicată „la toată creaţia" (v. 15) şi nu numai iudeilor. Cu alte cuvinte, pentru toată lumea şi pretutindeni. Binecuvântarea la care duce această Evanghelie este spirituală în natura ei, pentru că aduce mântuirea când credinţa este acolo şi te supui botezului. Nu trebuie să transpunem cuvintele botezaţi şi mântuiţi şi să spunem: „Cine va crede şi va fi mântuit, va fi botezat". În nici un alt pasaj din Cuvânt, botezul nu este legat de îndreptăţire sau de reconciliere, dar sunt alte pasaje care leagă botezul de mântuire. Pentru că mântuirea este un cuvânt care cuprinde multe lucruri şi a cărei însemnătate include eliberarea practică a credinciosului, că este iudeu sau păgân în raport cu orice sistem din această lume în care era altădată cufundat. Legăturile lui cu sistemul din această lume trebuie să fie rupte şi botezul arată faptul că aceste legături sunt rupte, că există, într-un cuvânt, „separare". Cel care crede în Evanghelie şi acceptă ruptura legăturilor cu acestă lume care îl ţinea rob, este un om mântuit. Cineva poate într-adevăr să spună că el crede, şi chiar s-o spună în adevăr, totuşi, dacă nu vrea să se supună acestei rupturi a legăturilor de altădată, nu se poate vorbi de el ca de cineva care este mântuit. Domnul cunoaşte pe cei care Îi aparţin, bineînţeles, dar şi aceasta este o altă chestiune.

Când este vorba de „condamnare", botezul nu este menţionat. Este foarte semnificativ. Aceasta arată pe ce element se bazează condamnarea. Chiar dacă cineva este efectiv botezat, dar nu crede, va fi condamnat. Porunca exterioară este prescrisă de Domnul în mod clar, dar nu poate fi administrată decât dacă mărturiseşte credinţa; şi mărturisirea cum ştim prea bine, nu este un sinonim al posesiei. Mântuirea nu este efectivă în mod independent de credinţă. Petru ne poate într-adevăr spune: „Botezul vă salvează şi acum" (1 Petru 3:21) dar notaţi că este vorba de „voi" şi că aceşti „voi" îi reprezintă pe credincioşi.

Versetele 17 şi 18 au făcut obiectul multor contraverse înverşunate. Semnele miraculoase care sunt menţionate însoţesc, după unii, pe cei care predică Evanghelia şi s-ar cuveni să fie văzute, fără nici o restricţie, în zilele noastre. Este poate util să remarcăm două sau trei puncte.

În primul rând, aceste semne îi însoţesc nu pe cei care predică, ci pe cei care cred.

În al doilea rând, Domnul declară că aceste semne se vor manifesta fără să fie condiţii prealabile pentru cel care predică. Nu este stipulat că trebuie să facă experienţa unui anumit „botezal Duhului", cum se afirmă adesea. Dacă oamenii cred, aceste semne îi vor însoţi; este ce spune Domnul. Tot ce s-ar putea deduce din absenţa lor este că nimeni nu a crezut cu adevărat.

În al treilea rând, sunt cuvinte care nu apar în această declaraţie şi unii, în duhul lor, par să le găsească în lectura pe care o fac. Nu se spune că aceste semne îi vor însoţi pe toţi cei care cred, în orice loc şi în orice timp. Dacă acesta ar fi fost cazul, am fi fost forţaţi să ajungem la concluzia că astăzi, practic, nimeni nu a crezut în Evanghelie; nu am crezut nici măcar noi înşine!

Aceste cuvinte ale Domnului nostru, bineînţeles s-au împlinit. Din cele cinci semne menţionate, putem indica patru care au avut loc şi care sunt raportate în cartea faptelor. Pentru al cincilea, „dacă vorbea ceva de moarte, nu-i va vătăma" (v. 18), nu avem nicip mărturie şi totuşi nu

există nici umbra unei îndoieli că aceasta s-a întâmplat. Domnul a zis că se va întâmpla şi noi o credem. Cuvântul Lui ne ajunge. El dă semnele după bunul Lui plac şi când vede că sunt necesare.

Cele două versete care termină Evanghelia noastră sunt de o extremă frumuseţe. Ne amintim că L-a pus înaintea noastă pe Domnul nostru sub caracterul marelui Profet care ne-a adus din plin Cuvântul lui Dumnezeu, al Slujitorului desăvârşit care a împlinit deplin voia lui Dumnezeu. Totul a fost relatat cu o concizie frapantă, cum se cuvine unei asemenea reprezentări a Persoanei Sale. Şi acum, la sfârşit, cu aceeaşi concizie, este pus înaintea noastră sfârşitul acestei minunate istorii. Domnul, după ce le-a comunicat ucenicilor tot ce dorea, „a fost înălţat la cer şi S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu” (v. 19).

Pe pământ fusese respins, dar a fost primit în cer. Lucrările Lui pe pământ fuseseră refuzate şi acum S-a aşezat într-un loc care vorbeşte de o guvernare şi de o putere cărora nu am şti să rezistăm. Dar este arătat că a fost „înălţat” şi astfel accentul este pus pe faptul că primirea şi şederea Sa la dreapta lui Dumnezeu sunt consecinţa unui act al lui Dumnezeu. Pe pământ Slujitorul desăvârşit a putut într-adevăr să fie respins, dar prin actul suveran al lui Dumnezeu ia acest loc de autoritate, unde nimic nu va împiedica mâna Lui să împlinească buna plăcere a Domnului. Ultimul verset indică în ce direcţie se desfăşoară activitatea Domnului în vremea actuală. Nu Se ocupă încă de pământul răzvrătit pentru a-l guverna în dreptate. O va face când va veni ceasul pentru aceasta, după planurile lui Dumnezeu. Astăzi gândurile Domnului sunt întoarse către răspândirea Evangheliei, cum le spusese. Ucenicii Lui s-au dus într-adevăr să predice fără a ţine cont nici de frontiere, nici de limite, dar puterea care a făcut eficace cuvintele şi lucrările lor, era puterea Domnului Însuşi şi nu a lor. Acolo sus, de pe tronul Lui înălţat, El a cooperat cu ei şi le-a dat semnele care le promisese, cum se relatează în versetele 17 şi 18. A dat aceste semne pentru a confirma Cuvântul şi această confirmare era îndeosebi necesară când Cuvântul a început să fie vestit.

Deşi semnele menţionate în versetele 17 şi 18 nu se văd decât rar în zilele noastre, semne vor mai însoţi predicarea, semne din domeniul moral şi spiritual, caractere şi vieţi care sunt transformate în întregime. Slujitorul desăvârşit, la dreapta lui Dumnezeu, este întotdeauna la lucru.

clickbible.org